

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ : 11^{ος} ΑΡ. 547

1934

τίποτ' άλλο!... Και τώρα, καλή επιτυχία...

Κι' ο διευθυντής θύηκε πάλι από το καμάρινι. Ο Νικολάι απόμεινε μονάχος, μέσα στο ζοφερό σκοτάδι. Προχώρησε στα σκοτεινά, πέρασε από ένα διάδρομο και στάθηκε σε λίγο, μέσα στη νεκρική σιωπή. Πού θριασκόνταν; Τα μάτια του σιγά-σιγά άρχισαν να ξεκαθαρίζουν μέσα σ' εκείνο τον ζόφο. Βρισκόταν σ' ένα υπόγειο. Δίπλα του ήταν δυο άνοιχτά φέρετρα με δυο φριχτούς πεθαμένους. Τα μάτια τους ήταν καρφωμένα πάνω του μ' ένα παράξενο βλέμμα. Ο Νικολάι άνατρίχιασε κι' έκανε να κυττάξει αλλού. Μά δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τη ματιά του από τα δυο εκείνα πτώματα που άρχισαν τώρα να κουνιούνται.

—Είνε κερνένια! Άνοσιές! Έκανε ο Νικολάι.

Μά τρώαζε κι' από την ίδια τη φωνή του.

Κύτταζε τότε το ρολόι. Ήταν δώδεκα και πέντε... Δεξιά του ήταν ένα κόκκινο φωτάκι. Ήταν το κουδούνι του κινδύνου. Ο Νικολάι πήρε θάρρος και θέλησε ν' ανάψει ένα τσιγάρο. Μά δεν δόθηκε πουθενά τα τσιγάρα. Φαίνεται ότι του τ' είχε πάρει ο διευθυντής.

—Ός τη μία, μπορώ να κοιμηθώ, συλλογίστηκε. Ύστερα θ' ανοίξω το γράμμα και θα δω τί λέει...

Μά μόλις έκανε ένα βήμα, είδε να σηκώνεται από το φέρετρο ο ένας πεθαμένος και να του δείχνει με το σκελετωδες χέρι του τη γωνία του υπογείου. Ο Νικολάι άρχισε να τρέμει από το φόβο του.

—Είνε κερνένιος αυτός ο πεθαμένος! ψιθύρισε. Είμαι άνόητος!

Τί έχω να φοβηθώ από κερνένιος κούκλες;...

Μά δίχως να το θέλη, τράβηξε ως τη γωνία που του έδειχνε ο πεθαμένος κι' εκεί είδε ν' ανοίγει σιγά-σιγά μία καταπακτή. Ο Νικολάι κατέθηκε τότε μερικά σκαλοπάτια και θρέθηκε σε μία κάμαρη θάσανιστηρίων. Την ίδια στιγμή άκουσε ένα άπασιον θογγητό κι' είδε μπροστά του έναν κρεμασμένο! Με μία άποτουμ κίνηση σκέπασε τα μάτια με τα χέρια του και γύρισε από την άλλη μεριά. Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια του, θρέθηκε μπροστά στον διευθυντή του μουσείου, που κρατούσε μέσα στο δεξί χέρι του την καρδιά του!...

Ο Νικολάι, μ' ένα ούρλιασμα τρελλού, έκανε ένα ξαφνικό πήδημα και θρέθηκε στην διπλανή αίθουσα. Εκεί μέσα τότε τον περικύκλωσαν άμέσως λιοντάρια με όρθωμένη τη γαίτη, λεπροί φακίρηδες, γυμνές μπαγιαντέρες, καλόγριες που κρατούσαν στα χέρια το κομμένο κεφάλι τους, δολοφόνοι μ' ένα άστραφτερό μαχαίρι στα δόντια και μαύρα δέντρα απ' τα όποια κρεμόντουσαν νεκροκεφαλές που φωσφορίζαν.

Ο Νικολάι ένοιωσε να τον μονιάζει ένα θανατερό κρῦο. Τί ώρα ήταν; Κύτταζε το ρολόι με αγωνία: ήταν μία! Ο Νικολάι κάθισε στενάχοντας πάνω σ' ένα φέρετρο κι' άνοιξε το γράμμα: «Στη μία και δέκα, έγραφε, νά κουρ ν τ ι σ η ς τ ο ρ ο λ ο ῖ π ο ῦ θ ρ ι σ κ ε τ α ι μ έ σ α σ τ ο κ ρ α ν ῖ ο τ ο ῦ κ ρ ε μ α σ μ έ ν ο υ.»

Ο ζωγράφος έσφιξε τα δόντια του και με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια ανέθηκε, σε μία μικρή σκάλα και κούρντισε το ρολόι του κρεμασμένου. Τη στιγμή που έβαζε το κλειδί, ένα άπασιον θογγητό θύηκε από το στόμα του πτώματος. Ο Νικολάι τ' άχασε για μία στιγμή. Έπειτα, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο τρελλού, κούρντισε το ρολόι και κατέθηκε από τη σκάλα.

Το γράμμα έλεγε ακόμη: «Στις δύο και τριάντα πέντε άνε δ η τ ε τ η σ κ ά λ α π ο ῦ θ ρ ι σ κ ε τ α ι κ ο ν τ ά σ τ ο φ ω τ ε ῖ ν ο φ έ ρ ε τ ρ ο.»

Ο Νικολάι κάθισε κάτω από τον κρεμασμένο και περίμενε. Προσπάθαινε ανέθηκε, σε μία μικρή σκάλα και κούρντισε το ρολόι του κρεμασμένου. Τη στιγμή που έβαζε το κλειδί, ένα άπασιον θογγητό θύηκε από το στόμα του πτώματος. Ο Νικολάι τ' άχασε για μία στιγμή. Έπειτα, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο τρελλού, κούρντισε το ρολόι και κατέθηκε από τη σκάλα.

Το γράμμα έλεγε ακόμη: «Στις δύο και τριάντα πέντε άνε δ η τ ε τ η σ κ ά λ α π ο ῦ θ ρ ι σ κ ε τ α ι κ ο ν τ ά σ τ ο φ ω τ ε ῖ ν ο φ έ ρ ε τ ρ ο.»

Ο Νικολάι μπήκε στη διπλανή κάμαρη και θρέθηκε μπροστά σε

μία ύπεροχη κερνένια κούκλα, ξεπλωμένη πάνω σ' ένα γυθίο. «Μόνο η Λουλούτ είναι τόσο άμορφη» ψιθύρισε ο Νικολάι. Και πήγε πὸ κοντά. Μία άστραπή φωτίσε πάλι την κάμαρα: «Θέε μου! Είναι η Λουλούτ!» ούρλιαξε ο Νικολάι κι' έκανε ν' άρνηξη την κερνένια κούκλα. Μά την ίδια στιγμή άποδοχώρησε, θά έχανε τις 50.000 φράγκας; Είναι μία αὐταπάτη! Πῶς μπορούσε νά ήταν η Λουλούτ. Η Λουλούτ τώρα θά κοιμόταν στο άπείλι του... Μά, αν ήταν η Λουλούτ; Ο Νικολάι τράβηξε άποτομα το πέπλο που σκέπαζε την κερνένια κούκλα κι' ήταν έτοιμος νά την πάρει στην άγκαλιά του, όταν άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, χτύπησαν θάρεια τρεις φορές τα ρολόγια του μουσείου. Έπειτα, ένας τρομακτικός κεραυνός τράταξε βλο εκείνο το παλιό σπίτι...

Ο ζωγράφος σωριάστηκε καταγής, ζαλισμένος, κι' όταν σηκώθηκε πάλι, ένοιωσε ότι κάτι καίγεται. Έτρεξε γρήγορα στην πόρτα και την άνοιξε: η σκάλα ήταν γεμάτη από καπνούς. Το σπίτι είχε άρπάξει φωτιά! Το κέρινο μουσείο καίγεται! Ο κερναυός... συλλογίστηκε ο Νικολάι. Κι' έπειτα, μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά στην κερνένια κούκλα και την άρπάξε στην άγκαλιά του. Ήταν μία ζωντανή γυνάικα; η Λουλούτ! Φαίνεται σαν ναρκωμένη και δεν καταλάβαινε τί της έλεγε ο Νικολάι...

Η φλόγες τώρα είχαν τυλίξει τη σκάλα. Ο Νικολάι άνοιξε την πόρτα του βάθους, πέρασε σαν άστραπή έναν άτελειστο διάδρομο, κρατώντας την άναίσθητη Λουλούτ στην άγκαλιά του κι' έφτασε στην έξοδο του κέρινου μουσείου.

Εκεί πέρα θρέθηκε μπροστά στο διευθυντή.

—Τελείωσε! του φώναξε δόλοχαρος. Δώσε μου τώρα το κορίτσι και πάγωσε να θρήξω τον Άμερικάνο. Σε περιμένω στο γραφείο μου, δεξιά, στο βάθος.

Ο Νικολάι, σαν τρελλός, έτρεξε νά συναντήσει τον Άμερικάνο. Εκείνος τον άποδέχθηκε μ' ένα παράξενο γέλιο και του έσφιξε το χέρι.

—Έχετε θάρρος, Νικολάι Γιεσκόβι! του είπε. Δεν φοβηθήκατε ούτε την ψεύτικη φωτιά! Ορίστε τις πενήντα χιλιάδες φράγκας. Είναι το θραβείο σας.

Έπειτα του γύρισε τις πλάτες και έφυγε από το γραφείο.

Ο Νικολάι κατάλαβε τώρα ότι θά τρελλανόταν. Μά ήταν ζήπιος η ύψας όνειρευόταν; Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο διευθυντής με την κερνένια κούκλα. Ήταν η Λουλούτ!

Ποιός περίμενε μία τέτοια σύμπτωση! ψιθύρισε. Το προί, μὸ έσπασε η κερνένια κούκλα που είχε σ' εκείνο το δωματίο και την άντικατέστησε με τη δεσποινίδα Λουλούτ, με την συμφωνία να της δώσω έκατό φράγκας. Σήμερα τελείωσε δώσω έκατό φράγκας και δεν πρόφτανα να φτάσω με

ή προθεσμία του Άμερικανού και δεν πρόφτανα να φτάσω με

—Αλήθεια, Νικολάι! έκανε η Λουλούτ. Σου είπα φέμματα ότι θα χόρευα στο «Μουλέν Ρουζ». Έδω πέρα θά κέρδιζα π' έκατό φράγκας... Είχαμε τόσο άνάγκη από λεφτά!...

—Μά τώρα δεν έχωμε πειρά! φώναξε ο Νικολάι, δόλοχαρος και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Άρχισε να ξεμερώνει. Η μόρτα είχε πάψει. Κι' όλη αυτή η περιπέτεια ξεχάσθηκε σαν ένα έφιαλτικό όνειρο, μία νύχτα καταιγίδος...

ΓΙΟΣΕΦ Ρ. ΧΑΡΡΕΡ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΕ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΟΥ

Ένας εύπορος Ούγγρος εκ Βουδαπέστης, θέλησε πρὸ ετών να έπισκεφθῇ την Μικρά Άσία επί ποδηλάτου. Άλλ' η πορεία του διεκόπη άποτόμως σε μία κομύπολι, κοντά στη Φιλιππούπολη. Διεδόθη δηλαδή στην κομύπολι, μόλις τον είδαν, ότι ένας μάργος, καθήμενος πάνω σε μία διαβολική μηχανή, μπήκε στο χωριό. Μόλις έγινε γνωστό αυτό, οι χωρικοί έσπευσαν στο ξενοδοχείο του Ούγγρου, πήραν το ποδήλατό του, το έδωσαν σ' έναν παπά να το... έορκίσαν και κατόπιν το έξοψασαν. Έτσι ο δόστυχος Ούγγρος άναγκάστηκε να γυρίσει πρὸς σὸν πλησιέστερο αἰθοροδομικό σταθμό και να έπαινακάμῃ στην πατρίδα του διά Κωνσταντινουπόλεως — Βουκουρεστίου —

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκλήρου, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ἡμερολόγια, Καζαίμας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρων. Ἀπευθυνθετὲς ἢ γράψατε : Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

πρακτος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Π.

Τόσον όφραία και άγαλαματώδης, όστε ο πατήρ της άπεκαλείτο Φειλιάς. Παρ' όλη την άμμονικότητα της φυσιογνωμίας της, ζεστή, έκφραστική, γοητευτική. Μία εκ των πλέον έλκετων Άθηνάων κυριών, την όποιαν χαρακτηρίζει εξαιρετική εμμανταλινέ, ή όποια συντελεί νά διαπαισά και συμπαισάται ιδιαιτέρως. Παρ' όλον πὸν εἶνε πὸλὺ κομική, άπέχει πὸλὺ ἀπὸ τις στερεότυπες και σχεδὸν άπὸνες κοσμικές κυρίες, εκ των όποιων ή περισσότερες δὲν ενδιαφέρονται παρὰ γιὰ την κομώτητα της εμφανισιώς των. Ίσως σ' αὐτὸ συντελεῖ ή ευφύια και ή τελεία της άποχή ἀπὸ τὸν νομισμοδ. Αἱ εμφανίσεις της στις πλέον έλκετες δεξιότητες πάντοτε θαυμάσιες. Είναι κοσμική ίσως γιὰ νά ποιήσῃ την εξαιρετική άγάπη, πὸν έχει γιὰ έκδρομές, γιὰ την διοργάνωση των όποιων έχει σπάνια μαεστρία.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν Πέμπτην, άποχαριστήριον επάστῃ, επί τη άναχωρήσει εἰς Γαλλίαν τοῦ πρεσβευτοῦ της Ἰταλίας και της κ. Ντέ Ρόσο, εἰς την Ἰταλικήν πρεσβείαν.

—Άλγος κόσμος και φιλικός.

—Η κ. Ντέ Ρόσο, με μπεξ έγχώριο λινὸ.

—Μέσα στὸν κήπο εχόρευαν άρκετὰ ζεύγη.

—Παρευρέθησαν : Ο κ. και ή κ. Μενελάου Μεταξά, κομψοτάτη, με άμμομὸ μαύρο και ρό, δ κ. και ή κ. Ἰντέλλι, ή κ. Κ. Ἡλιάσκου, με φόρεμα μπλε — σὰς και «τρονὰ — κάρ» λευκὸ παλτό, ή κ. Λάου Σκουνέ, πὸλὺ σίμ, με τουαλέττα λευκή και καπέλλο μαύρο, ή πριγκίπισσα Βικτόρια, με μαύρο έμπαριέ.

—Αἱ πλέον χαριτωμέναι εκ των δεσποινίδων : Βερίττυ και Λώρα Φαράμαη με άσπρα, Βικτόρια και Νέκυωρ με άμμομὸ, ή δεσποινίς Κορτονα με λινὸ μπέξ.

—Πὸλὺ όφραία ή δεσποινίς Κόρφ, με ρό.

—Εκ των κυριών, οι κ.κ. Βαλέαν, Βιέρων, Κορονάτι, Κασσίνι, Φραντζή, Φύλων, Κι Ρόγα κ.κ.

—Έρρευσαν άρθρους καμπανίτης.

—Την παρελθούσαν Τρίτην, μαστίχα παρὰ τῷ κ. και τη κ. Ἡλιάσκου.

—Παρευρέθησαν : Ο κόμης και ή κόμισσα Έμ. ντε λα Ροσερουνά, δ κ. και ή κ. Τοιτάζι, δ κ. και ή Μεν. Μεταξά, ή κ. Γ. Σκουνέ, δ κ. και ή κ. Δ. Συριώτη.

—Εκ των δεσποινίδων, οι Μαίρη Σταθάτου, Μ. Βικτόρια, Ντέ λα Ροσερουνά, Α. Μελισσηνού, Στουάστ, Ρίταρσον.

—Και οι κ. κ. : Α. Έβταζιάς, Σ. Κάραλης, Α. Παπαδημητρίου, Φ. Φύλων, Άντ. Κιούγκκα.

—Την Πέμπτην έτελέσθη ή βάπτις της κόρης τοῦ γαμματοῦς της Ἀγγλικῆς πρεσβείας και της λαίδης Μαίρης Ουώλκερ.

—Εἰς την μικράν εδὸδὴν τὸ όνομα Τόνη Μαίρη.

—Πλουσιότατον κυλικεῖον. Έρρευσαν άρθρους καμπανίτης.

—Ανάδοχοι ήσαν ή μορφοσία τοῦ Μπάτ — μητῆρ της λαίδης Ουώλκερ — και ή λόρδος Κράιτον Στιούαρτ, άδελφὸς της λαίδης Ουώλκερ.

—Εἰς τὰς μεγαλοπρεπεις αἰθούσας διακρίνοντες τὸν πρόξενον και ύποπρόξενον της Ἀγγλίας, τὸν κ. Κάμπερματς, τὸν κ. Ἀτσίεϋ, τὸν κ. Μέρμερ, τὸν κ. και την κ. Καποδίστρια, τὸν κ. και την κ. Ρέικερ, τὸν κ. και την κ. Σίσσον, τὸν στρατηγὸν και την κ. Φραντζή, την πριγκίπισσαν Βικτόρια, την κ. Ὑψηλάντη, την κ. Μπέμπερ, την πριγκίπισσαν Ντεμνίτορ, την κ. Α. Σερβίση, τὸν κ. και την κ. Π. Λικουρόζου, την κ. Μ. Μεταξά, τὸν κ. και την κ. Μ. Μενάντι.

—Και εκ των Διδων, οι Θεολόγου, Ρ. Έμπεριόπου, Έλλη Πεσμαζόγλου κ.κ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ. — Μαξιλαράκι, τσαντά και θήκη βιβλίου, κεντημένα με έλαφρὸ χρωματιστὸ κέντημα ἀπὸ μολύνῃ ή κοτόν — περλε. Παραπὸλὺ ρωσὸ το σχέδιο τοῦ κεντήματος σὲ φυσικὸ μέγεθος.

είνε άδύνατον νά ένθυμοῦμαι τί άπαντὸ στην καθέμια. Έάν τὰ στυράκια σας περάσουν, νά μὴν παύσετε έντελῶς τὰ φάρμακα, αλλά νά τὰ χρησιμοποιήτε άραιότερα. Τὰ σημάδια με τὸν καιρὸ θά σας περάσουν. Πὸυ και πὸυ, θρέγετέ τα με λίγο χυμὸ λεμονιοῦ.

Μ. Σ. Χ.—Γιὰ τοὺς έλαφροὺς λεκέδες τοῦ προσώπου, χρησιμοποιήτε την έξῃς λοσιόν:

Eau de roses	50 gr.
Borax	10 »
Eau de fleurs d'oranger	50 »

Έάν δὲν σας περάσουν μ' αὐτήν, τότε μεταχειρίζεσθε την έξῃς αλοψι:

Oxyde de zinc	20 gr.
Vaseline	20 »
Resorcine	20 »

Θά αλείψετε μ' αὐτήν τὰ σημάδια τρεῖς θραδεῖς κατὰ σειράν και κατόπιν θά μεταχειρισθῇτε την λοσιόν.

Νεράϊδαν τοῦ Ε ὁ ρ ὶ τ α.—Γιὰ τοὺς λεκέδες σας συνιστῶ τὰ φάρμακα πὸν συνιστῶ και εἰς την Μ. Σ. Χ. Έεἰς θά χρησιμοποιήτε και τὰ δυὸ. Τὸ πρῶτο ὡς τακτικὴν λοσιόν και τὸ δεύτερο γιὰ αλοψή. Ὅς κρέμα νά μεταχειρίζεσθε την έξῃς:

Lanoline	5 gr.
Vaseline	10 »
Eau de roses	20 »
Essence de geranium	0,02 »

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

«Αποφεύγετε τὸν ήλιο, τὸ σαποῦνι, τὸ κρῦο νερὸ. Πλένεσθε με χλιαρὸ νερὸ, στο όποῖον έχετε ρίξει μία κουταλιά θοράκα. Γιὰ τὰ γέιλῃ χρησιμοποιήτε τσιουε Michel. Γιὰ τὸ πρόσωπο όμως μὴν μεταχειρίζεσθε επί ένα διάστημα, ὥσπου νά διορθωθῇ τὸ δέρμα σας. Γιὰ τις άλλες έρωτήσεις σας συμμορφωθήτε μ' αὐτὰ πὸν άπαντὸ εἰς την Α.Σ.Δ. στο 545 φύλλο τοῦ «Μπουκέτου».

Βάλα ν, Ρωσίδα.—Χρησιμοποιήτε την λοσιόν και την αλοψή πὸν συνιστῶ εἰς την Μ.Σ. Χ. καθὼς και την κρέμα γιὰ τὸ πρόσωπο πὸν συνιστῶ εἰς την Νεράϊδαν τοῦ Εὐρώτα. Στην χρησιμοποιήσι της αλοψις, νά εἰσθε πὸλὺ προσεκτική, αν δῃτε και σὰς έρεθίζει αἰσθητε την.

Λέταν Ρήγορ ο ὕ λ ο υ.—Αν αὐτὰ πὸν θυγάξετε στο πρόσωπό σας εἶνε δοθηνάρια, τότε πρέπει νά πᾶτε σὲ ειδικὸ δερματολόγο γιὰ νά σας κάμῃ άναισταφυλοκοκκική θεραπεία. Μὴν τὸ άμεληήσατε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑ !..

(Συμβάντα και αγγελία μεταξυ Δράμας και Καβάλλας)

Είπε μια αλήθεια, θέβαια, εκείνο που λένε, πως την πρώτη εντύπωση, ένας ξένος ταξιδιώτης, για μια πόλη και μια χώρα, την παίρνει από το λιμάνι ή τον σταθμό που θ' αποβιβάσθαι και τους ανθρώπους που θα πρωτοσυναντήσει. Τους θαρκάρηδες, μ' άλλους λόγους, τους σωφέρ, και τα τούτους παραπλήσια.

Ο κ. 'Ιορδάνης δεν ήταν... ποταμός !..

Αν η Καβάλλα λοιπόν, αλλά και η Δράμα, περιμένουν να οχηματιστούν οι ξένοι τους ιδέα γι' αυτές, από τους σωφέρ, που τους φέρνουν και τους πάνε, αλλοιμονό τους!

—Πολύ πρωί, μου είπεν ο σωφέρ της Δράμας, πρέπει ν' ας έτοιμος, να φύγουμε για την Καβάλλα...

Από τις 6 λοιπόν ήμουνα στο πόδι. Μά η ώρα ήταν 14 κι' ακόμα να φύγουμε.

Τηλεφώνω.
—Σε λίγο θα ξεκινήσουμε, μου απαντάνε.
Μα αυτό το «λίγο» όμως, ήταν άτελειωτο.
—Μ' αυτό το «λίγο», μου λέει ένας Δραμινός, μπορείς να μείνεις και μεθαύριο εδώ, εκτός αν πάρης το λεωφορείο που φεύγει στις 7 κάθε πρωί. Οι σωφέρ μας, κύριε, δεν έχουνε αντίληψη του χρόνου!

Σκέφθηκα μια στιγμή 'Εγγλέζικα:
—«Ο χρόνος είναι χρυσός». Ας κά-
νουμε λοιπόν την υπόθεσι... λιανά:
—Δεν μου λές, γιατί δεν φεύγουμε; ρωτάω
τον αρχισωφέρ, τον διευθυντή δηλαδή του Πρα-
κτορείου «Συγκοινωνιών» 'Ανατολικής Μακεδο-
νίας—Θράκης» κλπ.

—Νά σάς πω. Περιμένουμε έναν πελάτη.
—Από πού τον περιμένετε; Από το Νευρο-
κόπτι;

—«Οχι, να κάπου εδώ πέρα είναι και θα ρθί.
—Ως να πής έναν καφέ, κινήσαμε.
—Είπε ο έβδομος που πίνω από το πρωί και
θα με μαλλώσει ή... Καταίγρια.

—Ποιά καταίγρια;
—Η κυρία Καταίγρια, είπα, ή γιατρός, που
απαγορεύει τους καφέδες, το σέλινο, τις σου-
πιές και το κάθισμα στο καφεείο!

—Καλέ, δεν θαρρείς; Μην κάθεται και την
ακούς. Πιέ τον καφέ σου ού και τοιμαστή-
καμε.

—Ημάρως άναμονή, λοιπόν. Καφές, νερό, πα-
ρέλασις διακονιάρων, μια σκόνη λεπτή που σηκώνονταν απ' την πλατεία, άλλος καφές, άλλο νερό, και πάλιν κλήσις του σωφέρ.

—Έφτασα, άμέσως!
—Το «άμέσως» δεν έχει σημασία χρονική, ιδίως όταν πρό-
κειται γι' αυτοκίνητο. Απεναντίας μάλιστα σημαίνει υπά-
κουη της Δράμας, άτέλειωτη διάρκεια, μου λέγει ένας φίλος.

—Και όμως, το αυτοκίνητο είναι οργανον συντομίας χρόνου.
Πώς ή λέξις της ταχύτητας χάνει τη σημασία της, άμα πλη-
σιάζουμε εδώ στη Δράμα;

—Ξέρεις τί έπαθε ένας θλάχος μια φορά;
Τον είδοποήσαν, ότι το κοπάδι του έμπεκε
ο' ένα μεγάλο χτήμα εκεί κοντά στο Πράβι,
πως του το κατασχέσανε και πρέπει να τρέ-
ξη, γιατί θα ψοφήσουνε τα πρόβατα από την
πέινα. Ο θλάχος είχε χρήματα, αλλά όταν
θλάχος, ήταν και τοιγκούνης. Κιτάζεε προ-
τα για λεωφορείο, αλλά μια και το λεωφο-
ρείο είχε φύγει, ζήτησε ένα αυτοκίνητο πο-
λυτελείας. Μά δεν ήθελε να το πάρη μόνος
του.

—«Στάσου, του λέει για να μη τον χάση ο
σωφέρ, στάσου να μάξω τρείς επιβάτες που
περιμένουν και να φύγουμε».

Κάθηκε ο θλάχος, κάθισε, ήπιε ένα τοι-
γάρο-δύο, έφαγε μια κουλούρα και σαν ήρθε
κε μαλακωσιά εκεί μέσα, άποκοιμήθηκε και
ξύπνησε τ' άπόγευμα.

—«Βρέ δεν φύγαμε ακόμα;» ρώτησε.
—«Νά, να μια στιγμή, να ρθούνε και οι
άλλοι», του λέει ο σωφέρ.

—«Αρχισε ο θλάχος να φωνάζει:
—«Μωρέ πάει το κοπάδι μου! Κάθηκα ού-

Εκεί κοντά στην
'Αγορά, ο χωρο-
φύλακας κατέ-
θηκε..

έρμουσι!»
Φοβήθηκαν οι σωφέρ. Και θάζουν δυο-τρείς, άλλους φίλους των σωφέρ, για επιβάτες δη-
θεν, μέσα στο αυτοκίνητο με
το θλάχο.

—«Ένας μ' ας λείπει ακό-
μα. Έρχεται κι' αυτός», του
λένε κατόπιν.

Ξανακάθισεν ο θλάχος.
Ο ήλιος άρχισε να γέρνει
πειά στη δύση του.

—«Μωρέ νυχτάνει!» λέει ο
θλάχος.

—«Ε τότε πάμε να πάρου-
με τον επιβάτη, του απαντάει
ο σωφέρ και με τους ψυτί-
κους τους επιβάτες μέσα, γυ-
ρίζανε όλη την πόλη, για να
βρουνε... επιβάτες! Κατάλαδες τώρα;

—Δεν μου λές; Γιατί δεν φεύγουμε; ρωτάω λίγο θαρρα-
λός σωφέρ.

—Νά σάς πω: Είναι ακόμα μια θέσις άδειανή, μου λέει.
Σκέφθηκα τότε την 'Αγγλική μέθοδο.

—Τότε την πληρώνω έγω. Πληρώνω δυο θέσεις κι' άλλα να
φύγουμε, του λέω.

—Καλά, περιμένε μας στο καφεείο με
στιγμή.

Περιμένω, περιμένω, ή «στιγμή» επέτεινε
τέντωνε, έγινε δέκα λεπτά, έφτασε το πέ-
το, έπέρασε την ώρα.

Τέλος έρχεται ένα μισοχαλασμένο φάρ-
—Κύριος! Σείς δεν είσατε που θα πά-
στην Καβάλλα; μου λέει ο σωφέρ.

—Εγώ, αν θέλει ο θεός!
—Ορίστε μέσα.

Κιτάζω μέσα, ήταν πράγματι ένας χωρο-
φύλακας και ένας χωρικός.
—Δίτασα λίγο.

—Μά δεν είσαι ο σωφέρ που συμφώνησα με
λέω.

—Σγώ είμαι.
—Πώς μπορεί να είσαι σύ, άφου... δεν είσαι
ού!

—Φύγε, μια που βρίσκεις εύκαιρία, μου λέει
ο φίλος μου, για να μη την πάθης.

—Μά ούτε και το αυτοκίνητο είναι αυτό που
μαρτυρούμαι. Το άλλο ήτανε κλειστό, ήτανε
προκοπής.

—Το άλλο δεν θα φύγει. Χάλασε, μου λέει ο σωφέρ.
Μπήκα και κάθισα έμπρός.

Στο δρόμο έμαθα ότι έπρόκειτο περί άπάτης. Ο σωφέρ
τός, με το ξεκαρφωμένο φάρ, που ήταν Καβαλλινός και έ-
πρεπε να γυρίσει στην Καβάλλα, άποωδήποτε, είτε μ' επιβάτες,
είτε άδειανός, όταν άκουσε τη συζήτησι μου με το Δραμινό
φέρ, σκέφθηκε να με άπαγάνη με ψευτιά.

Σάν εγύκαμε λίγο έξω από τη Δράμα, θλάπω τον χωρο-
φύλακα (ήταν και της «Τροχαίας» μάλι-
στα), να κάθεται στη θέσι του σωφέρ και
το σωφέρ να κάθεται από πίσω.

Το αυτοκίνητο άρχισε λιγάκι να τρε-
κλίζει.

—Τί σημαίνουνε αυτά; τους λέω.

—Τίποτα δεν συμβαίνει, κύριος, μου
λέει από πίσω ο σωφέρ, έβαλα το χωρο-
φύλακα σωφέρ, για να πάρουνε για «δη-
μοσίας υπηρεσίας» τ' αυτοκίνητο και να
γλυτώσουμε το φόρο, (τά διόδια).

—Και σύ, χωροφύλακα, του λέω, δεν
ντρέπεσαι μ' αυτά που κάνεις; Κάτσε πί-
σω, του φωνάζω θυμωμένος, γρήγορα
γιατί θα κατεβώ και θα τηλεφωνήσω.

Ο χωροφύλακας τ' άχρηάστηκε κι' ά-
φησε το τιμόνι.

Σάν φτάσαμε στο πρώτο χωριό, πέρα
από το Δοξάτο, τη Βόριζα, αν δεν λη-
σμονάω τ' όνομα, το αυτοκίνητο σταμά-
τησε για να κατέβη ο χωρικός.

—Στην άλλη άκρη του χωριού, σου εί-
πα να σταθής, διαμαρτύρεται αυτός.

Ο θλάχος από το Πράβι, που-
παθε τη συμφόρα...

Περιμένουμε έναν πελάτη και
φεύγουμε...

Ο χωρικός πήρε το
φορο-
κόπο...

ΟΤΙ, ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

(Από το «TRAVASO DELLE IDEE»)

Για την χαριτωμένη ήθοσού Βέρα ντ' 'Αγκάρα οι φίλοι της κύκλοι
λένε ένα σωρό κουτσομπολιές εις βάρος της.

Μια μέρα, στην αίθουσα συναυλιών «Μπαζιλικά ντι Μασσέντζιο» της
Ρώμης, δινόταν ένα κονσέρτο ενδιαφέρον, με έργα των διασημότερων
μουσουργών. Συννοεωμένη από κάποιο πλουσιότατο φίλο της, ή έλε-
κτη καλλιτέχνης έφτασε στο ταμείο κάτω άργοπορημένη, γιατί το κον-
σέρτο είχε άρχισει έντοματαξυ.

—Σε ποιο σημείο βρίσκεται τώρα ;... ρώτησε με στενοχώρια τον
ταμία.

—Παίζουν την 'Ενάτη Συμφωνία του Μπετόβεν, σινιόρα ! της ά-
πάντησε ο ταμίας.

—Τί κρίμα !.. Ξεφώνησε ή άμαθής Βέρα. Βλέπεις, φίλε μου, ότι εξ
ατίας του προηόνυ μαχμουρλνιού σου, χάσαμε τις...όκτω πρώτες συμ-
φωνίες !..

Η Μαρία Λουίζα Μπουνοκομπάνι, ή περίφημη καλλιτέχνης της ά-
παγγελίας στον μεγάλο ραδιοφωνικό σταθμό της Ρώμης, κατάφερε έ-
πιτέλους να πάρη από ήμερών μισό μήνα άδεια, ύστερα από δολιχέων
μηνών κοπιαστική εργασία στον θάλαμο των ραδιοφωνικών έκπομπών
του σταθμού.

Υστερα όμως από δυό μέρες την είδαν όλοι έκπληκτοι να ξαναγυρί-
ζη στο σταθμό.

—Μπα, σε καλό σας !.. Πώς γυρίσατε άμέσως, ενώ ήχετε ακόμη
μπροστά σας όλόκληρες δεκαεπτες ήμέρες άδειας ; την
ρώτησε παραξενεμένος ο μάστορας Γκάσκο, διευθυντής
της συμφωνικής ορχήστρας του σταθμού.

—Νά σάς εξηγήσω άμέσως !.. άποκρίθηκε ή τσα-
χλίνα καλλιτέχνης. Στο σπίτι μου, στα άλλα σπίτια, στα
ξενοδοχεία, στα καφενεία, στα ζαχαροπλαστεία, στα
τράμ, παντού, παντού — και στις εκκλησίες άκούα
έχουν ραδιόφωνα, που με ξεκούφαναν και με ξετράλα-
ναν... Προτίμησα λοιπόν να περνάω την ήμέρα μου έ-
δώ στο σταθμό και μέσα στο θάλαμο των έκπομπών,
γιατί είναι το μόνο σημείο στην 'Ιταλία όπου, στο
όποιο δεν άκούει κανένας τα καταραμένα ραδιόφωνα !..

Ο καλλιτέχνης Λουίτζι Κιαρέλλι βρισκόταν μια μέρα
ο' έναν κύκλο λογίων φίλων του, οι όποιοι διηγότανσαν
διάφορες εξωφρενικές τερατολογίες.

—Φαντασθήτε, έλεγε κάποιος, ότι προχθές μου σε-
βίρισαν στο ταχυϊκό έστιατόριό μου ένα έκπληκτικό φα-
γητό : Κρέας κολοκυνθιάνα, με τις κολοκυνθοφάρδες
μαζύ. Κι' ήταν με τόσο τέχνη μαγειρευμένα, ώστε τα
έφαγα όλα εντελώς και θέλησα να τα γυρίσω πίσω καταγανακτισμέ-
νος. Βγήκα όμως σε λίγο από την αλήνη μου, γιατί έβλεπων στο στό-
μα μου σαν χαρμώδεις σοκολάτες !..

—Αυτό δεν είναι τίποτα !.. Ξεφώνησε τότε άκατάητος ο Κιαρέλλι. Στο
δικό μου έστιατόριο μου περιβρίσαν τις προάλλες γλώσσα μουχαρίσια
με αλάτσα ντουάτα. Ήταν όμως με τόσο φαικότητα μαγειρεμένα, ό-
στε μόλις την έβαλα στο στόμα μου, τάχα... Δεν ήξερα ποιά ήταν ή
γλώσσα του μουχαριού και ποιά ή δική μου !.. Κι' έτσι άποφάγα να
την φάω, για να μη γλωστώ και φάω τη...δική μου !..

Ο γνωστός για το χιούμορ του θεατρικός συγγραφέας Ντίνιο Φα-
λκόν βρισκόταν κλεισμένος στο δωμάτιό του την παραμονή της επεμέ-
ρας μιας καινούριας κωμωδίας του. Αδιαφορώντας για την παρουσία
του φίλου του 'Ουέστε Μπιάνκολι, άνοιξε ένα συρτάρι, τράβηξε άποκεί
το αντίγραφό της κωμωδίας του, κι' άρχίζοντας να το διαβάει, στα-
ματούσε πότε πότε και σφύριζε δυνατά. Παραξενεμένος απ' τα άλλο-
κοτα φρονήματα του φίλου του, ο Μπιάνκολι του είπε επιτέλους :

—Μά τί διάβολο κάνεις, βρέ άδελφέ ; Διαβάζεις και σφυρίζεις ;
Και ο Φαλκόν, χαμογελώντας :

—Συνγνώμη που σε ξεκούφανα, φίλε μου, να προετοιμάζομαι για το
αυθιόβραδυό μου της επεμέρας. Διαλέγω μερικά ήλιθα σημεία
της καινούριας κωμωδίας μου κι τα σφυρίζω από τώρα, για να μη σε
παραξενέψουν άκου τα σφυρίγματα του άκροατηρίου !..

Νεαρός και...έκνευριστικός δραματικός ποιητής έγραψε στον καίριο
Σάλβιο ντ' 'Αμικό μια επιστολή και ταίριζε ότι με ιδιαίτερο δέος τοί-
σενε μια τριτοκτακτη τραγωδία του. Ο διάσημος κωμικός, πριν
ακόμη λάβει το δέμα, του έστειλε άμέσως το εξής τηλεγράφημα :

«Το θαύμασμά έργο σας μου προσέφερε βαθειά συγκίνηση, υπό το κρά-
τος της όποιας διατελών, εκκράζω την βαθιά αγάπη μου για ένα μέλλον
άκτινοφλόγα !..»

Ανέθηκε στον έβδομο οθρανό ο νεαρός μας, μόλις διάβασε το
τιμητικό κι' ένθουσιαστικό αυτό τηλεγράφημα. Μά και καταβύθι-
στηκε την επόμενη στα τάγματα της άπογοητεύσεως, όταν του έ-
πατρεψαν από το Ταχυδρομείο το δέματά του με την τραγωδία, ά-
τόφια, όπως το είχε στείλει, με την εξής σημείωση έπάνω του :

«Αρνούμενο του παραλήπτη να πληρώση την διαφορά του έλλειψος
γρραμματοσήμου, επιστρέφεται στον αποστολέα ως άπαράδεκτον !..»

—Τί έκβ, τί εδώ. Βόριζα δεν είναι κι' εδώ πέρα; του λέει ο
σωφέρ.

Μά ο χωρικός φαίνεται πως ήταν από ένα πλαινό χωριό. Εί-
πε δε πως θα κατέβη στη Βόριζα, για να γλυτώση λίγα χρή-
ματά.

Ο σωφέρ άρχισε να τον θρίζη.
Μά ή θρυσιά, ύποπétw, στην κατάσταση αυτή, δεν... άξίζουν
τίποτε, γιατί ο χωρικός ούτε ταραχτήκε διόλου! Πήρε το υπό-
γο του κι' έφυγε.

Για να μην τα πολυλογούμε, φτάσαμε, επιτέλους, στην Κα-
βάλλα.

Εκεί κοντά στην άγορά, στάθηκε τ' αυτοκίνητο κι' ο χωρο-
φύλακας κατέβηκε.

—Χαίρετε, είπε κι' άπομακρύνθηκε άξιοπρεπώς.
—Τόν άτιμο! μου λέει ο σωφέρ.
—Ποιόν άτιμο;
—Το χωροφύλακα.

—Γιατί είναι άτιμος; τον ρωτάω. Για το «κομουφλάζ», που θέ-
λατε να κάμετε, για τα λεπτά του φόρου;

—Οχι γι' αυτό, αλλά γιατί θα μου φάη το άδωγι...
—Και δεν το παίρνεις έπειτα;
—Μιά που δεν το πήρα τώρα, δεν θα το πάρω ποτέ. Είναι ά-
τιμος αυτός!

Άρχισα τώρα να έννοώ άκούα κι' ένα άλλο: «Οτι ο χαρα-
κτηρισμός ή ή θρυσιά «άτιμος», έχει διαφόρους σημασίας και
έννοιας. Αναλόγως των άτόμων και των περιστάσεων και των
πράξεων, αν γίνονται, ηλασδή, εν συννοχή ή αν γίνονται με-
μεμονωμένως.

Όταν άποφάσισα να φύγω από την Καβά-
λλα, πάλι κατέφυγα στ' αυτοκίνητο.

—Νά πάρης τον 'Αλούπη, μου λέει ο κ. 'Α-
εαρής. Το ίδιο μουπε κι' ο ξενοδόχος στο
«Λοιό» που έμεινα.

—Πώς λέγεται; ρωτάω.
—Λούπης και 'Αλούπης.

—Πονηρό όνομα. 'Αλούπης λατινικά είναι ο
λύκος και 'Αλούπης έλληνιστί είναι ή άλεπού.

Με ρίχνετε σε θηριοτροφείο !..
—Οχι, είναι καλός. Θα μείνεις εύχαριστημέ-
νος.

Τηλεφωνώ λοιπόν:
—Λούπης;
—Παρών!

—Έχεις αυτοκίνητο για το σταθμό της Δρά-
μας, άβριο;
—Βεβαίως.

—Έχεις άγκαζάρει την μπροστινή θέσι την παρασπεφείρων;
—Οχι.

—Την άγκαζάρω.
—Είπε δική σας.
—Μή την διαθήσης, άκουσε;

—Δική σας, επί τω λόγω της τιμής μου.
—Πολύ καλά.

Το άπόγευμα περνούμε απ' το γκαροζ με το φίλο μου κ. Κου-
τούρη.

—Τί θέσις είναι σίγουρη; ρωτάω.
—Δική σου είναι. Μείνε ήσυγός! μου λένε.

Το άλλο το πρωί παίρνω πάλι το τηλέφωνο.
—'Αλούπης; Τί γίνεται ή θέσις;
—Μείνε ήσυγος.

Σε μια ώρα έρχεται τ' αυτοκίνητο στο ξενοδοχείο να με πάρη.
Κιτάζω. Δίπλα στο σωφέρ, καθόταν ένας κύριος.

—Πού θα καθίσω; ρωτάω.
—Πίσω, μου απαντά άτάραχος ο οδηγός.

—Μά εγώ κράτησα θέσι μπροστά;
—Ναί, έχετε δικη, αλλά...δ,τι ξύν' έγινε!

Δεν θέλησα να κάμω φασαρία. Γιατί στο κάτω-κάτω της γρα-
φής, τί έφταιγε ο επιβάτης; 'Εκείνος όπου έφταιγε, ήτανε ο 'Α-
λούπης.

Στον σταθμό της Δράμας, όμως, ρωτάω το σωφέρ.
—Βρέ, γιατί με γέλασες;
—Γιατί ήτανε ο 'Ιορδάνης.

—Ποιός 'Ιορδάνης, είν' αυτός;
—Ο σωφέρ στάθηκε και με κίτταξε περίεργα.
—Δεν έξερις τί είν' ο 'Ιορδάνης;
—Ξέρω. Ποταμός στα 'Ιεροσόλυμα!

—Οχι, βρέ άδέρφι, δεν είναι ποταμός, άνθρωπος είναι,
δεν τον θλέπεις; Είναι κανιέμπορος μεγάλος στην Κα-
βάλλα.

—'Α, είναι κανιέμπορος !..
—'Εν τοιαύτη περιπτώσει, πάλι καλά, που δεν μ' έβρεσε.
Έξω από το αυτοκίνητο, μαζί με τα μπαγιάτσια !..
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΥΣΝΙΚ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΜΟΝΑΧΑ οι πρόγονοί μας, οι Ισπανοί, διατρέφανε στην τέχνη των βασανιστηρίων... μου έλεγε μια βραδεία ένας φίλος μου, Περούβιανός αριστοκράτης. Τι μεγάλη φαντασία, που είχαν αυτοί οι άνθρωποι! Ήξεραν καλά πως να κάνουν έναν κατάδικο να πεθάνει — κατόφους από τους πόρους, πριν ξεψυχήσει οριστικά. Και αυτοί ακόμη οι Ινδοί ονόμαζαν θεούς τους Ισπανούς δικαστές τους, επειδή τους φοβόντουσαν σαν τόν διάβολο, και κάτι παραπάνω μάλιστα. Ωστόσο, οι Ισπανοί κατακτητές της Αμερικής βρέθηκαν πολλές φορές σε δύσκολη θέση, εξ αιτίας του φανατισμού των Ιθαγενών. Θα σου διηγηθώ σχετικά μια παλιά ιστορία, που την άκουσα κάποτε από τον παπικό μου, τη θλιβερή ιστορία του 'Αλάρκο, που τιμωρήθηκε σκληρά χωρίς λόγο και αφορομιά, απλώς επειδή έκοψε με τόν μπαλτά το χέρι ενός Ινδού μάγου...

Την εποχή εκείνη — η ιστορία αυτή συνέβη πριν από πολλά χρόνια — ο 'Αλάρκο, ένας Ισπανός άτοικος, κυβερνούσε μια μεγάλη περιφέρεια του Μεξικού, κοντά στον Αμαζόνιο ποταμό. Μια μέρα, μπήκε σε μια βάρκα με έναν άνδρα και τράβηξε για το χωριό Πονέρο Ρεκαδόν, που βρισκότανε πολλά χιλιόμετρα μακριά άποκει. Κατά τη διαδρομή του ταξιδιού αυτού θα έπαιθερούσε τα μέρη, από τα οποία θα περνούσε, για να δη μήπως υπήρχαν εκεί έμεταλλεύσιμες γαίες. Για την περιόδεια αυτή — μια περιόδεια άρκετά επικίνδυνη — πήρε μαζί του άδηνό έναν Ινδό, πρώην μάγο, ο οποίος όμως έγινε χριστιανός, παίρνοντας τ' όνομα Σεβαστιανός. Πρέπει τώρα να σου πω ότι αυτοί οι εκχριστιανισμένοι Ινδοί ήταν πιο αμοιρόβοι και από τους πιο σκληροκαρδούς Άγγλους. Ύποκρινοόντουσαν πως ήταν ένθουσιασμένοι από τόν χριστιανισμό, κατά βάθος όμως περιφρονούσαν την καινούρια θρησκεία τους και δεν έπαιναν να λατρεύουν κανένα τούς θεούς των, με μεγαλύτερο μάλιστα φανατισμό από πρώτα...

Τέλος, μια νύχτα, ύστερ' από ένα κοπιαστικό ταξίδι σε σαράντα ώρες, ο 'Αλάρκο άρριξε τη βάρκα σ' ένα σημείο του Αμαζονίου, που μπορούσε να θεωρηθή φυσικό λιμάνι. Εκεί κοντά βρισκότανε κι ένα χωριό Ιθαγενών, που είχαν άσπασθή τόν χριστιανισμό, χωρίς στη διδασκαλία τού βούρδουλα τών ιεραποστόλων.

Ο 'Αλάρκο και οι άνθρωποι του έπαιαν άμέσως να κοιμηθούν, μέσα στο πλοιάριο τους, εξαντλημένοι από τόν επίπονο ταξίδι τους στα νερά τού Αμαζονίου. Κατά τα χαράματα όμως ξύπνησαν τρομαγμένοι από δυνατό τραντάγματα. Μερικοί μεγάλοι κορμοί δένδρων, που έπαιαν στο ποτάμι, κατέβαιναν από ψηλά, αναταράσσοντας τόν ρεύμα τού ποταμού. Οι Ισπανοί έβρεπε να προλάβουν να φύγουν άποκει, γιατί διέτρεχαν σοβαρό κίνδυνο να ταχυιστούν από τα δένδρα, και να καταπνέγουν σ' άλλο «λιμάνο», όπου θα ήταν περισσότερο άσφαλισμένοι...

Και τότε πρόσβαν ότι, ενώ κοιμόντουσαν, ο Σεβαστιανός, ο Ινδός άδηγός τους, είχε πετάξει στην άεροποταμία όλα τα τρόφιμα τους και ότι έτοιμαζότανε κι αυτός να πηδήσει έξω, αφήνοντας τούς Ισπανούς στο έλεος τού Θεού! Είχε βγάλει κάλας τόν ένα πόδι του έξω και κρατούσε σφιχτά ένα θάμνο, με τα δυό χέρια...

Δέν τόν περίμενε να ξυπνήσουν ξαφνικά οι Ισπανοί... —Κλέφτη! Κανάγια! βρυχήθηκε ο 'Αλάρκο. Θέλεις να με κάνεις να πεθάνω σ' αυτήν την καταραμένη έρημιά, χωρίς τρόφιμα και χωρίς άδηγό;... Έννοια σου, όμως, και δέν θα σ' αφήσω έτσι! Θά τ' απομει καλύτερα, όταν θα περάσει ο κίνδυνος. Έλα τώρα, πάμε να κρυφτούμε κάπου, να μη μάς πιακώσουν τα δένδρα... Άφησε τούς θάμνους...

Μά ο Ινδός έξακολουούσε, με τόν άγριο πείσμα τών ανθρώπων της φύλης του, να κρατά σφιχτά τούς θάμνους και με τα δυό χέρια. Η βάρκα άνατιναζότανε σαν καρυδότσουφλο πάνω στα ταραγμένα νερά τού ποταμού... Και οι κορμοί τών δένδρων, που τούς παρότρυνε τόν ρεύμα, κατέβαιναν με ύπόκωφο θόρυβο... Ύστερ' από λίγο θα ήταν πολύ άργα πεία... Τα μεγάλα κοίτσουρα θα σπάζανε τη βάρκα, θα έκαναν λιώμα όλους τούς επιβάτες της... Μά ο Ινδός κρατούσε ακόμα τη βάρκα άκίνητη στο επικίνδυνο αυτό μέρος!...

Ο 'Αλάρκο δέν ήταν κατά βάθος καλός άνθρωπος. Τό πείσμα όμως τού Σεβαστιανού τόν έξόργισε. Και για να τόν κάνει ν' αφήσει τούς θάμνους, πήρε έναν μπαλτά, τόν σήκωσε ψηλά και τόν άφηνε να πέσει με δύναμη στο χέρι τού μάγου...

Τό χέρι τού Σεβαστιανού κόπηκε από τόν καρπό και πετάχτηκε λίγα μέτρα παραπέρα...

Ο Ινδός έδγαλε ένα σπαρακτικό ξερονητό πόνου, που έμοιαζε με σούλασμα πληγωμένου θηρίου, κι έπεσε άναίσθητος στη βάρκα...

Ήταν καλός πεία. Ο 'Αλάρκο μόλις και μετά βίας πρόλαβε να μεταφέρει τη βάρκα σ' άσφαλισμένο μέρος. Οι κορμοί τών δένδρων πέρασαν όρμητικά από εκεί, με ύπόκωφο παφλασμό, συνεχίζοντας την πορεία τους...

Τό χωριό αυτό ήταν κατοικημένο από πεντακόσιους Ινδούς, πέντε ιεραποστόλους και δεκαπέντε Ισπανούς άτοίκους. Οι Ινδοί πληροφορήθηκαν την τιμωρία, που έπέβαλε ο 'Αλάρκο στών Σεβαστιανών, χωρίς να δείξουν όχη κι άγανάκτηση — ή, τουλάχιστον, φροντίζοντας να μη φανερώσουν τα πραγματικά τούς αισθήματα. Μά και ο πρώην μάγος δέν έξεδήλωνε καμιά έχθρότητα έναντιόν τού Ισπανού. Η πληγή του είχε κλείσει. Και στη θέση τού χεριού υπήρχε μονάχα ένα στρογγυλεμένο κόκαλο. Ωστόσο ο 'Αλάρκο, ο οποίος ήξερε καλά τόν ύπουλο χαρακτήρα τών Ινδών, πρόσεχε διαρκώς μήπως ο Σεβαστιανός τού παίζει κανένα άσχημο παιχνίδι...

Ύστερ' από λίγες μέρες, ή όχη τού Θεού έπεσε στο χωριό αυτό. Χαλάει χοντρό σαν καρδιά, κατέστρεψε τις φυτίες. Παράξενες πηγές βρύσανε στο σώμα πολλών Ιθαγενών. Τα παιδιά ένοιωθαν στο λαιμό ένα άλλόκοτο κόμπο, σαν να ήτανε να τ' αψηλά ένα άδοστο χέρι. Και τη νύχτα χτυπούσε μόνιμη της ή καμιάνα της μακριά εκκλησία, που είχαν εγκαταστήσει οι ιεραποστολικοί σε μια καλύβα, για τις ψυχές τ' άναρχων τών νεοφρονιστών.

Οι Ινδοί άρχισαν να χάνουν τότε την πίστη τους προς τη νέα θρησκεία, βλέποντας αυτά τα δυσμενή σημεία τού αέρα. Οι ιεραποστολικοί έπαισαν πολλούς Ιθαγενείς ν' ανάβουν τη νύχτα φωτίες, να ν' απομακρυνθούν τα πνεύματα τών θεών τους... Η κατάσταση άφηνε να γίνεται σοβαρά. Άν σκεφζόντουσαν αυτά τα έφαισμα, υπήρχε κίνδυνος να χάσουν όριστικά οι Ινδοί την έπιστοπισή τους προς τη θρησκεία τού Χριστού και να πάνε χαμένοι δια τόν κόσμο κι ή προσπάθειες τών ιεραποστόλων...

Στό διάστημα αυτό ο Σεβαστιανός δέν έπαιε να έρχεται σ' επαφή με πολλούς άμορφους τών και ν' κοινοποιεί μαζί τους κηρύα, άφες διδάξεις...

Και τέλος, ένα πρωί, μια άνταρροσασία Ινδών παρουσιάστηκε στών ιεραποστόλους και τούς έδωσε, χωρίς περιστροφές, ότι, κατά τη γνώμη τους, έλα δόα συνέβαιναν, έλες δηλαδή ή συμφορά που ήτανε τόν χωριό, ήταν έργο... τού κοιμένου χεριού τού μάγου. Και τόν τούσαν να βρεθή τόν κοιμένο χέρι και να ταφή με μεγάλη έσημητητα, για να έξεμενισθούν και αυτό και τα πνεύματα...

Καταλαβαίνεις τι είχε συμβή; Ο ποιητής Σεβαστιανός κατάφωσε να πείσει τούς Ινδούς ότι τόν κοιμένο χέρι χτυπούσε τη νύχτα τη καμιάνα, ότι αυτό έβριζνε τη χαλάει και άνοιγε πληγές στα σώματα, ότι αυτό έπαιε τα παιδιά από τόν λαμό, σ' αν νάβλε να τ' αψηλά, για να έξεμενισθή αυτό τόν χέρι, έπρεπε ο χριστιανός να τόν άπομακρύνει με τις τιμές!...

Οι ιεραποστολικοί ήξεραν καλά τούς Ινδούς. Ήξεραν ότι δέν έπαιε να πείσει κανείς με τις προλήψεις τους. Και άποφάσαν να έπαιεσουν τις έπιθυμίες των.

Και τόν πιο τρομερό σ' όλη αυτή την παράξενή ιστορία, είνε ότι ο ίδιος ο 'Αλάρκο υποχρεώθηκε να πάη, με τρεις άλλους Ισπανούς, να έρεθ τόν κοιμένο χέρι, γιατί υπήρχε κίνδυνος να έπαναστατήσουν οι Ινδοί, αν δέν τούς έδιναν ικανοποίησιν...

Και ο 'Αλάρκο ξαναγύρισε στην τοποθεσία, όπου συνέβη ή άμνηση σκληρή που σου έξιστόρησα προό λίγου. Μόλις όμως πλησίασε στο μέρος, στο οποίο είδε να πέφτη τόν χέρι τού Ινδού, πιάστηκε σε μια περιστασιακή παγίδα, που είχαν στήσει εκεί οι Ιθαγενείς για τ' άγρια θήρια, και διαμελίστηκε οκτρά. Τό σώμα του κοινοποιήθηκε, μεταβλήθηκε σε σαρκών. Οι σύντροφοί του, μαστορέλλοι από τρώα και άφια, πιασαν τόν κοιμένο χέρι τού μάγου, που δέν δυσκολεύτηκαν να τόν βρουν, και ξαναγύρισαν στο Πονέρο.

Όταν ο Σεβαστιανός έμαθε τόν τραγικό τέλος τού 'Αλάρκο, έβλεπε τα μάτια του, για να χυθή ίσως μια λάμψη χαράς...

Την επομένη οι ιεραποστολικοί φόρεσαν τα καλά τους άφια κι έβησαν τόν κοιμένο χέρι, με μεγάλη ποιητή, σε μια γωνία τού μικρού κρηνηριού τού χωριού. Ο Σεβαστιανός, ο οποίος παρακολούθησε την έπιτασία τού χεριού του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Αυτή είνε ή ιστορία τού κοιμένου χεριού τού μάγου, που έλα, τ' αψηλά, τόν χέρι του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησιν...

Όταν ο Σεβαστιανός συζητά, δέν φώναζε, δέν διαμαρτυρήθηκε, δέν έβρισε για τόν άνεπανόρθωτο κακό που τού έκαναν. Έβρισε μονάχα στόν 'Αλάρκο ένα βλέμμα γεμάτο μίσος κι έδωσε οδηγίες στών Ισπανούς, τί έδουε βότανα έπαιε ν' άναστήσουν κοντά στην άρρασμα, για να τ' αψηλά τόν πληγή του και να σταματήσει ή άμνηση. Ύστερα, έδωσε την πληγή του κι έκλεισε τα μάτια του...

Τό βράδυ της ίδιας μέρας, ο 'Αλάρκο έβρισε στο Πονέρο Ρεκαδόν...

Με τα βλέμματα, ο Ροβέρτος παρακάλεσε τη μητέρα του να τού μιλή για τόν Σαρζέ, να τού θυμίσει τις άναμνήσεις της νεότητός του. Την παρακαλούσε ακόμα να προσεύχεται δυνατά κι έλεγε μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο: —Ω! Τι άρωμα που είνε να έχη κανείς τη γαλήνη της ψυχής του, να νοιώθι πως τόν συχώρεσαν...

Κατά τόν βράδυ, δυνατή δύσπνοια τόν έπιασε... Ωστόσο, δέν είχε φτάσει ακόμα τόν τέλος. Μά ο Ροβέρτος δέν σάλευε πεία...

Τα βλέφαρά του, που είχαν πάρει ένα χρώμα φιλιτινέο, έμειναν επί πολλή ώρα κλειστά. Σ' αυτές τις στιγμές, τις τελευταίες της ζωής του, δέν υπήρχε καθόλου και διατηρούσε την αντίληψή του, θολή όμως και μπερδεμένη.

Όπασίες τού παρελθόντος περνούσαν σαν ίσκιος μέσα στη φαντασία του.

Εξάφελπε την κάμαρή του στο πατρικό του σπίτι στο Σαρζέ, τόν γραφείο όπου εργαζόταν κι' όπου είχε γράψει τη «Σκιά που έρχεται», τόν πιο άγαπημένο του έργο... Τό μεγάλο παράθυρο, που ήταν μπροστά του, άφηνε να μπαινί μέσα ο ήλιος τού βραδιού. Τί γοητευτικά άρώματα... Τα ρόδα και τ' αψηλά...

Έβλεπε ακόμα πως ήταν πρωί και πως ξεκίνησε με την αυγήνη δροσιά για να πάη ν' άκούση τόν θόρυβο, που θα τόν έβλεπε ο έξάδελφός του άββας Τρεμάρ. Η εκκλησία της Αγίας Κακίλλας ήταν ακόμα σκεπτική. Ο Ροβέρτος την άγαπούσε περισσότερο στις βραδυνές ώρες, όταν τα τζαμάτια της φλογίζόντουσαν από τόν ήλιο που θαύριε και ήταν πάντοτε άγαπημένη, αδιάφορο πως, αυτή ή παλιά εκκλησία, όπου τόσες φορές είχε προσευχηθή.

Σιγά-σιγά, μεγάλα κενά σχηματίζόντουσαν μέσα στη σκέψη...

Επειτα έβλεπε πως βρισκόταν καθισμένος μπρος στα πόδια της μητέρας του, μέσα στο μικρό σαλόνι τού σπιτιού τους με τα παλιά έπιπλα από άκαζού.

Ένα γλυκό χέρι τού χάιδευε τα μαλλιά, ενώ εκείνος διηγόταν τις άναμνήσεις της έμέρας του, ζητούσε συμβουλές, έκμνησταν τις χαρές του και τις άπογορευτικές του...

Ω! Τό λατρευτό βλέμμα τών δυό μητέρων της, τών τρυφερών και φωτεινών, μέσα στα όποια καθρεφτιζόταν μια ζωή γεμάτη ευγένεια και άγνότητα, και τα όποια μετ'άγγιζαν λίγη άπ' αυτή την ζωή και σ' αυτό...

Μά γιατί τώρα τόσες σκιές άπλωνόντουσαν γύρω του; Δέν έβλεπε πεία τόν άγαπημένο πρόσωπο της μητέρας του, παρά μέσα από ένα πέπλο πολύ πυκνό...

Τί συνέβαινε λοιπόν;... Ο Ροβέρτος φοβόταν τώρα...

Πνιγόταν... άσφυκτιούσε...

Άκουε, σαν μέσα σ' ένα όνειρο φωνές, που τραγουδούσαν γύρω του με μί' άγγελική μελωδία: «Χ α ρ ε, Μ α ρ ι α Κ ε - χ α ρ ι τ ω μ έ ν η»...

Κι' έβλεπε, μί' άπέραντη γαλήνη άπλώθηκε μέσα του. Τό φαινότανε και κτρινομένο πρόσωπο τού μικρού ξύλου αγάλματος της Παρθένου, που βρισκόταν άπέναντί του, τού φάνηκε σαν να φωτιζόταν από τη λάμψη άναρτήτων λαμπάδων...

Κι' έπειτα, ή σκιά άπλώθηκε, τόν σκοτάδι... Ο τελευταίος δεσμός κόπηκε κι' ο Ροβέρτος είδε τόν Φόος τού κόσμου.

Η μητέρα του τού έκλεισε για πάντα τα μάτια...

Μέσα στη διαθήκη του, ο Ροβέρτος ζητούσε να μεταφερθή τόν λείψανό του στο Σαρζέ και να ταφή εκεί στο οικογενειακό κενόταφιο.

ΑΙΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου και τέλος)

Με τα βλέμματα, ο Ροβέρτος παρακάλεσε τη μητέρα του να τού μιλή για τόν Σαρζέ, να τού θυμίσει τις άναμνήσεις της νεότητός του. Την παρακαλούσε ακόμα να προσεύχεται δυνατά κι έλεγε μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο: —Ω! Τι άρωμα που είνε να έχη κανείς τη γαλήνη της ψυχής του, να νοιώθι πως τόν συχώρεσαν...

Κατά τόν βράδυ, δυνατή δύσπνοια τόν έπιασε... Ωστόσο, δέν είχε φτάσει ακόμα τόν τέλος. Μά ο Ροβέρτος δέν σάλευε πεία...

Τα βλέφαρά του, που είχαν πάρει ένα χρώμα φιλιτινέο, έμειναν επί πολλή ώρα κλειστά. Σ' αυτές τις στιγμές, τις τελευταίες της ζωής του, δέν υπήρχε καθόλου και διατηρούσε την αντίληψή του, θολή όμως και μπερδεμένη.

Όπασίες τού παρελθόντος περνούσαν σαν ίσκιος μέσα στη φαντασία του.

Εξάφελπε την κάμαρή του στο πατρικό του σπίτι στο Σαρζέ, τόν γραφείο όπου εργαζόταν κι' όπου είχε γράψει τη «Σκιά που έρχεται», τόν πιο άγαπημένο του έργο... Τό μεγάλο παράθυρο, που ήταν μπροστά του, άφηνε να μπαινί μέσα ο ήλιος τού βραδιού. Τί γοητευτικά άρώματα... Τα ρόδα και τ' αψηλά...

Έβλεπε ακόμα πως ήταν πρωί και πως ξεκίνησε με την αυγήνη δροσιά για να πάη ν' άκούση τόν θόρυβο, που θα τόν έβλεπε ο έξάδελφός του άββας Τρεμάρ. Η εκκλησία της Αγίας Κακίλλας ήταν ακόμα σκεπτική. Ο Ροβέρτος την άγαπούσε περισσότερο στις βραδυνές ώρες, όταν τα τζαμάτια της φλογίζόντουσαν από τόν ήλιο που θαύριε και ήταν πάντοτε άγαπημένη, αδιάφορο πως, αυτή ή παλιά εκκλησία, όπου τόσες φορές είχε προσευχηθή.

Σιγά-σιγά, μεγάλα κενά σχηματίζόντουσαν μέσα στη σκέψη...

Επειτα έβλεπε πως βρισκόταν καθισμένος μπρος στα πόδια της μητέρας του, μέσα στο μικρό σαλόνι τού σπιτιού τους με τα παλιά έπιπλα από άκαζού.

Ένα γλυκό χέρι τού χάιδευε τα μαλλιά, ενώ εκείνος διηγόταν τις άναμνήσεις της έμέρας του, ζητούσε συμβουλές, έκμνησταν τις χαρές του και τις άπογορευτικές του...

Ω! Τό λατρευτό βλέμμα τών δυό μητέρων της, τών τρυφερών και φωτεινών, μέσα στα όποια καθρεφτιζόταν μια ζωή γεμάτη ευγένεια και άγνότητα, και τα όποια μετ'άγγιζαν λίγη άπ' αυτή την ζωή και σ' αυτό...

Μά γιατί τώρα τόσες σκιές άπλωνόντουσαν γύρω του; Δέν έβλεπε πεία τόν άγαπημένο πρόσωπο της μητέρας του, παρά μέσα από ένα πέπλο πολύ πυκνό...

Τί συνέβαινε λοιπόν;... Ο Ροβέρτος φοβόταν τώρα...

Πνιγόταν... άσφυκτιούσε...

Άκουε, σαν μέσα σ' ένα όνειρο φωνές, που τραγουδούσαν γύρω του με μί' άγγελική μελωδία: «Χ α ρ ε, Μ α ρ ι α Κ ε - χ α ρ ι τ ω μ έ ν η»...

Κι' έβλεπε, μί' άπέραντη γαλήνη άπλώθηκε μέσα του. Τό φαινότανε και κτρινομένο πρόσωπο τού μικρού ξύλου αγάλματος της Παρθένου, που βρισκόταν άπέναντί του, τού φάνηκε σαν να φωτιζόταν από τη λάμψη άναρτήτων λαμπάδων...

Κι' έπειτα, ή σκιά άπλώθηκε, τόν σκοτάδι... Ο τελευταίος δεσμός κόπηκε κι' ο Ροβέρτος είδε τόν Φόος τού κόσμου.

Η μητέρα του τού έκλεισε για πάντα τα μάτια...

Μέσα στη διαθήκη του, ο Ροβέρτος ζητούσε να μεταφερθή τόν λείψανό του στο Σαρζέ και να ταφή εκεί στο οικογενειακό κενόταφιο.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ Ο ΛΟΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ τόν καινούργιο μας αισθηματικό ά νώνυσμα: «Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕ - ΝΗΣ»

ΤΕΛΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΙΑΛΑΡ

ΜΙΑ ΔΗΣΤΕΙΑ

ώρα περνούσε, οι μηχανικοί και οι ηλεκτρολόγοι άρχισαν να χάνουν την ψυχραιμία τους, οι άλλοι ήθοιοι είχαν σχεδόν αποκοιμηθεί στ' αλογά τους κ' έγω γυρνούσα σάν τρελλός στο στούντιο, χωρίς να ξέρω τί να κάνω. Για να γυρίσω όμως, την τελευταία σκηνή (επιτρέψατέ μου να σας συστηθώ: Γουίλ Μάκ Κέννεν, σκηνοθέτης της «Μάρουεν Γκόλμερ» και Σίας, ειδικευμένος στα φιλμ κάου-μπόυ), για να γυρίσω λοιπόν την τελευταία σκηνή, στην οποία στηρίζα την επιτυχία του έργου, μου ήταν απαραίτητοι ο Γουίλιαμ, ο Χάρρυ, ο Τζίμμι και ο Τζάκ. Οι τέσσερες αυτοί καλίστοι φίλοι ήταν απλοί φιγκυράν. Ωστόσο, χάρι στη δυσμορφία τους και όλο γενικά το παρυσιαστικό τους, αποτελούσαν όνειρώδεις τύπους κακοποιών για περιπετειώδεις ταινίες. Μονάχα η εμφάνισή τους προκαλούσε τον τρόμο. Αυτό το κατάλαβαν και οι ίδιοι και κρατούσαν ψηλά τη θέση τους. Δεν δεχόντουσαν να δουλέψουν με ημερομίσθιο κάτω από διακόσια δολάρια ο καθένας. Και η αλήθεια είναι ότι εύρισκαν πάντοτε δουλειά, γιατί η συμμετοχή τους σ' ένα φιλμ, έστω και άποτυχομένο κατά τ' άλλα, έβγαζε πάντοτε άσπροπρόσωπο τον σκηνοθέτη...

Μά η ώρα περνούσε και οι τέσσερες αυτοί πολύτιμοι κομπάρσοι δεν εμφανιζόντουσαν. Και όμως, ήταν συνήθως τακτικοί στην ώρα τους. Ήξερα καλά, ότι στις δέκα ακριβώς θα τους έβλεπα να μπαίνουν στο στούντιο, ύστερ' από την συμφωνία που κάναμε, φορώντας την στολή των κάου-μπόυ, με τρία πιστόλια δωδεκάσφαιρα στην ζώνη, με σπηρόνια στα παπούτσια, με το τεράστιο πλατύγυρο καπέλλο ριγμένο σχεδόν στους ώμους, θλοσυροί και φοβεροί με δυο λόγια—όπως τους ήθελα δηλαδή για το φιλμ μου... Τί εξαιρετικό, λοιπόν, τους συνέθε και τους έμπόδιζε να φανούν συνεπείς στο λόγο τους;

Σ' αυτή την ανησυχία θρισκόμουν, όταν, ξαφνικά, ήρθε και με θρήκε τρέχοντας ο βοηθός μου για να μου ανακοινώσει ότι οι τέσσερες φιγκυράν είχαν συλληφθεί και με παρακαλούσαν να πάω στο τμήμα για να έγυγθω γι' αυτούς ότι δεν ήταν κακοί άνθρωποι και να τους αφήσουν ελεύθερους! Τί αναποδιά ήταν ήλι αυτή! Έπειδή, όμως, οι τύποι αυτοί μου ήταν απαραίτητοι, για να τελειώση η ταινία στην προθεσμία που μου έταξε ο διευθυντής της Έταιρίας, μπήκα σ' ένα αυτοκίνητο και ύστερ' από κάμποση ώρα θρισκόμουν στο γραφείο του τμήματος, σ' ένα πρόστειο, έξω από το Χόλλυγουντ, όπου είχαν συλλάβει τους κομπάρσους. Έκει θρήκα τον Τζίμμι, τον Χάρρυ, τον Γουίλιαμ και τον Τζάκ να με κυττάζουν περίλυποι πίσω από τα κάγκελλα του απομονωτηρίου, που θρισκόταν σε μία γωνιά του άπέραντου γραφείου του τμήματος.

Γιατί τους συλλάβατε αυτούς τους ανθρώπους; ρώτησα. Ο αστυνόμος, χωρίς να καταδεχτεί να κατεβάση τα πόδια του από το γραφείο του, μου αποκρίθηκε μισογυσταγμένος: —Ωραία έρώτηση! Γιατί οι «άνθρωποι» αυτοί, όπως τους λές, έβδυσαν μία Τράπεζα!

—Τί έκανε λέει! φώναξα τρομαγμένος, ρίχνοντας συγχρόνως ένα βλέμμα δυσπιστίας στους τέσσερες φιγκυράν. Για μία στιγμή, μου πέρασε από το νου η ύπονοια, ότι οι τύποι αυτοί δεν υποκρίνονταν τους κακοποιούς από...έξωστα προς την τέχνη, αλλά ότι ήταν στην πραγματικότητα επικίνδυνοι ληστές. Και τότε μονάχα έδωσα, για πρώτη φορά από τον καιρό που τους γνώριζα, εξαιρετική προσοχή στη φυσιογνωμία τους για να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι άνθρωποι με τέτοιο μορφό δεν μπορούσαν παρά να έχουν εγκληματική ψυχή...

—Μά όχι, όχι! αορίλασε ο Τζίμμι. Δεν είναι αλήθεια αυτά!... Μην πιστεύετε, κύριε Γουίλ, τον αστυνόμο... Τού έξηγησα πως έγιναν τα πράγματα, του αποδείξαμε την αθωότητά μας... Αυτός, όμως, δεν θέλει να μάς πιστέψη...

Ο ελικρινής τόνος της φωνής του με συγκίνησε. —Δεν μπορώ να μάθω τί συνέθε; ρώτησα. Γιατί κατηγορούνται...

—Δεν μπορώ να μάθω τί συνέθε; ρώτησα. Γιατί κατηγορούνται...

Τους βρήκα να με κυττάζουν περίλυποι πίσω από τα κάγκελλα...

ται οι άνθρωποι αυτοί, οι όποιοι, πρέπει να σημειώσετε, να είναι απαραίτητοι στη δουλειά μου...

—Μήπως είσαι και του λόγου σου ληστή; μου αποκρίθηκε ο αστυνόμος, με απάθεια που μαρτυρούσε ότι ήταν εξαιρετικά μένος από καιρό να βλέπη γύρω του μονάχα κακοποιούς...

—Με συγχωρείτε! διαμαρτυρήθηκα. Είμαι σκηνοθέτης! Και οι κύριοι αυτοί είναι καλλιτέχνες... Τους έχω χρησιμοποιήσει πολλές φορές σε ταινίες μου...

—Α! καλά! ψιθύρισε ο αντιπρόσωπος του νόμου με ύφος περτάτης περιφρονησεως. Έν πάση περιπτώσει, αν θέλεις να μάθης γιατί έπιασα αυτούς τους τύπους, δώλε τους ίδιους σου πούν τί συνέθε...

Ο Τζίμμι—ο ρήτωρ της περέας— ανέλαβε τότε να μου εξηγήσει την δυσάρεστη περιπέτειά τους, ενώ οι τρεις συνοποφοί του έπεδοκίμαζαν τα λόγια του—πίσω από τα κάγκελλα πάντοτε—κουνώντας το κεφάλι τους, θαρανισαμένοι και φτύνοντας δεξιά και αριστερά από τη στενοχωρία τους.

—Ευχήσαμε σήμερα λίγο πιο πρωτ' άρχισε να μου διηγήται ο Τζίμμι, —έπειδή έπρόκειτο να πάσουμε δουλειά στο ντιό σας, φορέσαμε τα ρούχα που φοράμε συνήθως όταν γυρίζουμε, όπλοισήκαμε και, πριν έρθουμε να σας θρώμε, ήμασταν να κάνουμε έναν μικρό περίπατο στα περίχωρα, για να διασκεύω τ'α πιδία μας... Έκει που περπατούσαμε άσκατα είχα κ' έκει, σταμάτησε ξαφνικά μπροστά μας ένα αυτοκίνητο από το οποίο κατέβηκε ένας άγνωστος κύριος, ψηλός, όμοιος άσκατος, με μαύρα γυαλιά... Φαινόταν Εύρωπαίος... Μάλις μ' έβλεψε άρχισε να χτυπά χαρούμενος τα χέρια του, λέγοντας:

—Λαμπρά! Έξογα! Πάφημα! Είστε άκριβώς οι άνθρωποι που μου χρειάζονται...

—Γιά ποιά δουλειά, κύριε; ρώτησα.

—Είμαι σκηνοθέτης του φιλμ «Αυτοκίνητο»... Φιλμ και γυρίζω τώρα μία ταινία, στην οποία μου είναι απαραίτητοι μερικοί τύποι σαν να σας...

—Τόν πληροφορήσατε τότε, τι είμαστε και μεις φιγκυράν; και ή χαρά του σπάθηκε μερλίτερη. Όταν όμως ήμασταν τι σε λίγη ώρα έπρόκειτο να πάσουμε δουλειά στη Μάρουεν Γκόλμερ, κατέβασε τα πόδια του.

—Κρίμα! ψιθύρισε. Κ' ενώ σας χρειάζομαι ακριβώς τώρα το πρωτ'... Πάρετε, κύριε, τ' όποιο τρόπο να διορθώση το πρόβλημά μου... Πόσα παίρνετε έκει που δουλεύετε;

—Διακόσια δολάρια, μου αποκρίθηκα.

—Διακόσια δολάρια και οι τέσσερες; Είπε πολλά!...

—Με συγχωρείτε! φώναξα. Διακόσια δολάρια ο καθένας. Έμεις είμαστε καλλιτέχνες φιγκυράν!...

Ο σκηνοθέτης έξευσε το κεφάλι του, έμεινε κάμποση ώρα σκεπτικός, και, τέλος, είπε:

—Ας είναι! Με θρήκατε σε στιγμές που δεν μπορώ να νάω χωρίς έσας... Δέχεσθε νάρηθε να δουλέψετε σήμερα το πρωτ' μαζί μου, με διακόσια πενήντα δολάρια ο καθένας...

Ο πειρασμός ήταν τόσο μεγάλος, κύριε Γουίλ, συνέχισε ο Τζίμμι, —ώστε δεν μπορέσαμε ν' αντισταθούμε σ' αυτόν... Είχα αποφασίσαμε άμέσως να σας κάνουμε άπιστα σήμερα... Είχα ζητάμε συνάντη γι' αυτό, μ' ή αλήθεια είναι ότι τιμωρήθηκα πολύ σκληρά για την πλεονεξία μας... Ο σκηνοθέτης μ' έβλεπε να λ' ένευσε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε για το στούντιο. Ένώ όμως περνούσαμε μπροστά από την Τράπεζα Χάρρυ—την έβρετε τη μικρή Τράπεζα—σταμάτησε το άμαξί και μου είπε:

—Λησμονήσα ότι δεν έχω χρήματα μαζί μου... Πρέπει να κατέβω μία στιγμή να εξαργυρώσω ένα τσεκ... Έλάτε και σ' εμάς μαζί μου... Και, για σταθήτε! Έχω μία ιδέα... Είμαι περίεργος να δω τί εντύπωση θα κάνει στον κόσμο αν μ' ήμπε σε μία Τράπεζα, έτσι όπως είστε ντυμένοι τώρα... Θά μ' ακολουθήσουν, λοιπόν, και θα σταθήτε στην πόρτα, με ύφος λίγο άπειρο, και με τα χέρια άκουμπισμένα στα πιστόλια σας... Έλάτε, να γελάσουμε!...

—Τί και έγινε, κύριε Γουίλ.

Μπήκαμε στην Τράπεζα και σταθήκαμε άγριεμένοι στην πόρτα, ενώ ο σκηνοθέτης πλησίασε στον ταμία και του είπε κάτι... Άμέσως, χωρίς δεύτερη συζήτηση, ο ταμία άνοιξε την

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ο πρώτος ο οποίος ανακάλυψε τις κονσέρβες, πρό 120 ετών, ήταν κάποιος Άγγλος, Πέτερ Ντυράν ονομαζόμενος.

—Σε μία θυσία, που γίνεται στο Μασράς, στις Ίνδίες, σφάζονται 1.000 κριάρια, 1.500 κότες και 16 βόδια.

—Η...πολυέσθη αυτή θυσία γίνεται κάθε χρόνο, από τον καιρό που συνέθε στις Ίνδίες ο τελευταίος λομμός.

—Κάποιος εύφάντατος συγγραφέας και σκληρός σέγγος, από το Σικάγο, μνημόθηκε από την γυναίκα του, γιατί την άναγκαζε διά της βίας...να διαβάση το βιβλίο του!...

—Ο τίτλος του βιβλίου του αυτού ήταν: «Οι 201 τρόποι αυτοκτονίας».

—Στην Άγγλία ύφισαται άκόμα ένας νόμος, ο οποίος τιμωρεί με φυλάκιση όσους φεύγουν από την εκκλησία πριν τελειώση η λειτουργία.

—Επίσης ύφισαται ένας άλλος νόμος, ο οποίος απαγορεύει την κυκλοφορία έφημερίδων τις Κυριακές.

—Έννοείται ότι οι νόμοι αυτοί και μερικοί παρόμοιοι δεν εφαρμόζονται ποτέ.

—Στα πανηγύρια, τα οποία γίνονται στη Συρία, μία φορά το χρόνο, χορεύεται κ' ένας περίεργος χορός, ο οποίος συμβολίζει τα διάφορα στάδια της ζωής.

—Τόν έκτελει ένας άνδρας, ντυμένος γυναίκα και χορεύοντας πάνω στην χαμπούρα μιάς καμπίλας.

—Ο καθηγητής Κάρολος Μ. Λίβιαν, του Πανεπιστημίου της Κολομβίας, ανακάλυψε τελευταίως βακτηρίδια...άθανάτα!

—Τα μικρόδια αυτά ανεκαλύφθησαν μέσα σε κοιλιά καρβούνων.

—Όπωσδήποτε, έχει αποδεχθεί σχετικώς ότι υπάρχουν μικρόδια ηλικίας 1.400 χρόνων!...

—Στη Νορβηγία οι άδελφοι αυτοκινήτων και επιβατικών άμαξιών είνε υποχρεωμένοι να φορούν άμοιόχρωμη στολή.

—Διαφορετικά τιμωρούνται με πρόστιμο.

—Ο ισχυρότερος ήχος που άκουσαν ως σήμερα οι άνθρωποι ήταν η τρομερή βροντή της έκρηξης του ήφαιστείου Κρατάζα, το 1883, στην Γερμανική τότε άποικία των Άνατολικών Ίνδιών.

—Τόσων ισχυρή ήταν η έκρηξη αυτή, ώστε τα κύματα του άερος που προεκλήθησαν εξ αίτίας της, έκαναν τρεις φορές τον...γύρο της γής!...

—Ο Βένια Χόπαντ, από το Γκάρντ της Ίνδιάνας, έπεσε θύμα ενός έντελως προποτινίου δυστυχήματος πρό ήμερών.

—Ενώ δηλαδή έπαυσε το λουτρό του, ανέθηκε για μία στιγμή θόθος πάνω στο μπάνιο του, για να ρίξη την κουρτίνα του παραθύρου.

—Κάνοντας όμως αυτή την κίνηση, έσκυψε προς το έξω κ' έλασε την ισορροπία του, γλιστρώντας πάνω σε ένα κομμάτι σατόνι που πάτησε.

—Το αποτέλεσμα ήταν να πέση έξω απ' το παράθυρο, από ύψος δέκα...πατομάτων!...

—Όταν έφτασε στο τελευταίο πάτωμα ήως, έκανε εγκέλι πάνω στην τέντα, η οποία ήταν άπλωμένη υπεράνω της εισόδου της πολυκατοικίας, και τελικά θρήθηκε στην άσφαλτο του δρόμου.

—Μολαταύτα, ο τυχερός αυτός άνθρωπος δεν έγινε κομμάτι. Έβασσε μόνον τον άντικειμενο του δεξιού του χεριού!...

—Αυτό θα πη τύχη!...

—Η μόνη χώρα, η οποία δεν έχει σιδηροδρομική συγκοινωνία, είναι η Άλβανία.

—Πέντε Ρώσοι δομοίτες με σκι, διέτρεξαν άπόστασιν 3.200 μιλίων, από την Μονκού του Σιβηρίας δηλαδή ως την Μόσχα, σε 83 μέρες.

—Κατά μέσον όρον οι δομοίτες αυτοί έτρεχαν με τα σκι τους 40 μίλια την ήμέρα.

—Ένας Γερμανός οφθαλμολόγος ύποστηρίζει ότι, άδιάφορο αν φορούμε γυαλιά ή όχι, στους 15 ανθρώπους ο ένας δεν βλέπει καλά.

—Ένα ταξιδιωτικό περιατέρι, με καλό καράβι μπορεί να διανύση άπόστασιν 1.200 γιναρδών το λεπτό.

—Όταν δέ έχει τον άνεμο εννικό, στο ίδιο χρονικό διάστημα μπορεί να διανύση 1.900 γιναρδές.

—Το πιο πολύτιμο κειμήλιο της βασιλικής οικογενείας της Άγγλιας, είναι ένα μεγάλο χρυσό παγώνι με μεγάλη ουρά.

—Το παγώνι αυτό είνε από καθαρό χρυσάφι, σπολισμένο με διαμάντια, ρομπίνια κ' άλλες πολύτιμες πέτρες, και φυλάσσεται στον ιστορικό πύργο του Ουίνδσορ.

—Το πρόσωπο του ανθρώπου, από το ήμψηότερο σημείο του μετώπου που άφύονται τα μαλλιά, ως το σαγόνι, άποτελεί το 1/10 του όλου άναστημάτος του.

—Η ίδια αναλογία παρατηρείται και από τον καρπό του χεριού ως την άκρη του μεγάλου δακτύλου.

—Σε μερικά καντόνια της Έλβετίας όλοι οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, κηδεύονται άπανή του Δημοσίου!...

κόσσα του και άρχισε να δίνη στον σκηνοθέτη δεσμίδες δλόκληρες με χαρτονομίσματα... Τόν είδαμε να γουρλώνη τα μάτια του και να κτρινίξη, μ'ά δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε τί τόν έχε πιάσει... Φαίνεται, όμως, ότι θά είχαμε καταληκτική εμφάνιση, γιατί και οι άλλοι πελάται της Τράπεζής της κούταζαν περιφθοδο!...

Τέλος, ο σκηνοθέτης, άφου γέμισε τις τσέπες του με δεσμίδες χαρτονομισμάτων, γύρισε πίσω σε μάς...

—Μπράβο σας! μάς είπε χαμηλόφωνα. Είθε άφθαστοι ως κακοποιοί! Ο ταμίας, ενώ με πλήρωνε, με ρωτούσε τρομαγμένος αν σ' έξω... Κ' έγω, για να τόν φοβίσω περισσότερο, του είπα ότι πρώτη φορά σ' έβλεπα... Θά θυά τώρα έξω μόνοι μου... Έσείς μείνετε ακόμα δυο-τρία λεπτά της ώρας και ύστερα εργάζσατε και με θρίσκετε... Θά σας περιμένω στο αυτοκίνητό!... Τί νόστιμο παχνίδι!...

Δεν χαλάσαμε το γατήρι του σκηνοθέτου... Τόν αφήσαμε να φύγη μόνος... κ' εξακολουθήσαμε να καθόμαστε στην πόρτα, συγκρατώντας με κόπο τα γέλια μας... Ξαφνικά, όμως, άκουσθηκαν να χτυπούν πολλά ηλεκτρικά κουδούνια μαζί... και η Τράπεζα γέμισε άστυνομικούς που άρρησαν και μ' έβλεπουν, πριν προφτάσουμε να καταλάβουμε τί συμβαίνει, ενώ ο ταμίας έφώναζε:

—Είνε συνένοχοι του άλλου, έκείνου που μ' έδωσε το ταμείο... Με πλησίασε ο άθλιος και μ' έειπε:

—Βλέπετε αυτούς τους τέσσερες που στέκονται στην πόρτα, πάντοτε; Είνε δικοί μου άνθρωποι!... Φτάνει να κάνω ένα νόημα, για ν' άδειάσουν άπάνω σου όχτω περίσπορα... Δόμου, λοιπόν, άμέσως όσα χρήματα έχεις στο ταμείο σου!...

Κ' έτσι, οι τέσσερες κομπάρσοι έπεσαν μαζί με τόν ταμία θύματα ενός έξυπνου ληστού.

Η αλήθεια όμως είναι, ότι δεν γήγκανε και τόσο ζημιωμένοι, όπως ο ταμίας, από την ιστορία αυτή, γιατί η άθωότης των δεν άρχισε ν' αποδειχθή, ύστερ' από ένα μήνα, όποτε και άποφυλακίστηκαν. Μά όταν τους ύπενθυμίσαν την ύπόσχεση που μ' έδωσαν να παίξουν στην τελευταία σκηνή του φιλμ μου, μ'ό αποκρίθησαν τρομαγμένοι:

—Αστειεύσθε, κύριε Γουίλ! Μακρυνά πειά από τέτοιους ρόλους!... Ύστερ' από αυτά που πάθαμε!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ

Η πιο πρωτότυπη διαδήλωσις έγινε στο Παλέρμο της Ίταλίας, πριν από είκοσιέξη χρόνια.

Το ιστορικό του σπουδαιστάτου όσου και περιέργου αυτού γεγονότος, με λίγα λόγια, έχει ως έξης:

Έπειδή την Πρωτοχρονιά του 1908, η Δημοτική άρχη του Παλέρμου έλαβε δρακόντεια μέτρα για τόν περιορισμό της έπαυτείας, οι ζητιάνοι, κουλού, κουτσόι, χωλοί, κοφού και στρα-θοί, μαζεύτηκαν στην κεντρικώτερη πλατεία της πόλεως και έν σώματι πήγαν—όχι στον «Άγιο Παντελεήμονα—άλλά στη Δημοσιονία. Έκει, με άπειλές και κατάρες άξιώσανε ή να άναγνωρισθή έπίσημα το επάγγελμά τους ή ν' αναλάβη την συντήρησι τους ο Δήμος και δήλωσαν ότι αν δεν λύτασε το ζήτημά τους άποσπτιγμεί, θα έκήρυσαν άπεργία πένας!

Ο δήμαρχος, όταν πληροφορήθηκε τις σκηνές, έτρεξε άμέσως στο δημαρχιακό κατάστημα, μπήκε έπικεφαλής των διαδηλωτών και τους άντιπροσώπευσε στην άστυνομία, η οποία άναγκάστηκε από τα άκαταμάχητα έπιχειρήματά του δημαρχου και των άντιπροσώπων των έπαυτων, να άνακαλέση την άπαγορευτική διάταξη για την έπαυτεία άσθημερόν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

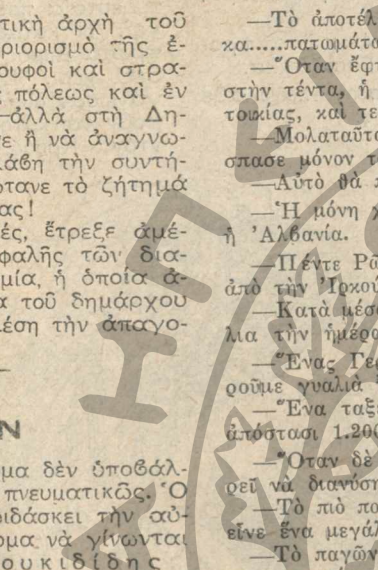
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Όσο υπάρχει ευμερία, τα έθνη και τα άτομα δεν υποβάλλονται σε σκληρές δοκιμασίες και προσοδεύουν πνευματικώς. Ο πόλεμος καταστρέφει την εθνημρία της ζωής, διδάσκει την άθρησεία και άναγκάζει τους λαούς και τα άτομα να γίνονται σκληρά και άπικνα.

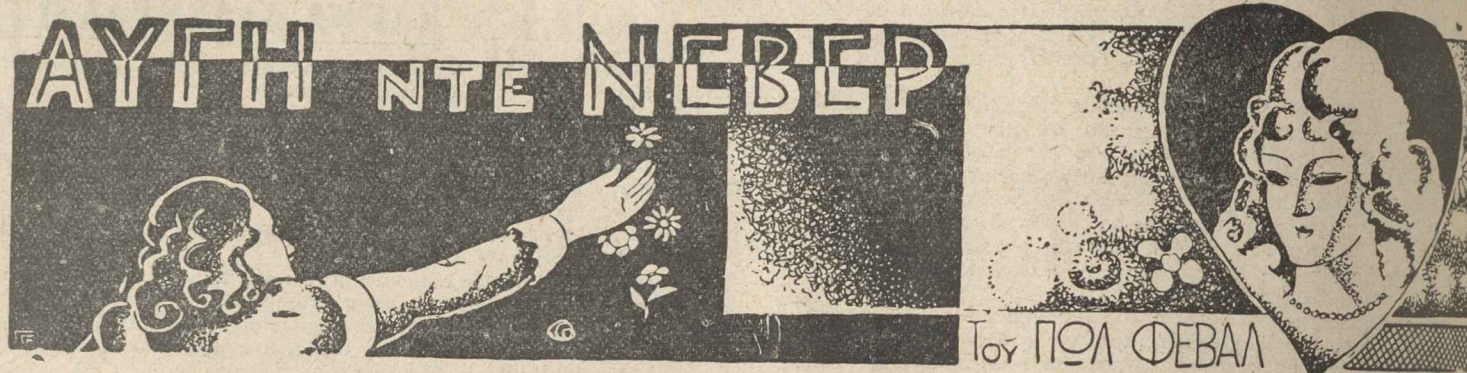
Το χειρότερο πράγμα του κόσμου για μένα είναι η άχαριστία. Άν είνε κάποιος υποχρεώσας στο Διάβολο, θά έπαινοόσα κ' άτά άκόμη τα κέρατά του!

Το πιο έπικερδές έμποριο που μπορεί να κάνης, είναι: Ν' αγοράζης τους άθωώτους όσο πραγματικά άξίζουν και να τους πουλάς όσο έκτιμούν οι ίδιοι τόν έαυτό τους.

Σ έ ν

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γκονζάγκας στάθηκε μιά στιγμή κ' έπειτα φώναξε με περισσότερο όρμη στους φίλους του:

— Ποιος τ'έλεγε τα λόγια αυτά; Ποιος όρκιζόταν πίστι και άφοσίωσι μέχρι θανάτου; Έσείς ή εγώ; Έσείς θέθαια! Και τώρα με την πρώτη πνοή της μπόρας, του κάκου ζητάω ένα πιστό στρατιώτη γύρω μου, ένα στρατιώτη του ιερού λόχου, που είχατε σχηματίσει!... Πού είσαστε λοιπόν, πιστοί μου; Φεύγετε, έ; Όχι, μά τον Έσταυρωμένο, δεν θα φύγετε ακόμα!... Βρίσκομαι εδώ και θα χώσω το σπαθί μου στην κοιλιά των φυγάδων!...

Βλέποντας πως ο Ναθάιγ έτοιμαζόταν να του άπαντήσει, τον διέκοψε, λέγοντας:

— Σιωπή, εξάδελφέ μου! Δεν έγω πειά άρκετη ψυχραιμία για ν' ακούσω τις φλυαρίες σου! Μου δόθηκε έξ ολοκληρώ, άπολύτως! Έγώ σας πήρα και σας κρατάω τώρα καλά!... Α! Α! λέτε πως το παρακάνω!... Α! έ! με παραπέμπετε στο Ζαντρώ και στους δολοφόνους του!... Έσείς! Έσείς! Έσύ, Ναθάιγ, που ζής από μένα! Έσύ, Τάραν, που σ' έφύγωσα με τις ευεργεσίες μου! Έσείς, Όριόλ, γελωποισί, που χάρις σ' έμένα, περιπιάς για άνθρωπος... Έσείς όλοι, άνθρωποι μου, σκλάβοι μου, που μου πουληθήκατε και που σας άγόρασα!...

Ο Γκονζάγκας έδέσποζε άνάμεσα σ' έλους και τα μάτια του πετούσαν άστραπές!...

— Αλλά, λέτε, δεν είναι δουλιές δικές σας; Εξακολούθησε μ' ένα τόνο πιο διαπεραστικό. Φαντάζεστε πως έμενα μόνο από ενδιαφέρον; Σας όρκίζομαι στο Θεό, ένάρετοι φίλοι μου, πως αλή ή υπόθεσις εν' ή πιο σπουδαία κ' ή πιο μεγάλη άπ' τις υπόθεσις σας, ή μοναδική σας υπόθεσις αυτή τη στιγμή. Σας πρόσφερα ένα γλύκισμα και το δαγκώσατε άπληστα!... Γόσο το χειρότερο για σας, άν-τό γλύκισμα αυτό ήταν δηλητηριασμένο! Η μπουκιά σας δεν θα είναι λιγώτερο πικρή από τη δική μου!... Γαντζώθηκε άπάνω σ' έμένα!... Γιατί; Για ν' άνεθετε ψηλά όσο κ' έγώ! Άνεθίτε λοιπόν, μά το θάνατο, του Χριστού! Άνεθίτε! Νοιώθετε ίλιγγο; Άνεθίτε, άνεθίτε ακόμα, άνεθίτε ως το ίκρίωμα!

Ένα ρίγος άνέδραμε την όμήγυρι. Όλον τα μάτια ήταν προσηλωμένα άπάνω στο τρομαχτικό πρόσωπο του Γκονζάγκας.

Ο Όριόλ, του όποιου τα γόνατα κλονιζόντουσαν, έπανάλαβε χωρίς να θέλη την τελευταία λέξη του πρίγκηπος:

— Το ίκρίωμα!

Ο Γκονζάγκας τον έκεραύνωσε μ' ένα βλέμμα άπεράντης περιφρονήσεως και του είπε σκληρά:

— Έσένα, γελοίο, σ' περιμένει το σκούνι της κρεμάλας!

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον Ναθάιγ, τον Σουαζύ και τους άλλους, τους όποιους χαιρέτησε ειρωνικά, πρόσθεσε:

— Μά έσας, κύριοι, που είσαστε εύπατριδες!...

Μά δεν άποτελείωσε τη φράσι του. Στάθηκε μιά στιγμή και τους κύτταξε. Έπειτα, σαν να ξεγελιόσε έξαφνα ή περιφρόνησί του, έφώναξε:

— Εύπατριδή έσύ, Νοσέ, ό γυιός έ- νος στρατιώτη! Εύπατριδής έσύ, Σουαζύ! Εύπατριδής ό Μοντωμπέρ! Εύπατριδής ό Ναθάιγ! Εύπατριδής ό θαρώνος ντε Μπάτζ! Χί! χί! χί!

— Κατάρα! μούγκρισε ό τελευταίος.

— Σιωπή, γελοίοι μου! Εύπατριδα, έσείς; Κокκινίζω από ντροπή! Πιο εύπατριδα από σας είναι ό Ζαντρώ κ' ό άνθρωποι του. Άποψε!...

Έξαφνα στάθηκε και το πρόσωπό του έλλαξε έκφρασι. Έκανε άργά ένα θύμα μπροστά. Όλοι έκαναν συγχρόνως ένα θύμα πίσω.

— Η νύχτα, είπε με φωνή χαμηλή,

Η Αύγη είχε άκουμπήσει το χέρι της στο γυρμένο κεφάλι της...

δεν είναι ακόμα άρκετά σκοτεινή για να κρύψη τη γλωσά σας... Κυταχτήτε μεταξύ σας! Ίρέμετε! Φοβάστε! Είστε πα- σμένοι σ' ένα παγίδα μεταξύ της νίκης μου και της καταστρο- φής μου! Της νίκης μου, που θα είναι και δική σας νίκη και της καταστροφής μου, που θα σας συντρίψει!

Είχε φτάσει μπροστά στην πόρτα, ή όποια όδηγούσε στην άντιθάλαμο, όπου θρισκόντουσαν οι φρουροί του άντιθαλαμίου. Άγγιξε το πόμολο της πόρτας και πρόσφερε ψυχρά:

— Μήλας!... Η μετάνοια έξιλέωνει τα πάντα και μου φαίνεται πως λογικώτερες σκέψεις άρχισαν να επικρατούν στο μυαλό σας! Μπορείτε να γίνετε μάρτυρες μόλις περάσετε το κατώφλι αυτής της πόρτας. Θέλετε να την άνοίξω;...

Η σιωπή άπάντησε στην έρώτησί του.

— Τι πρέπει να κάνουμε, ύψηλάτε; ρώτησε ό Μοντωμπέρ πρώτος.

Ο Γκονζάγκας τους κύτταξε διαδοχικά έλους σ'τά μάτια. — Καί σύ, εξάδελφέ μου Ναθάιγ, είπε, με ρωτάς τι πρέπει να κάνεις;

— Ο ύψηλότατος άς διατάξη, άπάντησε έκενός γλωσώ, χαμηλώνοντας τα μάτια του.

Ο Γκονζάγκας του έδωσε το χέρι κ' άπευθυνόμενος σ' έλους με ύφος πάτεραι που μετανοεί γιατί μάλλωσε τα παιδιά του, πρόσθεσε:

— Τρελλοί που είσαστε... Βρισκόσαστε στο λιμάνι και κινδυνεύετε να θουλιάξετε γιατί δεν θέλετε να τραθήξετε για τελευταία φορά τα κουτιά. Όποια κ' άν είναι ή έκθασις της μάχης, έγώ φρόντισα εκ των προτέρων να σας έξετραλλώ: Αύριο ή θα είσαστε οι πρώτοι στο Παρίσι, άν νικήσουμε, ή άν νικήθω- με, θα φύγουμε όλοι μαζί γεμάτοι χρυσάρι κ' έλπίδες για την Ισπανία!... Εκεί, μάς περιμένει ό βασιλεύς Φίλιππος. Συμβουλευτήκε το ρολόι του κ' έξακολούθησε:

— Αύτη την ώρα που σας μιλάω, ό Λαγκαρντέρ έγκαταλείπει το Σατελέ για να διευθυνθή στη Βασιλίη, όπου θα πατή ή τελευταία πράξι του δράματος. Μά δεν θα πάη κατευθείαν εκεί. Η καταδίκη του άναφέρει ότι πρέπει να τον δηγήσουν πρώτα μπρος στον τάφο του Νεβέρ και να του κόνουν εκεί το δεξί χέρι. Έχουμε εναντίον μας μιά συναμοσία που την άγ- γάωσαν δυο γυναίκες κ' ένας ιερέυς. Τα σπαθιά σας δεν μπο- ρούν να κάνουν τίποτε εναντίον τους... Μιά άλλη γυναίκα, ή ντόνα Κρούζ, άμφιταλαντεύεται μεταξύ μας και μεταξύ τους, έτσι τουλάχιστον νομίζω. Θέλει να γί- νη μεγάλη κυρία, μά συγχρόνως θέλει να πάη κακό ή φίλη της. Θ' άναγκαστούμε να την συντρίψουμε ή δυστυχισμένη, γιατί όπωσδήποτε άπο- τελει έμπόδιο σ'τα σχέδιά μας... Η έ- λες δυο γυναίκες είναι ή πριγκίπισσα σύζυγος μου κ' ή κόρη της ή Αύγη. Μου χρειάζεται αυτή ή Αύγη!... Έπί- δες μάστιγα άφησα να άργαυαθή ή συναμοσία για την όποια σας μιλάω, κ' ή όποια θα την ρίξη σ'τα χέρια μας. Νά ή συναμοσία, ή μητέρα ή κόρη και ό ιερέυς περιμένουν τον Λαγκαρ- ντέρ στο παρεκκλήσιό του κοιμητή- ριού του Σαιν-Μαγκλουάρ, όπου δου- σκεται ό τάφος του Νεβέρ. Η Αύγη φοράει κοστούμι νύφης. Εμάντενα, ό- πως θα μαντεύατε και σας στη θέα μου, ότι πρόκειται να παίξουν κάποια κωμωδία για να έξασφαλίσουν την έ- πιείκεια του άντιθασιλεύς και να τον κάνουν να δώσει χάρι στο Λαγκαρντέρ την τελευταία στιγμή!... Άκούστε τι θα γίνη, όπως φαίνεται: ό ιερέυς θα εύλογήση το γάμο του Λαγκαρντέρ και της Αύγης κ' έπειτα ή νύφη θα πάη να έκλιπαρήση το έλος του άν- θασιλεύς για το σύζυγό της. Μά αυτό δεν πρέπει να γίνη. Αυτό είναι το πρώ-

το μέρος της άποστολής μας.

— Αυτό είναι εύκολο, είπε ό Μοντωμπέρ. Φτάνει να έμποδίσου- με την κωμωδία να παχτή.

— Θα είσαστε στο κοιμητήριο και θα παραθιάσετε την πόρτα της έκκλησίας. Δύτερο μέρος της άποστολής: Άς υποθέσουμε ότι ή τύχη στρέφεται εναντίον μας κ' ότι άναγκάζομαστε να φύγουμε... Έχω χρυσάφι άρκετό για έλους σας... Έχω έπίσης τον διορισμό μου ως έκτάκτου άπεσταλμένου με βασιλική άπο- στολή, χάρις στον όποιο μπορώ να φύγω όποια ώρα θέλω άπ' τη Γαλλία κ' ό όποιος θα έγυάλη κάθε έμπόδιο άπ' το δρόμο μας!...

Και ξεδιπλώνοντας το έγγραφο του διορισμού του, έδειξε σ' έλους την ύπογραφή του προέδρου ντ' Άρζανσόν.

— Μά μου χρειάζονται περισσότερα, έξακολούθησε. Πρέπει να πάρουμε μαζί μας κ' έναν δμυρο.

— Την Αύγη ντε Νεβέρ; ρώτησαν πολλές φωνές.

— Ναι, αυτήν! Το πράγμα δεν είναι δύσκολο. Μεταξύ μας και μεταξύ αυτής, δεν υπάρχει παρά μόνο μία πόρτα έκκλησίας.

— Μά πίσω άπ' αυτή την πόρτα, είπε ό Λαγκαρντέρ, άν ή τύχη γυρίσει, θα βρίσκεται ό Λαγκαρντέρ χωρίς άλλο.

— Κ' έγω μπροστά στο Λαγκαρντέρ, πρόσφερε ό Γκονζάγκας με φωνή έπισημη.

Έπιασε τη λαβή του σπαθιού του με μί' άπότομη κίνησι.

— Η ώρα έφτασε να το χρησιμοποιήσω κ' αυτό! έξακολού- θησε. Το σπαθί μου άξίζει όσο και το δικό του, κύριοι! Ποτί- σθηκε από το αίμα του Νεβέρ!

Ο Πειρόλ γύρισε άλλοι το κεφάλι του. Αύτη ή όμολογία που έγινε με δυνατή φωνή, του φάνερανε ότι ό κύριός του δεν λογάριαζε πια τίποτε.

Έκείνη τη στιγμή άντήχησε φασαρία έξω στον άντιθάλαμο και συγχρόνως άκούστηκαν ή φωνές των θυρωρών που φώνα- ζαν:

— Ο άντιθασιεύς! Έρχεται ό άντιθασιεύς!

Ο Γκονζάγκας άνοιξε την πόρ- τα του γραφείου του.

— Κύριοι, είπε σβίγγοντας τα χέρια αυτών που τον περιστοίχι- ζαν. Ψυχραιμία! Σ' έ μισή ώρα όλα θα έχουν τελειώσει.

— Άν ή πράγματα πάνε καλά, δεν έχε- τε παρά να έμποδίσετε τη συνο- δία του Λαγκαρντέρ να προσπε- ράση τα σκαλοπάτια της έκκλη- σίας. Προσκαλέστε, το πλήθος που θα είν' έξω εν άνάγκη και φωνάχτε: «Ιεροσολία! Ιεροσολία!» Αύτη ή λέξις φέρνει πάν- τοτε τα άποτελέσματά της. Άν τα πράγματα πάνε άσχημα, προ- αέξτε αυτό εδώ: Άπ' το κοιμη- τήριο όπου θα πάτε να με περι- μένετε, φαίνονται τα παράθυρα του σαλονιού μου. Έχετε πάν- τοτε τα μάτια σας προσηλωμένα σ' αυτά τα παράθυρα. Όταν θα έδτε μία λαμπάδα να ύψάνεται και να χαμηλώνη τρεις φο- ρές, παραθιάστε την πόρτα του παρεκκλησιού, έπιτεθήτε!... Έ- πειτ' από ένα λεπτό, θα έρiscομαι κ' έγώ μεταξύ σας... Εί- μαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! του άπάντησαν.

— Άκολουθήστε λοιπόν τον Πειρόλ που ξέρει το δρόμο, κύ- ριοι, και πηγαίνετε στο κοιμητήριο από τους κήπους του με- γάρου μου.

Όλοι όγνηκαν έξω. Ο Γκονζάγκας, όταν έμεινε μόνος, σκού- πισε το μέτωπό του κ' είπε:

— Άνθρωπος ή διάβολος, αυτός ό Λαγκαρντέρ, θα πεθάνη!...

Και όγνηκε έξω, για να πάη στην αίθουσα, όπου θα συνερχό- ταν το οικογενειακό συμβούλιο.

— Τι τρομερός τυχοδιώκτης αυτός ό Λαγκαρντέρ! ψιθύρισε. Ένα παιδί, που θρέθηκε στο δρόμο, τολμάει και ύψώνει το κε- φάλι του εναντίον ενός πρίγκηπος σαν κ' έμένα. Νά δοίμε ποιος από τους δυο θα νικήση!...

Πίσω από την κλειστή πόρτα του παρεκκλησιού του Σαιν- Μαγκλουάρ, ή πριγκίπισσα Γκονζάγκας συγκρατούσε την κόρη που φορούσε νυφικό πέπλο και στέφανο από λουλούδια πορτο- καλλιάς. Ο ιερέυς φορούσε τα άμφιά του. Η ντόνα Κρούζ, γο- νατιστή, προσευχόταν.

Μέσ' στη σκιά, παράμερα, φαίνόντουσαν τρεις άνδρες ένο- πλοι.

Όχτώ ή ώρα σήμανε το ρολόι της έκκλησίας και συγχρόνως άκούστηκε μακριά ή πένθυμη κωδωνοκρουσία του παρεκκλη- σίου του Σατελέ, που άνήγγελε την άναχώρησι του καταδίκου Λαγκαρντέρ για τον τόπο της έκτελέσεως.

Η πριγκίπισσα ένοιωσε την καρδιά της να συντρίβεται. Κύτ- ταξε την Αύγη, πιο λευκή από ένα μαρμάρινο άγαλμα. Ένα χαμόγελο άνθιζε σ'τα χείλη της Αύγης.

— Η ώρα έφτασε, μητέρα μου, της είπε. Πρέπει να πάτε στο συμβούλιο.

Η πριγκίπισσα τη φίλησε στο μέτωπο και ψιθύρισε:

— Πρέπει να χωριστούμε, το ξέρω. Μά μου φαίνεται πως θρι- σκόσουν εν άσφαλεία, όσο ένοιωθα το χέρι σου μέσα στο δικό μου.

— Κυρία, είπε ή ντόνα Κρούζ, θα έπαγρυπνούμε σ' αυτή. Ο κ. μαρκήσιος ντε Σαθερνύ άρρίσθηκε ότι θα πεθάνη ύπερασπί- ζοντάς την!

— Κ' έμεις θα πεθάνουμε, ύψηλότατή! ψιθύρισε τη στιγμή έ- κείνη ό ένας άπ' τους τρεις άνδρες, που δεν ήταν άλλος από τον Κοκαρντάς και που μιλούσε κ' έξ ονόματος του συντρόφου του Παπουαύλ.

Η πριγκίπισσα, άντί να τραθήξη κατευθείαν προς την πόρ- τα, πήγε ως τον δμυλο που άποτελούσαν ό Σαθερνύ, ό Πα- πουαύλ κ' ό Κοκαρντάς.

— Διάβολε! είπε ό τελευταίος, δείχνοντάς της, τον Σαθερνύ. Νά ένας νεαρός εύπατρίδης που γίνεται ό διάβολος ό ίδιος ό- ταν θέλει. Θα πολεμήση μπροστά σ'τα μάτια της άρρας του.

Έμεις οι δυο θα σκοταθούμε για τον Λαγκαρντέρ. Σύμφωνοι, Παπουαύλ, έ;

Η Αύγη είχε άκουμπήσει έντωματάς το χέρι της στο γυρ- μένο κεφάλι της κ' είχε παραδοθή στους στοχασμούς της.

IX

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΟΜΙΛΕΙ

Η μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου του Γκονζάγκας έλαμπε από φώτα. Ο άντιθάλαμος ή- ταν γεμάτος από Γάλλους φρουρούς. Ο μαρκήσιος ντε Μποννιβέ είχε αναλάβει την φρουρήσι των θυρών. Ήταν φανερό, πως ό άντιθασιλεύς εί- χε θελήσει να δώσει σ' αυτό το οικογενειακό συμβούλιο κάθε έπισημότητα. Η έδρες, παρα- ταγμένες άμφιθεατρικά, σ' ένα είδος εξέδρας, είχαν καταλη- φθή. Καθόντουσαν σ' αυτές οι ίδιοι μεγάλοι τίτλοχοι, οι έ- διοι άνώτατοι άξιωματούχοι, οι ίδιοι μεγιστάνες, που καθόντου- σαν και πρό δυο ήμερών. Μο- νάχα πίσω άπ' την έδρα του προέδρου ντε Λαουσιανόν, κα- θόταν ό άντιθασιλεύς σ' ένα θρόνο. Ο Λε Μπλάν, ό ντ' Άρ- ζανσόν και ό κόμης της Του- λούζης, κυβερνήτης της Βρετ- τάνης, τον περιτοίχιζαν.

Η θέσις των άντιδίκων είχε αλλάξει. Όταν ή κ. πριγκίπισ- σα Γκονζάγκας μπήκε μέσθ, την τοποθέτησαν πλάι στον καρδι- νάλιο ντε Μπισσύ, που καθό-

ταν δεξιά στο προεδρείο. Άντιθέτως, ό Γκονζάγκας καθίσε μπροστά σ' ένα τραπέζι, φωτισμένο από δυο λαμπάδες, στο ίδιο ακριβώς μέρος που θρισκόταν πρό δυο ήμερών ή πολυθρόνα της σύζυγού του. Τοποθετημένος έτσι, ό Γκονζάγκας άκούμπη- σε στο παραπέτασμα που σκέπαζε την μυοτική πόρτα από την όποια πρό δυο ήμερών ό Καμπύρης μιλούσε κρυφά στην πρι-γκίπισσα, και θρισκόταν άπέναντι σ' ένα από τα παράθυρα που έβλεπαν στο κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ. Η κρυφή πόρτα, της όποιας όλοι άγνοούσαν την ύπαρξή, δεν είχε φρουρούς.

Ο πρίγκηψ ντε Γκονζάγκας, ό όποιος μήκη στην αίθουσα πριν άπ' τη σύζυγό του, χαιρέτησε τον άντιθασιλεύα και την ό- μήγυρι με σέβασμο. Πρόσεξαν όλοι, ότι ή Αύτοθ Βασιλική Υ- ψηλότης του άνταπέδωσε τον χαιρετισμό, γνέφοντάς του με οι- κειότητα.

Ο κόμης της Τουλούζης, νόθος γυιός του Λαυδοβίκου 14ου, πήγε να δεξιωθεί την πριγκίπισσα στην πόρτα, κατόπιν διατά- γης του άντιθασιλεύς. Ο δε άντιθασιλεύς ό ίδιος σήκωθηκε κ' έκανε τρία τέσσερα θύματα για να την προύπαντηση και της φίλησε το χέρι.

Η Αύτοψ Ύψηλότης σας, είπε ή πριγκίπισσα, δεν εδόκησε να με δεχτή σήμερα.

Μά στάθηκε, βλέποντας το εξαφανισμένο βλέμμα που της έρ- ριζε ό άντιθασιλεύς, σαν ν' άγνοούσε περί τίνος έπρόκειτο. Ο Γκονζάγκας τους παρακολουθούσε από μακριά με την άκη του βλέμματός του, προσποιούμενος ότι ταχτούσιους τα χαρτιά που είχε μπροστά του, έπάνω στο τραπέζι. Μεταξύ αυτών των χαρ- τιών, υπήρχε ένας μεγάλος φάκελλος από περγαμνή με τρεις μεγάλες σφραγίδες.

— Η Ύψηλότης σας, είπε πάλι ή πριγκίπισσα, δεν εδόκησε έπίσης να λάβη άπ' όψε της την έπιστολή που της έστειλα.

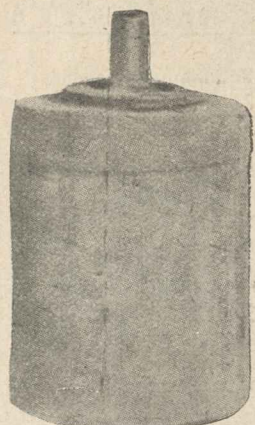
— Ποιά έπιστολή; ρώτησε σίγα ό άντιθασιλεύς.

Τό βλέμα της πριγκίπισσας στράφηκε χωρίς να θέλη προς τον σύζυγό της.

(Άκολουθεί)

Ο άντιθασιλεύς της φίλησε το χέρι...

Μία από τις τρομερές βόμβες τώνοντας του Ζουάν Ραίξ

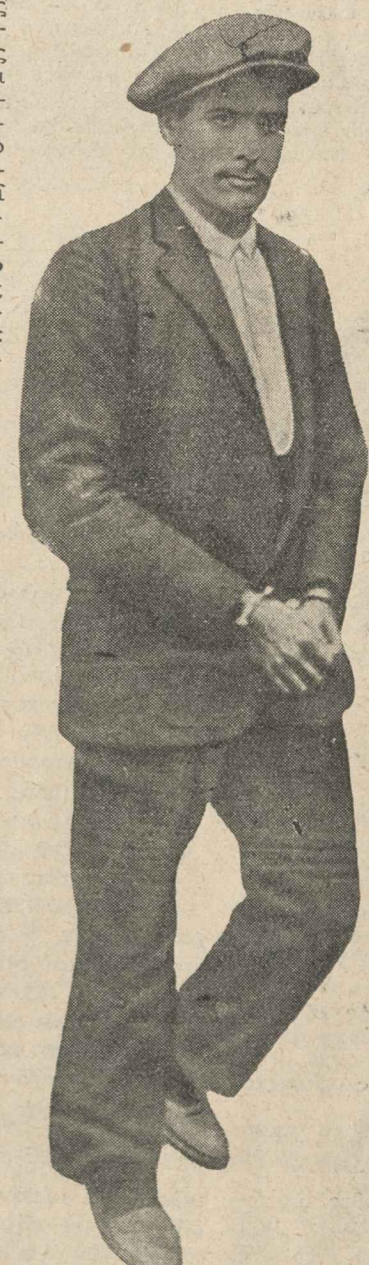
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΒΟΜΒΩΝ

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Πολύενγκερι μάχες στους δρόμους της Μαδρίτης. Ο στρατηγός Χουέντες και το αυτοκίνητο ενός ξένου πρεσβευτού. Τα εργοστάσια που φτιάχνουν βόμβες στην Ισπανία. Η τραγική δολοφονία τριών αστυνομικών. Ένας επικίνδυνος τρομοκράτης: ο Ραίξ Μούνκλους, κλπ.

Η Ισπανία είναι η χώρα των τρομοκρατών. Καθημερινώς τα «ράμπλας» (ή λεωφόροι) και πρό πάντων η «Πουέρτα ντελ σόλ» γίνονται το θέατρο αλληλων μαχών με πολλούς νεκρούς και τραυματίες. Οι άναρχοι, οι κομμουνιστές, οι κοιματάργχοι, εκδηλώνουν τα πολιτικά φρονήματά τους σκοτώνοντας τους αντιπάλους τους. Διηγούνται μάλιστα το ακόλουθο περιστατικό, εξαιρετικά χαρακτηριστικό της άναρχίας που βασιλεύει στην Ισπανία: Ο πρεσβευτής μιας μεγάλης ξένης δύναμews είχε φτάσει στη Μαδρίτη τη μέρα Ακριβώς που ο στρατηγός Χουέντες είχε στασιάσει με σκοπό ν' ανατρέψει με τους οπαδούς του την κυβέρνηση και να γίνει πρωθυπουργός! Ο ξένος πρέσβης, όπως γίνεται πάντα, έπεσκέφθη τον πρόεδρο της Δημοκρατίας για να επιδώσει τα διαπιστευτήριά του. Το αυτοκίνητό του, μια πολυτελής «Μερόντ» τελευταίου τύπου, τον ώδηγησε στο προεδρικό μέγαρο κι ο σωφρ περιμενε στο προαύλιο για να τον ξαναπαή στην πρεσβεία. Έκείνη την ώρα ακριβώς έφτανε κι ο στρατηγός Χουέντες. Οι στρατιώτες του είχαν θερίσει με τα πολυβόλα τον κόσμο κι είχαν καταλάβει το ταχυδρομείο και τα υπουργεία. Έρχόταν λοιπόν να δηλώσει στον πρόεδρο ότι ήταν κύριος της καταστάσεως κι ότι έπρεπε να του δώσει εντολή να σχηματίσει νέα κυβέρνηση! Μόλις όμως είδε το αυτοκίνητο του πρεσβευτού, έκανε κάτι πρωτοφανές στα χρονικά της Ευρώπης. Ανέβηκε για λίγα λεπτά την συνομιλία του, επιβίβαστηκε στην πολυτελή «Μερόντ» και διέταξε το σωφρ της με το πιστόλι στο χέρι να τον οδηγήσει στους στρατώνες. Όταν δέ φτασε εκεί πέρα, είπε να κλείσουν το αυτοκίνητο σ' ένα γκαράζ, έβαλε μια φρουρά στρατιωτών να το φυλάει κι έπειτα ξαναγύρισε ήσυχος στο μέγαρο του προέδρου. Είχε κάνει τη σκέψη, ότι ένας πρωθυπουργός πρέπει να έχει ένα πολυτελές αυτοκίνητο, έστω και κλεμένο. Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη του πρεσβευτού, όταν μετά τη συνομιλία του με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, έμαθε ότι ο νέος πρωθυπουργός της Ισπανίας του είχε κλέψει το αυτοκίνητο! Έγινε έξω φρενών και θά γινόταν διπλωματικό επεισόδιο αν δεν τόν δινόταν η υπόσχεση ότι θα του ανόραζαν αμέσως ένα παρόμοιο αυτοκίνητο, αφού ο στρατηγός Χουέντες δεν έννοωσε με κανένα τρόπο να του το ξαναδώσει πίσω!

Σ' αυτή τη χώρα που οι στρατηγοί κλέβουν το αυτοκίνητα των πρεσβευτών, η βόμβα είναι το μοναδικό όπλο αντίστασης. Μ' αυτήν οι άναρχοι τινάζουν στον αέρα τα τράινα, μ' αυτήν οι τρομοκράτες σκοτώνουν τους άπροσάτευτους κατοίκους της Μαδρίτης στις κεντρικές λεωφόρους της και μ' αυτήν πάλι οι λαποδύτες ανατινάζουν τα καταστήματα και τα λεηλατούν. Οι κομμουνιστές επίσης, μεταχειρίζονται βόμβες, για να εξακαθαρίσουν τους αντιπάλους ή τις ρίνουν σ' αυτοκίνητα των υπουργών και των άλλων επίσημων για να τους δολοφονήσουν. Άλλά που βρίσκονται τόσες χιλιάδες βόμβες; Θα ρωτήσετε. Άπλούστατα, ύστερ από πολλών μηνών έρευνες, η αστυνομία ανακάλυψε τέλος, ότι λειτουργούν στην Βαρκελώνη κατάστημα, όπου δυο εργοστάσια που φτιάχνουν έκκοκκτικά μηχανήματα, από το πρωί μέχρι το βράδυ. Οι άστυνομικοί έτοιμαζόντουσαν να προδούν στη σύλληψη των πλουσίων ιδιοκτητών τους όταν ξαφνικά...άλλαξαν γνώμη κι έστρεψαν τις έρευνές τους σ' ένα μικρό χωριό, το Φαγκέζας, που βρίσκεται στα πελάγη της Καταλονικής πόλεως. Είχαν πληροφορηθεί, ότι ένας σιδηρουργός, ο Ζουάν Ραίξ Μούνκλους, κλεινόταν κάθε βράδυ στο γυφτικό του κι οι κάτοικοι του χωριού του τον άκουγαν όλη τη νύχτα να εργάζεται. Άστερα από κάθε τέτοια δλιωκτικά δουλειά, μόλις έληπε, ένας μυστηριώδης αυτοκίνητο σταματούσε στην πόρτα του σιδηρουργείου, κατέβαιναν απ' αυτό μερικά πρόσωπα, με κούκους που έκρυβαν το πρόσωπό τους κι έμπαι-

Ο σιδηρουργός Ζουάν Ραίξ Μούνκλους, κατασκευαστής των βομβών

ναν μέσα στο μαγαζί του. Έπειτα από λίγο ξαναβγαίνουν με τις ίδιες προφυλάξεις, φόρτωναν το αυτοκίνητο με κάτι θαρραλέα δέματα κι έπειτα έφευγαν βιαστικά.

Όλοι οι κάτοικοι του χωριού ήξεραν ώστόσο ότι ο Ραίξ ήταν ένας από τους δραστήριους επαναστάτες. Μά κανείς γαρικός δεν τον ένοχλούσε με τις αδιάκριτες ερωτήσεις του, γιατί ποιος λίγο, ποιος πολύ, όλοι ήσαν κομμουνιστές και σ' όλην τα σπίτια θά μπορούσε ν' ανακαλύψει κανείς ένα σωρό βόμβες. Ξαφνικά, ένα θρόδυ, οι χωρικοί πετάχτηκαν έντρομοι από τα σπίτια τους. Όλο το χωριό είχε αναταραχθεί από κάτι δαιμονισμένους κρότους κι η γη έτρεμε σαν να ήταν μεγάλος σεισμός. Νόμιζε κανείς ότι είχε έρθει η Δευτέρα Παρουσία! Είδαν τότε το σιδηρουργείο του Ραίξ να έχει μεταβληθεί σε ναν σωρό καμμένων έρειπίων. Κάθε τόσο όμως αυτά τα γάματα τινάζοντουσαν στον αέρα, από μια δυνατή έκρηξη, σαν να έσκασε καμιά βόμβα... Ο σιδηρουργός γύριζε σαν τρελός στους δρόμους του χωριού κι όποιος τον ρωτούσε τί είχε συμβεί, του παραπονιόταν ότι, μερικοί άγνωστοι έχθροι του είχαν βάλει κομμάτια δυναμιτίδος στα κάρθουνα της φωτιάς του για να του ανατινάζουν το μαγαζί, όπως πράγματι, το είχαν καταπορώσει. Έπειτα, χωρίς να ζητήσει την θοήθεια των αστυνομικών, για την ανακάλυψη των έχθρων του, νοίκιασε ένα άλλο κατάστημα, κοντά στο δικό του, μετέφερε δια έργαλεία και είχαν διασωθεί από την καταστροφή κι άρχισε τις δλονύχτιες δουλειές του.

Άστερα από τρεις μέρες, το μυστηριώδες αυτοκίνητο ξαναφάνηκε πάλι μια νύχτα. Οι έπιβάτες του συζήτησαν λίγο με τον Ραίξ σε μια συνηματική γλώσσα, πήραν κατόπιν μερικά θαρραλέα δέματα και εξαφανίστηκαν με την ίδια μυστικότητα, αφήνοντας δυο από τους ανθρώπους τους, για να βοηθήσουν τον Ραίξ στις παρόεζες δουλειές του.

Όπως αναφέραμε όμως, οι άστυνομικοί από μέρες τώρα, παρακολουθούσαν όλες αυτές τις ύποπτες επιχειρήσεις του σιδηρουργού. Έντελει το βράδυ λοιπόν είχαν περικυκλώσει το χωριό με το σκοπό να συλλάβουν το μυστηριώδες αυτοκίνητο. Ποάγματι δέ οι παρόδοι εκείνη έπισκέπτες του Ζουάν Ραίξ έπεσαν στη νυκτερινή έφοδο των άστυνομικών, οι όποιοι και τότε σταμάτησαν. Στα πρόσωπά τους άναγνώρισαν τότε τρεις από τους πιο έπικινδυνους κομμουνιστές, οι όποιοι είχαν συλληφθεί πολλές φορές για δυναμιτιστικές άποψεις. Η έρευνα πάλι του αυτοκινήτου απέκλυσε δέκα μεγάλες βόμβες που ήσαν κομμένες κατά άπό μερικές κουβέρτες και τυλιγμένες μέσα σε χαρτιά. Η κάθε μία απ' αυτές ήταν άσκητη για να γκρεμίσουν ένα μέγαρο! Συνέλαβαν λοιπόν τους τρεις κομμουνιστές και τους υπέβαλαν σε μια πολύωρη κι έξαπλητική άνάκριση. Μά κανείς τους δεν διολογούσε από που είχαν πάρει αυτές τις βόμβες και ποι τις πήγαιναν.

Μπορείτε να μάς σκετώσετε, τους έπαισε απάθεια. Μην περιμένετε όμως να μιλήσουμε. Έμεις δεν προδίδουμε τους συντρόφους μας.

Και πράγματι, αν και τους τάκισαν κυριολεκτικώς στο ξύλο, αν και τους κάρφωσαν κυριολεκτικώς στα νύχια και τους άσπασαν νηστικούς και διωσμένους, κανένας δεν άνοιξε το στόμα του. Οι άστυνομικοί άπελάσαν τότε να κάνουν έφοδο στο γυφτικό Ραίξ για να εξακριβώσουν μήπως τυχόν αυτός ήταν ο κατασκευαστής των βομβών. Άστερα από τρεις μέρες πράγματι μια νύχτα που ήταν πάλι συνηματικό το σιδηρουργείο, οι άστυνομικοί χύτησαν στην πόρτα του.

Ποιός είναι; ρώτησε από μέσα περιέργως ο Ραίξ.

—Άνοιξε. Η άστυνομία.

Ο Ραίξ δεν άπάντησε άμέσως. Άκούστηκαν μόνο βιαστικά θήματα μέσα στο γυφτικό και κρότοι σιδηρικών που κρυβόντουσαν.

Οι άστυνομικοί θυμωμένοι άρχισαν να κλωτσούν με λύσσα την θαρείά πόρτα του σιδηρουργείου και να φωνάζουν του Ζουάν Ραίξ να τους άνοιξη.

—Έ, τί κάνεις σαν λυσσασμένοι, τους φώ-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο φιλελογικός καυχός Συναδινού—Τσοκοπούλου. Όπου έπεμθείνε ο Γαβριηλίδης. Το κέλο του κ. Συναδινού. Το θαύμα μιας κόκκινης γραβέτας. Ο έρωτευμένος Ζακυνθινός. Για την καρδιά της Βασίλως. Πώς την έπαθε. Ένα δλεδριο τυπογραφικού λάθος. Οι πρώτοι άνεμιστήρες. Ένας ύμνος του κ. Ευστρατιάδου. Μία σκανδαλώδης προμήθεια ίππων. Η στραβομάρα των προμηθευτών.

—Μά, κόρη διεθυντά, διεμαρτυρήθη ο κ. Συναδινός, είμαι ύποπτος ν' άναγίσσω.

—Άδινανον!

—Θέλετε λοιπόν να μείνι νικητής ο κ. Τσοκοπούλος;

—Νά μείνι. Δεν μπορείτε ν' άπασχολήτε το Πανελλήνιον με τον φιλολογικό σας καυγά!

Ο κ. Συναδινός έφυγε, κρατώντας τα χειρόγρατά του. Σαν πολυμήτως όμως Μαρκάτης που είναι, σκέφτηκε να τον καταφέρει τον Γαβριηλίδη και τον κατάφερε. Ο κ. Συναδινός ήξερε όλες τις άδυναμίες του Γαβριηλίδη. Μία από τις άδυναμίες του αυτές ήταν και η μεγάλη αγάπη του για το κόκκινο χρώμα.

Την άλλη ήμέρα, λοιπόν, φόρεσε μία κατακόκκινη γραβάτα και μπήκε στο γραφείο του Γαβριηλίδη.

Ο Γαβριηλίδης, μόλις είδε την κατακόκκινη γραβάτα, κώλησε το μάτι του πάνω της...

—Φόρεσε γραβάτα κόκκινηννννν, κόκκινηννννν... είστε σόν κ. Συνα-

δινός, με το χαρακτηριστικό σύστημα, που έκανε στο τελικό «ν» τόν λέξουν.

—Σοι άρέσει, κόρη διεθυντά;...

—Τόν ρώτησε ο κ. Συναδινός.

—Μωρέ μ' άρέσει! Μ' άρέσει πο-

λύ... άπάντησε ο Γαβριηλίδης.

Κι άμέσως κατόπιν πρόσθεσε:

—Μωρέ, βάλτην την άπάντησί σου στην Τσοκοπούλου. Βάλτην!...

Ένας Ζακυνθινός μία φορά άγαπούσε κάποια Βασίλω κι έπήγαινε κάθε μέρα στην έκκλησία του Άγιου Ιωάννου του Προδρόμου, άφηνε τα παπούτσια του στην πόρτα, στεκότανε μπροστά στην είκόνα του ά-

γίου εκείνου από μέσα, γελώντας σαρκαστικά. Δεν πάτε καλά, να κοιμηθήτε κι' άφριο το πρωί μου λέτε ότι θέλετε να μου πείτε;

Μά οι άστυνομικοί δεν τον άκουγαν, άρχισαν να σπρώχνουν την πόρτα με τους ώμους τους, προσπαθώντας να την παραβιάσουν. Εκείνη τη στιγμή μία βόμβα έσκασε στα πόδια τους.

Τρεις από τους άστυνομικούς τινάχτηκαν κομματιασμένοι στον αέρα. Οι άλλοι γλύστησαν γρήγορα μακριά από το παράδο-

λο γυφτικό. Ποιός όμως την είχε πετάξει. Ο Ραίξ άπεκλείετο. Μάλλον κάποιος την είχε ρίξει από το δρόμο. Ποιός ήταν ά-

υτός; Ένας γαρικός ίσως, ένας σύντροφός του.

Ο Ζουάν Ραίξ κι' οι φίλοι του, μόλις είδαν ότι είχαν φύγει οι άστυνομικοί, άνοιξαν την πόρτα και θέλησαν να δραπέτευ-

σουν. Μά εκείνοι τους άντελήφθηκαν, τους κατεδίωξαν και τους συνέλαβαν. Κι' αυτοί οι τρεις τους είχαν δολοφονήσει με την ά-

στυνομία. Στο σπίτι επίσης του Ζουάν Ραίξ βρέθηκαν τέσσερες βόμβες κι' ένα σωρό πιστόλια, μαχαίρια και όπλα.

Αυτούτοις κι' απ' αυτούς τους τρεις δεν μολόγησε που είχαν κομμένες όλες αυτές τις βόμβες που είχε κατασκευάσει ο πα-

ρόδοτος σιδηρουργός Ζουάν Ραίξ. Έκείνος άρκεσθήκε να τους πη χαϊωνέλοντας ανιγμιατικά:

—Ψάξτε όλα τα σπίτια της Ισπανίας και θά τις βρήτε.

Κι' έλεγε αλήθεια. Κάθε Ισπανός σκέπτεται να σώσει την πα-

τρίδα του με μία βόμβα και να γίνη αυτός προαυτοπουγός! Γι' αυτό η καλύτερη έπιχείρησι σήμερα στην Ισπανία είναι το να κατασκευάζη κανείς βόμβες. Είναι το μόνο είδος που ξεδεύεται άμέσως στη χώρα της Κάρμεν.

ΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

γίου και έλεγε:

—Άι Γιάννη Προδρόμε, πές στη Βασίλω να μ' άγαπήση!

Μία μέρα, που έτυχε να είναι ο παπάς μέσα στο άγιο βήμα, άκουσε τα λόγια του έρωτευμένου Ζακυνθινού και το φώναξε με θημό:

—Δέν είνε, βρέ, για τα μούτρα σου η Βασίλω!

Ο Ζακυνθινός, που άκουσε άξαφνα κι' ανεπάντητα τη φωνή αυτή, νό-

μισε πως του άπάντησε ο άγιος. Άνατήδησε λοιπόν τρομαγμένος από τη θέσι του και σαστισμένος, έτρεξε να βγή έξω από την έκκλησία. Έ-

κεί στάθηκε και φώναζε δυνατά σόν άγιο:

—Μέ τη γλώσσα, μωρέ, πούχει η άγιωσύνη σου, καλά κάμανε και σου κήφανε το κεφάλι!

Πρό τριάντα έτών εξέδιδετο στάς Καλάμας μία έφημερίδα, ο «Φρου-

ρός», του κ. Π. Τσιμπιδάου.

Τήν Μεγάλη Παρασκευή, λοιπόν, του 1909, ο «Φρουρός» εξέδωσε ένα φύλλο πένθιμο, για την ήμέρα. Στο φύλλο αυτό κάποιος συντάκτης

έγραψε, υπό τόν τίτλον «Τρακιές», ένα πεζό ποίημα για το μαρτύριο του Θεανθρώπου. Μεταξύ των άλλων στο πεζογράφημα αυτό ήπιρχε και η φράσις:

«Σεισμός έτράνταξε τόν Γολγοθά!»

Οι τυπογράφοι όμως έαμαν λάθος και στοιχειοθέτησαν τη φράσι ως έξης:

«Σ κ σ μ ος έτράνταξε τόν Γολγοθά!»

Και το πένθιμον μετετράπη εις εύθυμον.

Ξέρετε πότε πρωτοήλθαν στην Ελλάδα οι στρογγυλοί έκείνοι άνε-

μιστήρες, που βάζουν τα ξυπολλεία, καρενεία και έσοπατόρια, άπάντω από τις πόρτες των, για να καθαρίζουν τόν αέρα; Μόλις στά...1907.

Και ξέρετε ποδ τοποθετήθηκε ο πρώτος; Στην «Ηθή», στην Όμι-

νοια!...

Και ξέρετε πως έφυλλαν και έ-

ξώμησαν το γεγονός η Άθηναίκες έφημερίδες, δημοσιεύσαν μάλιστα και την φωτογραφία της πόρτας, με τόν άνεμιστήρα ψηλά;

«Αν δέν τόν ξέρετε, διαβάστε το παρακάτω άρθρο του διεθυντή του «Σκόπ» κ. Γ. Ευστρατιάδου, βουλευτού σήμερα, δημοσιευθέν στην πρώτη σελίδα του «Σκόπ», του Φεβρουαρίου του 1907:

«Η «Ηθή» είνε αναμειγμένη με Ευρωπαϊκό πνεύμα τον έν Έλλάδι ύποπ-

παιών. Ο δαιμόνιος διεθυντής του κ. Γακουμάκης, ο άεικίνητος σύμμα-

χος του άπαιδείας και μισαν ιδεών τελειοποιήσεως του καταστήματος, τον έγκα-

τέταψε προ ήμερών άπόρροως και ως έξ άπαρεσβασέ προς τους άπειροπλη-

θεσις πελάτας της «Ηθης», μίαν νέαν και...περίεργον έφευρεσάν Ευρωπαϊκήν.

«Επαισθησέν άνωθεν μίαν θύρα του ύποπαιείου του ένς είδος άνεμιστή-

ρος, τόν όποιον παριστάνει ή άνωτέρω είκόνα, και ό όποιος διά του ρεύματος, τό

πρόν άέρα τον άμπαφάκομενον εις την αίθουσαν του ύποπαιείου.

»Το σκεπτόμενον άπό δεκαπέντε ήμερών, ό εισερχόμενος εις την «Ηθή» εί-

σέρχεται εις μίαν...δαιτυμένην άτμοσφαιραν, την όποιαν αίσθάνεται με όλας

του τάς...αίσθήσεις! Ένας όποκός βόμβος, και αυτός...άμνηστικός, ά-

νωθεν της θύρας, προδίδει την έπιμονήν εργασιών του θάνατος...αυτός και

μεγάλου τούτου καπνοαίου (του θάνατος), ό όποιος έχει...αλλάζει να

πρώην της «Ηθης», και να καθίστα έτοι την μύραν...δαιτυμένην και εύγε-

σταστέραν, ροζωμένην έν ολαδήποτε στιγμή!

Και εξακολουθεί με το ίδιο ύφος...

Τί καλός και όλιγοπής που ήταν ο κόσμος τότε, που έρωσαν οι ά-

νεμιστήρες τόν κατόν και έκαμαν την μύραν πολ...δαιτυμένην!

Στά 1907 έγινε μία προμήθεια ίππων για τόν στρατό μας από την

Ελλάδα. Τους ίππους αυτούς τους άγόρασε έπιτροπή άξιωματικών, με-

ταβάσα έπί τούτω στην Ούγγαρια. Όταν όμως οι ίπποι μετεπεσθήσαν

στην Ελλάδα, ξέσπασε ένα μεγάλο σκάνδαλο: Άπεκαλύφθη ότι ήσαν

...τυφλοί!

Ο προμηθευτής τότε Θεοτόκης, μόλις τόν άνεκρινόθη το σκά-

δαλον, είπε:

—Φαίνεται ότι δέν είνε και τόσο άκριβές τό ότι οι ίπποι αυτοί είνε

τυφλοί. Φαίνεται ότι περισσότερον τυφλοί ήσαν έκείνοι που τους παρέ-

λαβαν από την Ούγγαρια...

Και αυτό ήταν όλο.

Η ύπόθεσις κομψήν κατόπιν βαρύνεται...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ

ΗΝ ημέρα που ο σοφός φίλος μου, ο καθηγητής της 'Αρχαιολογίας, Ουάρεντ Μόρτιμερ, ανέλαβε την διεύθυνση του Μουσείου στο Μπέλμορ Στρήτ, με είχε καλέσει για να παρευρεθώ στην επίσημο παραλαβή των θησαυρών του Μουσείου από τον προκατόχου του, τον κοσμοερακισμένο αρχαιολόγο "Αντρεας. Συγχρόνως με την διεύθυνση του Μουσείου, ο Μόρτιμερ ανέλαβε και την έδρα του καθηγητού της 'Αρχαιολογίας στο «Κολλέγιο της Ανατολής», την οποία τόσο είχε δοξάσει ο "Αντρεας με τη σοφή διδασκαλία του.

Το Μουσείο αποτελείτο από δεκαπέντε μεγάλες αίθουσες, εκ των οποίων η σπουδαιότερες ήταν της Βαβυλώνας, της Συρίας, ή 'Εβραϊκή και η Αιγυπτιακή. Η δυο τελευταίες θρυσκόντουσαν στο κέντρο ακριβώς του κυρίου. Στην επιθεώρηση των θησαυρών, μας συνόδευαν, εκτός του "Αντρεας κι' η χαριτωμένη κόρη του καθηγητού, η 'Ελίζα, με τον μνηστήρα της, τον λοχαγό Ουίλσον. Ο νέος αυτός ήταν έρασιτέχνης αρχαιολόγος, με πολλές γνώσεις για τα αρχαία κοσμήματα. Με αγάπη, ο "Αντρεας μας μιλούσε για τα διάφορα αντικείμενα και μεταξύ άλλων, μας έδειξε το περίφημο εγκόλπιο του 'Αρχιερέως του Ναού του Σολομώντος. Το ανεκτίμητο αυτό κόσμημα, αποτελούτο από μια χρυσή πλάκα, τετράγωνη, πέντε ίντσες, με θαυμάσια έργασια. Την κοσμούσαν δώδεκα θαυμάσια πετράδια, του ίδιου μεγέθους όλα, με σκαλι-

—Το κόσμημα αυτό είνε το στολίσμα του Μουσείου! είπε ο "Αντρεας.

Μιά εβδομάδα κατόπιν, ο Μόρτιμερ είχε έγκρασταθή στο διαμέρισμα του "Αντρεας, το οποίο συγκοινωνούσε με το Μουσείο κι' ανέλαβε τα νέα καθήκοντά του. Δειπνήσαμε μαζί εκείνο το βράδυ, και μετά το φαγητό περάσαμε στο γραφείο του.

Αφού ήπιαμε τον καφέ μας κι' ανάψαμε τα σιγάρα μας, ο Μόρτιμερ έβγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα και με παρεκάλεσε να το διαβάσω και να του πω τη γνώμη μου. Το γράμμα δεν είχε υπογραφή. 'Ιδού τί έγραφε:

«Κύριε! Σας συμβουλεύω να προσέξετε πολύ στα πολύτιμα αντικείμενα, την φύλαξη των οποίων έχετε αναλάβει. Ένας μονάχα νυχτοφύλακας δεν αρκεί. Δάβετε τα μέτρα σας, προτού συμβή τιποτε ανεπανόρθωτο!»

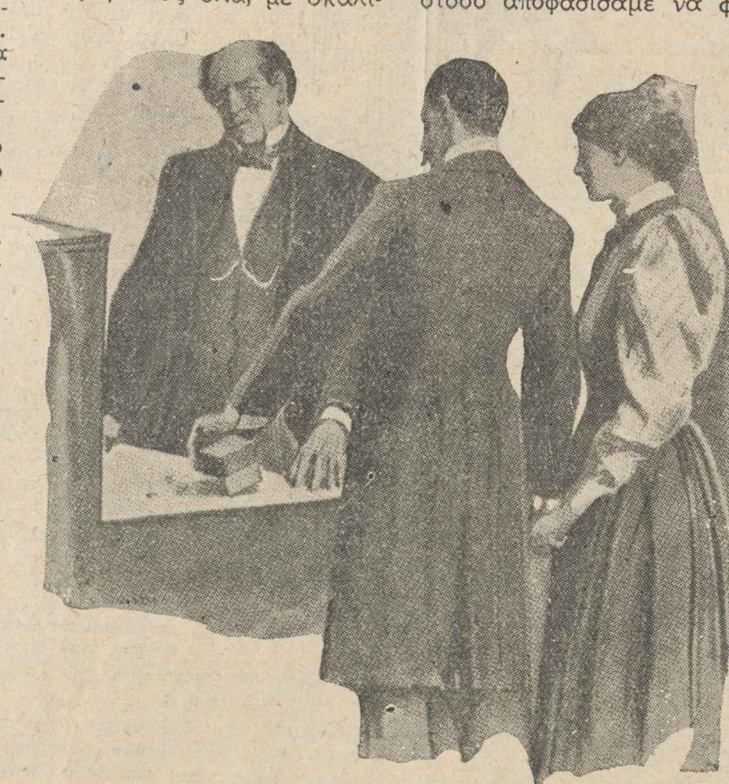
Αυτό ήταν όλο! "Εμεινα λίγο συλλογισμένος και κατόπιν είπα ότι ασφαλώς αυτός που έγραψε το γράμμα ήταν κάποιος από τους δόλιους, που ήξεραν ότι το Μουσείο φυλάγεται από έναν μονάχα φύλακα.

Αλλά έμεινα κατάπληκτος όταν ο φίλος μου μου έδωσε κι' ένα άλλο γράμμα και μου είπε να παραβάλλω το γράμμα. Δεν υπήρχε αμφιβολία, ότι ένα και το αυτό πρόσωπο είχε γράψει και τα δυο, κάνοντας μια ελαφριά προσπάθεια για ν' αλλάξει τον χαρακτήρα του. Το δεύτερο αυτό γράμμα έφερε την υπογραφή του καθηγητού "Αντρεας κι' ήταν το συνηθισμένο γράμμα το οποίο είχε γράψει στον Μόρτιμερ για τον διορισμό του! Το πράγμα ήταν άκατανόητο! 'Ο σοφός αρχαιολόγος; είδοποιους άδωνίως το διάδοχο του να φυλάγεται απ' τους κλέφτες. Βλέποντας την άπορία μου, ο Μόρτιμερ είπε:

—Είνε με: φιλική προειδοποίησης. Δεν έβρω γιατί δεν θέλει ο "Αντρεας να φανερωθώ! 'Όσοσο πρέπει να λάβω τα μέτρα μου!...

—Πώς γίνεται η φύλαξη του Μουσείου; ρώτησα.

—Την ημέρα το Μουσείο είναι ανοιχτό στο κοινόν από τις 10 ως τις 5. 'Υπάρχει ένας φύλακας για κάθε δυο αίθουσες. Τη νύχτα κλεινουμε τις πόρτες, με διπλές σιδερένιες αλυσίδες. 'Ο φύλακας κάθεται στο φυλάκιο του και κάθε δυο ώρες επιθεωρεί τις σάλλες. Σε κάθε αίθουσα, ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας καίει

Αναποδογύρισε το περιεχόμενό του πάνω στο γραφείο...

όλη τη νύχτα. Δυστυχώς δεν μας επιτρέπουν τα μέσα μας να διατηρούμε περισσότερους νυχτοφύλακας. Κι' όμως κάτι πρέπει να γίνει!...

Την επομένη, πολύ πρωί, δεν είχα σηκωθεί ακόμα, όταν ο Μόρτιμερ ώρμησε έξαλλος στην κἀμαρά μου και μου άηγγελε ότι τη νύχτα έγινε απόπειρα κλοπής. Είχαν επιχειρήσει να αποσπάσουν τα πετράδια από το εγκόλπιο του 'Αρχιερέως! 'Ο Μόρτιμερ έφυγε τρέχοντας για να ειδοποιήσει την αστυνομία! Όταν μετά λίγα λεπτά πήγε στο διαμέρισμά του, δυο αστυνομικοί θρυσκόντουσαν κιόλας εκεί, κι' ένας πραγματογνώμων εξέταζε προσεκτικά το πολύτιμο κειμήλιο. Τέλος ο πραγματογνώμων έγγραψε για την γνησιότητα των πετραδίων.

—Πιστών, είπε, ο κλέφτης να μη πρόφθαινε να τα πάρει. Το περιεργον ήταν ότι μονάχα η άπάνω σειρά φαινόταν παραγμένη! 'Ο κλέφτης θάταν αδέξιος γιατί οι χρυσά γάντζοι ήταν στραβωμένοι από κάποιο αλχημικό έργαλειο. 'Ο νυχτοφύλακας, ο Σίμψον, άνθρωπος άπολύτου έμπιστοσύνης, άρκεσε πως, όπως κάθε βράδυ, είχε κάνει τη θάρρα του, κι' ότι δεν είχε αντίληφθῃ τίποτε το άουνηθιστο. 'Η πόρτα θρυσκόνει κλειδωμένης το πρωί!...

Ήταν μία πολύ μυστηριώδης υπόθεση! Το άπόγευμα πήγα μαζί με τον Μόρτιμερ στο σπίτι του "Αντρεας. Μας δέχτηκε η κόρη του. Φαινόταν παραγμένη κι' ήταν χλωμή. Μας είπε πως ο πατέρας της είχε φύγει για τη Σκωτία για να περάσει λίγες μέρες με τον άδελφό του. Φύγαμε χωρίς να πούμε τίποτα για τον σκοπό της επίσκεψής μας. 'Ο τόσο άποφασισάμε να φύγουμε την επομένη για τη Σκωτία

για να συναντήσουμε τον "Αντρεας και να ζητήσουμε μερικές πληροφορίες για την μυστηριώδη υπόθεση.

Αλλά την επομένη, ένα πρωί, το τηλεφώνημα του Μόρτιμερ μ' έκανε να τρέξω στο σπίτι του. Φαινόταν έξουθενωμένος! Με μιά κίνηση του χεριού του, μου έδειξε την θιρίνα. Έσκυβα και κύτταξα. Κατάπληκτος είδα πως η δεύτερη σειρά των πετραδίων του εγκολπίου είχε πειραχθῃ κατά τον ίδιο τρόπο! Το πράγμα καταντούσε ανεξήγητο, άφάνταστο!...

—Μήπως είσαι ύποπθης, φίλε μου; ρώτησα αστασιμένος.

—Όχι! άπάντησε ο Μόρτιμερ. 'Αλλά το περίεργο είνε ότι τα πετράδια είνε γνήσια. Δεν έκλόπη τίποτε άπολύτως! Είνε άνεξήγητο. 'Ακουσε, Τζάκσον! συνέχισε ο φίλος μου. Δεν μ'αρένει καιρός για να πάμε στη Σκωτία, όπως λέγαμε χθες, για να συναντήσουμε τον "Αντρεας. Είμαι βέβαιος, πως ο μανιακός αυτός επισκέπτης θα ξαναγυρίσει άποψε για να πειράξη την τρίτη σειρά των πετραδίων. Προτείνω να παραφυλάξουμε οι δυο μας, αν θέλεις να με βοηθήσεις.

—Είμαι στη διάθεσί σου, φίλε μου! φώναξε πρόθυμα.

Το βράδυ στις δέκα πήγα στο Μπέλμορ-Στρήτ, στο σπίτι του φίλου μου. Καθήσαμε καμιά ώρα στο γραφείο του, κατόπιν με ώδηγησε σε μία άποθήκη, ακριβώς άπάνω από την 'Ιουδαϊκή και Αιγυπτιακή αίθουσα. Στη μέση υπήρχε ένας φωταγωγός. Τα τζάμια ήταν σκεπασμένα με παχύ στρώμα σκόνης. Γι' αυτό καθαρίσαμε δυο γωνίες, και ξεκαλύφθηκαν μπροστά άπάνω σε μερικά άχυρα, τα οποία είχε στρώσει άπό νωρίς ο φίλος μου. Καθώς η αίθουσα κάτω ήταν φωτισμένη, διακρίναμε και τις ελάχιστες λεπτομέρειες. 'Η μούμιες ήταν άραδιασμένες στη μία πλευρά, και μερικές θρυσκόντουσαν μέσα στις θιρίνες τους. Γύρω στους τοίχους διέκρινα τα διάφορα ιερογλυφικά σημεία παρμένα άπό διαζώματα των τάφων της Κοιλιάς των Βασιλέων, άπό το ναό της Μέμφιδος και του Καρνάκ. 'Αλλά το θέλημα μου καρφονόταν κάθε τόσο άπάνω στο εγκόλπιο του 'Αρχιερέως, του οποίου τα πολύτιμα πετράδια λαμποκοπούσαν κάτω άπό το φως. Μείναμε κάμποση ώρα άκίνητοι και σιωπηλοί στο παρατήριό μας, όταν ξαφνικά το χέρι του Μόρτιμερ έφανε σπασμωδικά το μπράτσο μου. Συγχρόνως μου μίσηρισε στ' αλήθεια:

—Κύτταξε! 'Εκεί! Τη μούμια!...

Κατάπληκτος γύρισα και κύτταξα. Μιά μεγάλη μούμια, κον-

ΤΟΥ CONAN DOYLE

τα στον τοίχο, φάνηκε σαν να πάλευε. Το κατάκι της άνοιξε αναίσιμα, προσεκτικά! Τέλος φάνηκε στο άνοιγμα ένα λευκό, άδοντο χέρι, και με κόπο κατόρθωσε να συγκρατήσῃ ένα έπιπύσμα έκπληξης, όταν είδα να προβάλλει το κεφάλι και κατόπιν το σώμα του γέροντ "Αντρεας. 'Ο καθηγητής έρριξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του, κατόπιν πλησίασε στη θιρίνα και μ' έβαλε κλειδί την άνοιξε και πήρε άπό μέσα το εγκόλπιο του 'Αρχιερέως. Τον παρακολουθούσαμε, θουβοί, μη πιστεύοντας τα μάτια μας, καθώς μ' ένα λεπτό έργαλειό άρχισε να σκαλίζει τους γάντζους των πετραδίων της τρίτης σειράς! Τότε ο Μόρτιμερ μου έγενεψε να τον άκολουθήσω και σιγά, για να μη μάς αντίληφθῃ ο "Αντρεας, κατεβήκαμε στην αίθουσα. 'Όσο σιγά έμιας κι' αν περπατούσαμε, όταν φθάσαμε σε λίγων θημάτων απόσταση, μάς αντίληφθῃ κι' άρχισε να τρέχει προς την έξοδο.

—Σίμψον! Σίμψον! θροντοφώνησε ο Μόρτιμερ. 'Ο νυχτοφύλακας ώρμησε, κι' έφραξε την έξοδο στον καθηγητή, ενώ με γουρλωμένα μάτια, τον κύτταζε αστασιμένος. —Παραδίδομαι, κύριε! είπε ο "Αντρεας, χλωμός και λαχλαχάσιμος. 'Ας πάμε στο γραφείο σου, Μόρτιμερ! Πρέπει να σου εξηγήσω την παράξενη διαγωγή μου!

—'Επίσης πάντες οι άριθμοί του 1ου Δεκαετημέριου Λαχείου του "Μπουκέτου, οι λίγοντες εις 17 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού 2017 της παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν εν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου, κατ' έξαγωγήν, η έν βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, της αυτής άξίας με το "Ημερολόγιον.

ΣΗΜ.—Πολλοί εκ των τυχερών άναγνωστών μας μας ζητούν "Ημερολόγια του 1934. Καθίσταμεν λοιπόν γνωστόν εις τους άγαπητούς μας άναγνώστας ότι δύναται να εκλέξουν οποιαδήποτε χρονολογία "Ημερολόγιον — άπό το 1926 μέχρι του 1933 συμπεριλαμβανομένου — έκτος του 1934, το όποιον δεν έχει έκδοθῃ.

Εάν εντός τριών μηνών οι κερδισάντες άναγνώσταις μας δεν ζητήσουν τα κέρδη των, γάνουν τα δικαιώματά των. 'Επ' τη εικάσια της άνακαινίσεως του Λαχείου κατ' έξαγωγήν λαρεζήγησεν, άτινες έσημειώθησαν σφραγίσ με το "Εβδομαδιαίον Λαχείον, γνωρίζομεν εις τους άναγνώστας μας ότι με γαστον άριθμημένον δελτίον έχουν δικαιώμα συμμετοχής εις μίαν μόνον κλήρωσιν, δηλαδή με δελτίον άριθ. 1 έχουν δικαίωμα συμμετοχής εις την 1ην κλήρωσιν, με δελτίον άριθ. 2 έχουν δικαίωμα συμμετοχής εις την 2αν κλήρωσιν και ούτω καθεξής.

Τα όνόματα των τυχερών θα δημοσιεύονται εις το περιοδικόν μας.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τα όνόματα των τυχερών του "Εβδομαδιαίου Λαχείου μας :

Οι 22. "Αθ. Ψαλτήρας "Αγίας Σοφίας 94 "Ενταύθα, Κωνσταντίνος Ποταμιάνος "Αμφιλοχία, Νικ. Ροβίτης "Ηράκλειον Κρήτης, Κατίνα Μαργαρίτη τέκνα Κοσμά Βόλος, "Αθηνά Ζούτα "Ενωσέως 3 Λαυρογύνη Γεωργίου, Δημητριάδης "Ενταύθα, Δ. "Ελευθεριάδης "Σαπφούς 149 Καλλιθέα, Σοφ. Μανερβός Κέρκυρα, Μαρ. Θάνος Κάτω Πατήσια, Στέφ. Ραννούλης Προβεία, έκέρδιαν άνά έν "Ημερολόγιον του περιοδικού "Μπουκέτου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΝΘΕΤΩΝ

Ο ΛΙΣΤ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΤΑ

Ο Λιστ έπαινε υπερβολικά. Σε κάθε φαγητό του άδειάζε μιά μπουκάλια σαμπάνια, κατά τη διάρκεια των παραδόσεων του ρουφούσε κονιάκ, κρυφά, άπό μιά μπουκάλια πουχε πάνω κρυμμένη στην τσέπη του, κατά το δείπνο άδειάζε δεύτερη μπουκάλια σαμπάνια και άσώτου κοιμηθῃ, έπαινε άκαταπαύστως "εγρόγκ» και κονιάκ.

Λίγες ώρες πριν άπό το μοιραίο, έπεσκέφθηκε τον έτοιμοθάνατο συνθέτη των "Ουγγρικών ραψωδιών» ο φίλος του πιανίστας Ρέβνερ και του πρόφερε ποτά δροσιστικά. 'Ο Λιστ άνήθηκε και τότε ο φίλος του τον ρώτησε!

—Μήπως θές κανένα πατηράκι καλό κονιάκ;

—'Α!... Κονιάκ μάλιστα! Δεν λέω όχι γι' αυτό! φώναξε μ' όση δύναμι του έμενε ο μέγας μουσικοσυνθέτης.

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 1^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ 15^{ου} ΗΜΗΜΕΡΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδισάντες άριθμοί)

Στις 6 μ. μ. της περασμένης Τρίτης 14ης Αυγούστου, έγινε εις τα Γραφεία μας η 1η κλήρωσις διά την διανομήν των δώρων του 1ου Δεκαετημέριου Λαχείου του "Μπουκέτου. 'Από την κληρωτίδα, εις την οποίαν είχαν τεθη όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα του "Μπουκέτου, η Άνις Μπέλλα Σταματίου άνέσχεσε κατά σειράν τους έξής άριθμούς :

'Ο 1ος άριθμός 2017, ο όποιος κερδίζει δραχμάς 500.
'Ο 2ος άριθμός 20834, ο όποιος κερδίζει ένα άσωμα Rigand.
'Ο 3ος άριθμός 12361, ο όποιος κερδίζει 25 ξηριστικές λάμες Radium.
'Ο 4ος άριθμός 17812, ο όποιος κερδίζει ένα κουτί πούδρας Rigand.
'Ο 5ος άριθμός 19196, ο όποιος κερδίζει ένα μπαμπού γραφείου Βοημίας.
Και ο 6ος άριθμός 24629, ο όποιος κερδίζει μιά σειρά βιβλίων της Βιβλιοθήκης του "Μπουκέτου.

Επίσης πάντες οι άριθμοί του 1ου Δεκαετημέριου Λαχείου του "Μπουκέτου, οι λίγοντες εις 17 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού 2017 της παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν εν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου, κατ' έξαγωγήν, η έν βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, της αυτής άξίας με το "Ημερολόγιον.

ΣΗΜ.—Πολλοί εκ των τυχερών άναγνωστών μας μας ζητούν "Ημερολόγια του 1934. Καθίσταμεν λοιπόν γνωστόν εις τους άγαπητούς μας άναγνώστας ότι δύναται να εκλέξουν οποιαδήποτε χρονολογία "Ημερολόγιον — άπό το 1926 μέχρι του 1933 συμπεριλαμβανομένου — έκτος του 1934, το όποιον δεν έχει έκδοθῃ.

Εάν εντός τριών μηνών οι κερδισάντες άναγνώσταις μας δεν ζητήσουν τα κέρδη των, γάνουν τα δικαιώματά των. 'Επ' τη εικάσια της άνακαινίσεως του Λαχείου κατ' έξαγωγήν λαρεζήγησεν, άτινες έσημειώθησαν σφραγίσ με το "Εβδομαδιαίον Λαχείον, γνωρίζομεν εις τους άναγνώστας μας ότι με γαστον άριθμημένον δελτίον έχουν δικαιώμα συμμετοχής εις μίαν μόνον κλήρωσιν, δηλαδή με δελτίον άριθ. 1 έχουν δικαίωμα συμμετοχής εις την 1ην κλήρωσιν, με δελτίον άριθ. 2 έχουν δικαίωμα συμμετοχής εις την 2αν κλήρωσιν και ούτω καθεξής.

Τα όνόματα των τυχερών θα δημοσιεύονται εις το περιοδικόν μας.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τα όνόματα των τυχερών του "Εβδομαδιαίου Λαχείου μας :

Οι 22. "Αθ. Ψαλτήρας "Αγίας Σοφίας 94 "Ενταύθα, Κωνσταντίνος Ποταμιάνος "Αμφιλοχία, Νικ. Ροβίτης "Ηράκλειον Κρήτης, Κατίνα Μαργαρίτη τέκνα Κοσμά Βόλος, "Αθηνά Ζούτα "Ενωσέως 3 Λαυρογύνη Γεωργίου, Δημητριάδης "Ενταύθα, Δ. "Ελευθεριάδης "Σαπφούς 149 Καλλιθέα, Σοφ. Μανερβός Κέρκυρα, Μαρ. Θάνος Κάτω Πατήσια, Στέφ. Ραννούλης Προβεία, έκέρδιαν άνά έν "Ημερολόγιον του περιοδικού "Μπουκέτου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΝΘΕΤΩΝ

Ο ΛΙΣΤ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΤΑ

Ο Λιστ έπαινε υπερβολικά. Σε κάθε φαγητό του άδειάζε μιά μπουκάλια σαμπάνια, κατά τη διάρκεια των παραδόσεων του ρουφούσε κονιάκ, κρυφά, άπό μιά μπουκάλια πουχε πάνω κρυμμένη στην τσέπη του, κατά το δείπνο άδειάζε δεύτερη μπουκάλια σαμπάνια και άσώτου κοιμηθῃ, έπαινε άκαταπαύστως "εγρόγκ» και κονιάκ.

Λίγες ώρες πριν άπό το μοιραίο, έπεσκέφθηκε τον έτοιμοθάνατο συνθέτη των "Ουγγρικών ραψωδιών» ο φίλος του πιανίστας Ρέβνερ και του πρόφερε ποτά δροσιστικά. 'Ο Λιστ άνήθηκε και τότε ο φίλος του τον ρώτησε!

—Μήπως θές κανένα πατηράκι καλό κονιάκ;

—'Α!... Κονιάκ μάλιστα! Δεν λέω όχι γι' αυτό! φώναξε μ' όση δύναμι του έμενε ο μέγας μουσικοσυνθέτης.

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

Με μιά αδόκητη κίνηση συμπαισίας, ο Μόρτιμερ κι' έγώ σφίξαμε το χέρι του "Αντρεας. Περιττόν να προσθέσω πως ο Ουίλσον κράτησε το λόγο του και είνε σήμερα ένα ευπόληπτο μέλος της κοινωνίας του Λονδίνου...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΕΣΚΙΜΩΑ ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΔΕΚΑ ΑΝΔΡΕΣ

(Πώς μία Έσκιμωά έφερε τη δυστυχία και το θάνατο στους δέκα άνδρες που παντρεύτηκε αλληλοδιαδόχως)

ΙΝΕ πλέον να πιστεύουμε, ότι μονάχα η λευκή έχουν το προνόμιο του εσέξ - απλή, ότι αυτές μονάχα μπορούν να προκαλούν θυελλώδεις έρωτες και να επιβάλλονται στους άνδρες, σε βαθμό που να τους κάνουν υποχείριους των. Την αντίληψη αυτή την διαφεύδει η Έσκιμωά Καλέ, με την πολυτάραχη ζωή της και την άπειρή των έρωτικών της κατακτήσεων. Τις πληροφορίες που θα σάς παραθέσουμε, σχετικά με την αισθηματική δράση της καταπληκτικής αυτής γυναίκας, τις παραλαμβάνουμε από μία έρευνα Αμερικανού ρεπόρτερ, δημοσιευμένη σε μία μεγάλη έφημερίδα του Σάν - Φραντζίσκο.

Η Καλέ γεννήθηκε σ' ένα σπίτι κατασκευασμένο από κομμάτια πάγου, σ' ένα καταυλισμό Έσκιμωών, μεταξύ του κόλπου του Ουδσων και της Αλάσκας. Σε ηλικία δώδεκα χρόνων — πριν από δεκαπέντε χρόνια δηλαδή — η Καλέ ήξερε να κατεργάζεται το δέρμα φύκιας, να κυνηγά άρκτους και να μαγειρεύει στην εντέλεια άσπρες αλεπούδες με λίπος φαλαίνης. Ήξερε, μ' άλλα λόγια, ότι της χρειαζότανε για να γίνει μία περίφημη Έσκιμωά νοικοκυρά, χωρίς να λογαριάζουμε ότι ήταν εξαιρετικά γυναικα. Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι οι λευκοί, που μένουν έκστατοι μπρος στην Τζίν Χάρλου ή την Μαίη Γουέστ, δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν για ποιο λόγο η Καλέ έπρεπε να θεωρείται καλονή, με την πλακωτή μύτη της, με τα μικρά λοξά μάτια της, με την λιπαρή επιδερμίδα της και με τα...συνμαμένα μαλλιά της... Έν πάση περιπτώσει, οι νεαροί Έσκιμωοι την εθάρσαν άρρωστα, που ένδιαφέρονταν και απ' την Γκρέτα Γκάμπο και από την Μάρλεν Νττήρχ.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων, η Καλέ, αφού άρνήθηκε δεκάδες δεκάδων προτάσεων γάμου — η φήμη της άωροφίας της είχε απλωθεί σ' όλη την περιφέρεια — αποτόλμασε να χαρίσει την καρδιά της σ' έναν νεαρό κυνηγό, δνόματι Αλβανιγκά. Οι γάμοι των έγιναν με μεγάλη επσημότητα και οι νεόνυμφοι ανέχωσαν σε μία έρημη έκταση, για να περάσουν τα μελιγμένα τους, μακριά απ' τον κόσμο, σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου. Όστόσο, ύστερ' από μία βδομάδα, η Καλέ ξαναγύρισε μόνη της στο πατρικό της σπίτι.

Αφ' ου τον άνδρα μου, έπειδή κατάλαβα ότι δεν μου κάνει ι έξήγησε, απαθέστατα, στους γονείς της.

Η χειρονομία αυτή της Καλέ είχε για αποτέλεσμα την αυτοκτονία του Αλβανιγκά, ο οποίος ήταν τρελλά έρωτευμένος με την γυναίκα του και δεν μπορούσε να υποφέρει το χωρισμό της. Η Καλέ, χωρίς να συγκινηθεί από τον τραγικό θάνατο του νεαρού κυνηγού, έκανε σε λίγο καιρό τους γάμους της μ' έναν άλλον Έσκιμωό. Και φαίνεται ότι αγάπησε πραγματικά το δεύτερο σύζυγό της, γιατί όταν ένας φίλος του σπιτιού — υπάρχουν και στην Αλάσκα φίλοι των σπιτιών — τόλμησε να της κάνει έρωτικές προτάσεις, εκείνη τον γροίμισε από ένα βράχο, υπογραμμίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την απόφασή της να μείνει πιστή στον άνδρα της. Έννοείται, ότι το κατόρθωμα αυτό έκανε την όραία Καλέ πιο γνωστή στην περιφέρεια. Κι' έτσι, όταν η Καλέ χώρισε, άγνωστο για ποιο λόγο, και τον δεύτερο σύζυγό της, λησιμονώντας την αγάπη που του είχε ποιν από δεκαπέντε μονάχα μέρες, βρέθηκε άμέσως ένας τρίτος Έσκιμωός, ο οποίος το θέωρησε τιμή του να στεφανωθεί την εξαιρετική αυτή γυναίκα. Η Καλέ απόκτησε μαζί του ένα κοριτσάκι. Και το ανδρόγυνό ζούσε ευτυχισμένο. Όστόσο, μία μέρα, ο άνδρας της σκοτώθηκε εξ άπροσεξίας, ενώ καθόριζε την καραμπίνα του.

Το περιστατικό αυτό έγινε άφορη και δημονογηθή γύρω από την Καλέ ο θρύλος πως ήταν καταραμένη και ότι όποιος άνδρας την πλησίαζε, ήταν καταδικασμένος να πεθάνει. Κι' αυτοί ακόμα οι πιο φανασκοι θανατοί της άρχισαν να την αποφεύγουν, σαν να ήταν χολερασμένη. Μία μέρα όμως έφτασε στον καταυλισμό ένας Εθνοπαίος, ένας άωρος πανήγυρης άνδρας, ο οποίος πήγε στη μέση εκείνα για ν' ανταλλάξει διάφορα φανταχτερά στολίσια και μικροαντικείμενα με γουναρικά. Οι Ιθαγενείς του έκαναν θερμή υποδοχή και όλες η Έσκιμωές τον πολιορκήσανε με τα πιο γοητευτικά χαμόγελά τους. Μα ο Εθνοπαίος μιά μονάχα γυναίκα ξεχώρισε ανάμεσα σ' όλες. Και αυτή ήταν η Καλέ. Και τότε συνέβη κάτι, που έκανε τους Έσκιμωούς να βεβαιωθούν όριστικά ότι η ελαφρόμυαλη αυτή γυναίκα ήταν όργανο του διαβόλου : Ο Εθνοπαίος την ζήτησε σε γάμο, όχι κατά τα έθιμα των Έσκιμωών, αλλά σε γάμο χριστιανικό !... Ένας Ιεραπόστολος, περαστικός από τα μέρη εκείνα, ανέλαβε να ευλόγησε την Ένωση του ζεύγους. Και η Καλέ μετεβλήθη ξαφνικά σε κυρία Μπετόνα — αυτό ήταν το όνομα του συζύγου της — και σ' Ιταλίδα υπήκοο !...

Ύστερ' από τρεις μήνες, οι νεόνυμφοι έφυγαν για το Σικάγο, όπου

τας με όλες τις δυνάμεις του :

—Σηκώθηκε, πεθαμένος !... Ήρθα να σάς αναστήσω !...

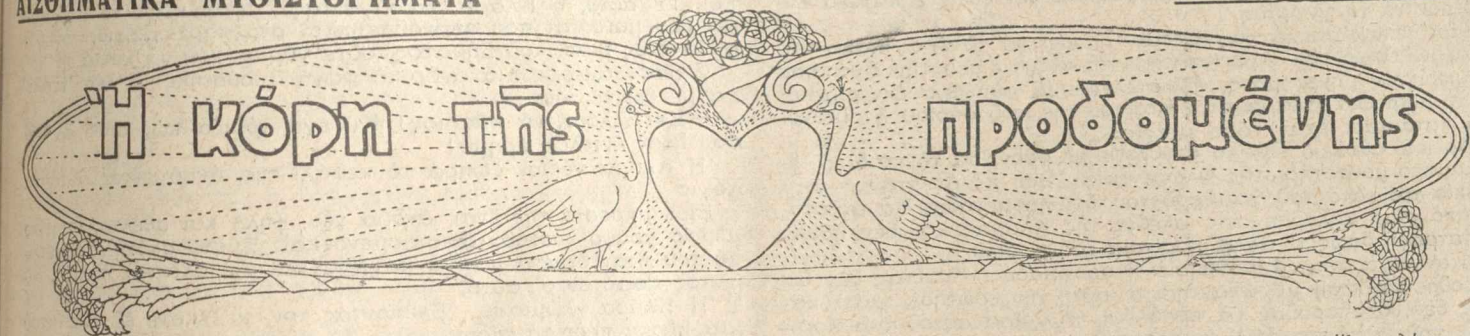
Κι' έτσι, η Καλέ έμεινε για μία ακόμη φορά μόνη κι' έρημη, απροσχημένη από τους συμπατριώτες της, κινδυνεύοντας να πεθάνει από πείνας. Σε ηλικία 31 ετών — σ' όλη την άνθησή της παράξενης άωροφίας της — είχε γνωρίσει έννέα συζύγους. Από αυτούς, τους πένητους χώρισε, οι τρεις πεθάνανε και ο άλλος ήταν τρελός...

Παρ' όλα αυτά, η συζυγική σταδιοδρομία της Καλέ δεν έληξε άρστικά. Πέφυκε, ένα πελώριο γαλάζιο πουλί κατέβηκε ξαφνικά από τον ορανό και κάθισε κοντά στον καταυλισμό των Έσκιμωών. Ένας λευκός κατέβηκε από τα φτερά του πουλιού αυτού. Η Καλέ, η οποία είχε δη στο Σικάγο αεροπλάνα, δεν ξαφνιασθηκε από την άφ' ελπί του αυτού μηχανήματος. Μα οι συμπατριώτες της, που δεν είχαν δι άλλη φορά στη ζωή τους αεροπλάνο, έμειναν με το στόμα δρόνιζα από κατάπληξη, αντικρύζοντας το μυθικό αυτό τέρας... Και η καταπληξίς του μετεβλήθη σε δέος, όταν πληροφορήθηκαν ότι ο αεροναυαγός, παίρνοντας συγχρόνως γυναίκα την Καλέ, η οποία τα κατέφερε να τον κάνει να ξετρελλαθεί μαζί της !...

...Οι γάμοι των έγιναν πριν από οχτώ μήνες — γράφει συμπληρωματικά ο Αμερικανός ρεπόρτερ, που σ' αναφέραμε στην αρχή. Σε ηλικία 31 ετών, με σ' έγγυνθη αν η διαβολική αυτή Έσκιμωά εξακολουθεί να ζή ακόμα με τον δέκατο σύζυγό της... Δεν θ' άρρωστα όμως διόλου, αν μάθω ότι και ο αεροπόρος είχε τέλος τραγικό και αν η Έσκιμωά έβαμπε βρίσκεται σήμερα μ' έναν άλλο σύζυγο, τον δέκατο πέμπτο, ίσως !....

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η Κλάρα ύψωσε, κρατώντας το ανάμεσα στα χέρια της, το κέντημα της και μι' άχτινα του ήλιου, γλυστρώντας μέσ' απ' τα κλαδιά των γέρικων βελανιδιών, έπεσε άπάνω στο λουλούδια και στα στάχια, που είχε κεντήσει άπάνω στο παλι και που για μία στιγμή φάνηκαν να ζωντανεύουν και να τρέμουν, καθώς τα χάιδευε ή θερμή αύρα, που έρχόταν μέσ' απ' το βάθος του δάσους του Σιλβί.

Ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως μισάνοιξε τα χείλη της Κλάρας. Τα μάτια, βελούδινα μάτια της, των οποίων η έκφραση ήταν εξαιρετικά βαθεία, κύττασαν για μία στιγμή το έργο της. Έπειτα, με τα λεπτά κι' εύκινητα δάχτυλά της, διπλώσε το δέος του τις λεπτομέρειες. Το λεπτό κεφάλι της, καθώς έσκυθε, φαινόταν ότι με δυσκολία κρατούσε το βάρος της υπερόγκου χρυσάνθης κόμης της, της οποίας ένα μέρος της σκέπαζε τον τράχηλο.

—Μοι φαίνεται πως θα γίνει όραίο, ψιθύρισε. Έπειτα, με τα λεπτά κι' εύκινητα δάχτυλά της, διπλώσε το κέντημα. Το τύλιξε κατόπιν σ' ένα λευκό πανί, το άπλωσε δίπλα της στον παλιό πέτρινο πάγκο και, σαυρώνοντας τα χέρια της επάνω στα γονάτια της, άφησε το μελαγχολικό και σοβαρό βλέμμα της να πληνηθεί δόγυρά της. Σε λίγο φαινόταν βυθισμένη σε βαθεία όνειροπόλησι.

Η Κλάρα βρισκόταν στο μικρό ξέφωτο, το άγαπημένο της μέρος, όπου κάθε μέρα, όταν μπορούσε, πήγαινε να κεντήσει λιμνάρι. Ένας παλιός πάγκος βρισκόταν εκεί, σκαλισμένος στον τοίχο του παλιού μικρού παρεκκλησίου, που στέγαζε το εύλογημένο δαλμα της Παρθένου των Λουλουδιών. Αυτό το εύλογημένο έκκλησάκι είχε ένα στολίσμα, που κι' η πιο μεγαλοπρεπής έκκλησις θα του το ζήτησαν : Χανόταν κυριολεκτικώς κάτω από τα τριαντάφυλλα. Τα ρόδα το σκέπαζαν από κάτω ως την κορυφή του, γλυστρώντας στο έσωτερικό του από τα στενά και απλάνωντοσαν ως τον πάγκο, που καθόταν η Κλάρα. Και πολύ μακριά, ως μέσα στο δάσος, ξεχυνόταν το δροσερό και μεθυστικό άρωμα των χιλιάδων αυτών λουλουδιών.

Η Κλάρα είχε κληρονομήσει απ' τη μητέρα της αυτή την άγαπητή προς το παλιό παρεκκλησίο. Η Άντζολίνα Νεράντι —

—Μοι φαίνεται πως θα γίνει όραίο !... ψιθύρισε η Κλάρα.

πούς έξυπνους και μορφωμένους, οι οποίοι σπανίζουν λίγο στο Μενάρι, ένθουσιασθηκε μαζί του. Χωρίς να πηγαίνει το μυαλό του μακρότερα, προσκαλούσε διαρκώς τον ξένο στο σπίτι του κι' έμεινε κατάπληκτος, όταν μία μέρα έκείνος του έπτε :

—Η σινορίνα Άντζολίνα κι' εγώ αγαπιόμαστε. Θέλετε, σι νιώρε, να γίνει σύζυγός μου ;

Σαμπωμένος, ο Πάολο έπτε να άμέσως. Ο Γάλλος ήταν πλούσιος, άηκε σε μία από τις πιο άριστοκρατικές οικογένειες της χώρας του. Τι όνειρο για την Άντζολίνα !

Ο γάμος έγινε με απλότητα κι' οι νεαροί σύζυγοι έγκαταστάθηκαν στο Μενάρι. Ο Φραγκίσκος ντε Κουπέρ, αυτό ήταν το όνομα του Γάλλου—δεν είχε πληροφορήσει γι' αυτό το γάμο το θείο του, που τον είχε αναθρέψει—το μόνο του στενό συγγενή κι' άνέβαλε διαρκώς την επιστροφή του στη Γαλλία. Φοβόταν να παρουσιάσει στην οικογένειά του και τους γνωστούς του αυτή τη νεαρή Ιταλίδα, της οποίας η όμορφιά κι' η άρκετη μόρφωσις δεν θα έξουδετέρωνε στα μάτια αυτών των άριστοκρατών τους κάπως άπλοικούς της τρόπους και την ταπεινή καταγωγή της.

Έτελος έξι μήνες μετά το γάμο, έπειδή ο θείος του άρχισε να του γράφει άλλεπάλληλες επιστολές για να γυρίσει, άποφάσισε να επιστρέψει στη Γαλλία, ευτυχισμένος στο βάθος, γιατί έγκατέλειπε αυτή τη χώρα, που τον είχε ένθουσιασεί στην αρχή και που τώρα είχε γίνει άνυπόφορη στον άστατο αυτό νέο.

—Σε λίγο καιρό, θα ξαναγυρίσω να σε πάρω, έπτε, φιλώντας τη γυναίκα του, η οποία αλόλυζε. Ο θείος του θ' έ υποδεχτεί σαν πατέρα και θα έγκατασταθούμε στο Παρίσι, την πιο όραία πολιτεία του κόσμου.

Της έγραφε στην αρχή δυό επιστολές τη βδομάδα. Έπειτα τα γράμματα άρχισαν ν' άραιώνουν και να γίνονται πιο ψυχρά και πιο σύντομα. Έτελος έπαψαν έντελως. Η Άντζολίνα κατάλαβε τότε ότι είχε εγκαταλειφθεί απ' αυτό τον ξένο, ο οποίος την είχε παντρευτεί επάνω σ' έναν απ' τους ένθουσιασμούς του, που τόσο εύκολα του πενούσαν.

Κανένα παράπονο δεν βγήκε απ' το στόμα της, καμμία λέξις όργης. Μα άρχισε να μαραίνεται γρήγορα, άφανισμένη από τον πικρό της κόσμο κι' η μέρα, που έφερε στον κόσμο την Κλάρα, ύπηρε έπίσης η μέρα του θανάτου της.

Ο Πάολο Νεράντι ήταν πάντα ένας άνθρωπος άπόδωλτος, χωρίς θέλησι κι' ο τόσο δυστυχισμένος γάμος της κόρης του άφέλειτο άποκλειστικά στην άπερισκεψία του και τον γρήγορο ένθουσιασμό του. Μα ο πτωχός πατέρας χτυπήθηκε τόσο σκληρά με το θάνατο της Άντζολίνας, ώστε στο Μενάρι δεν σκέφτηκε να τον κατηγορήσει για όλ' αυτά. Τον συμπονέσαν μάλιστα, καθώς τον έβλεπαν να περιβάλλει με τις πιο συγκινητικές φροντίδες τη μικρή κόρη, που η νεκρή του είχε αφήσει.

Δέν θέλησε ν' ανακωνώσει ο θείος στον Φραγκίσκο ντε Κουπέρ το θάνατο της Άντζολίνας και τη γέννηση της Κλάρας. Ο έσημέριος του χωριού ανέλαβε την άποστολή αυτή. Σε λίγες μέρες έφτασε μία επιστολή του Φραγκίσκου, μία έπιστολή γραμμένη με στενογράμματα και με ξερό ύφος, δια της οποίας άνηγγελε ότι θ' άστειλε κάθε τρείς μήνες ένα όρισμένο χρηματικό ποσό για τη συντήρησι του παιδιού του.

Μέσω του Ιερέως πάλι, ο Πάολο του άπάντησε ότι δεν είχε άνάγκη των χρημάτων του και ότι, αφού έκείνος είχε εγκαταλεί-

ψει τη μητέρα, αυτός, ο παππούς, θ' ανέλαμβανε τη φροντίδα του παιδιού, για το οποίο ο πατέρας του δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον να το γνωρίσει.

Έτσι έπαψε πια να γίνεται λόγος για το Φραγκίσκο ντε Κουμπέρ. Όπως είχε εγκαταλείψει τη σύζυγο που την αγάπησε για μερικούς μήνες μόνο, εγκατέλειψε με την ίδια ξενισιαστιά και τη μικρούλα Κλάρα στον παππού της, του οποίου η οικονομική κατάσταση ήταν τόσο μετρία.

Παρ' όλ' αυτά, ο Πάολο ανέθρεψε με φροντίδα το παιδί ο' να λαμπρό μοναστήρι της Φλωρεντίας. Όση κι' αν ήταν η μηνσικακία του κατά του γαμβρού του, δεν λημονούσε ότι άριστοκρατικό αίμα κυλούσε στις φλέβες της Κλάρας και δεν ήθελε ν' αντραφεί όπως τ' άλλα κορίτσια του χωριού.

Ήταν τάχα αυτό άπρονόητος ή φρονιμάδας; Κανένας δεν θα μπορούσε να δώσει μι' απάντηση σ' αυτή την ερώτηση, γιατί κανένας δεν θ' μπορούσε να προβλέψει τη μοίρα αυτού του κοριτσιού, που κατήγεται από άριστοκράτες και απλούς χωρικούς. Πάντως, αυτή η αναστροφή ταίριαζε περίφημα με το λεπτό χαρακτήρα της Κλάρας. Η μικρούλα ήταν πραγματικά άριστοκράτης.

Για πολύ καιρό, η Κλάρα νόμιζε πως ήταν όρθια. Μονάχα, μετά την έξοδό της απ' το μοναστήρι, ο παππούς της, επειδή είχε αρρωστήσει και φοβόταν μήπως πεθάνει, της αποκάλυψε την ύπαρξη του πατέρα της, χωρίς να της κρύψει το πόσο σκληρά είχε φερθεί στη μητέρα της.

Η Κλάρα ήταν ως την ημέρα εκείνη ένα κορίτσι εύθυμο και τ' α δεκαεπτά της χρόνια αγνοούσαν ακόμα τις αθλιότητες της

αυτή την αποκάλυψη, φάνηκε σαν να μεγάλωσε κατά αρκετά χρόνια. Τα μεγάλα της μαύρα μάτια καθρεφτίζαν μια στοχαστική μελαγχολία και μια σοβαρότητα αταίριαστη προς την ηλικία της. Η εύσπλαχνία της προς τους άλλους, που ήταν κιόλας αρκετά μεγάλη, μεγάλωσε ακόμα περισσότερο και μοίραζε πια τόν καιρό της μεταξύ της εργασίας της και της φροντίδας για τους φτωχούς. Άλλοτε της άρεσαν λίγο η διασκεδάσεις, κιόλας τώρα τις είχε διακόψει έντελως.

—Θα γίνω καλόγρια, έλεγαν γι' αυτήν στο χωριό.

—Και δεν θα κάνω άσχημα, αν πρόκειται να έχω την τύχη της μητέρας της!

—Μπα! Έλεγαν μερικοί. Θα βρεθούν και καλά παλληκάρια! Κυτάχτε το Ρίνο Μπάντι, που είχε ξετρελαμένους μαζί της, όπως κι' ο Τζοβάνι Άθερρι. Όποιον κι' απ' τους δυο αν πάρει, θα κάνει την τύχη της!...

Ο Ρίνο Μπάντι ήταν ο γιός ενός πλουσίου καλλιεργητού στο Μενάφι. Ο Τζοβάνι Άθερρι ήταν πάλι ένας νεαρός καθηγητής, με ωραίο παρουσιαστικό και με λαμπρό μέλλον, του οποίου οι γονείς είχαν κτήματα κοντά στο Μενάφι. Πράγματι κι' οι δυο ήταν ερωτευμένοι με την Κλάρα, που ήταν τόσο ωραία πιά ωραία κι' απ' τη μητέρα και πιά λεπτή τόσο στο σώμα, όσο και στο πνεύμα. Σχεδόν συγχρόνως κι' οι δυο την είχαν ζητήσει σ' έγμο. Μά η Κλάρα, που φαινόταν πάντα έντελως διαφορη στο θαυμασμό που προκαλούσε, είχε αρνηθεί να δεχτεί τις προτάσεις τους, λέγοντας ότι δεν ήθελε να παντρευτεί.

—Μά αν πεθάνω, αγαπημένη μου;... Θα ένοιωθα τόση απελπισία, αφήνοντάς σε μόνη!... της είπε τότε ο παππούς της ο Πάολο, στον οποίο ο Τζοβάνι άρεσε πολύ.

—Μη φοβάσαι, παππού, του απάντησε η Κλάρα, θ' αποτραβηχτώ σ' ένα μοναστήρι! Μά γιατί να μιλάμε για τέτοια πράγματα!...

Ο καλός θεός θα σ' αφήσει πολύ καιρό ακόμα κοντά μου!

Έτσι ο Πάολο δεν έπεμπε περισσότερο. Η έγγυνή του ήταν γι' αυτόν ένα εβόλο, ένα ανώτερο πλάσμα και ο αδύνατος χαρακτήρας του υποχωρούσε εύκολα σ' αυτή την κόρη, που είχε τόση βέλγη κι' ενεργητικότητα κάτω απ' το γλυκύ παρουσιαστικό της.

...Τι λοιπόν συλλογιζόταν τώρα η Κλάρα, κατά τις μακρυνές στιγμές της ονειροπολήσεώς της στον πάγκο του παλιού παρεκκλησίου; Η σκέψή της ήταν χωρίς άλλο πολύ σοβαρή, θλιβερή μάλιστα, γιατί μια βαθιά μελαγχολία θόλωνε την ώρα της μάτιας και το λεπτό της στόμα είχε μια έκφραση πίκρας αταίριαστης σ' ένα τόσο νέο πλάσμα.

Σχεδόν ποτέ τίποτε δεν τάραιζε τη μοναξιά της εκεί πέρα. Στο δάσος του Σιλβί, που απλωνόταν πίσω απ' τον κήπο του

σπιτιού του Πάολο, δεν σύναζαν, παρά μόνο μερικοί ζυγολοί. Γι' αυτό, η Κλάρα, ακούγοντας έξαφνα εκείνο το απόγευμα στο μονοπάτι που περνούσε πλάι στο παρεκκλήσιο, τον θόρυβο ενός βιαστικού βήματος, ούτε γύρισε καν να κυτάξει.

Σχεδόν αμέσως μια ανδρική φωνή άκούστηκε να λέει: «Παιδί, κά μέ ξενικό τόνο».

—Επί τέλους, να κάποιος! Κι' εγώ νόμιζα πως αυτό το δάσος ήταν έντελως έρημο!

Η Κλάρα γύρισε ζωηρά το κεφάλι της, ακούγοντας αυτά τα λόγια.

Είδε μπροστά της έναν άνδρα νέο, ψηλό και σβέλο, ντυμένο μ' ένα κομψό κοστούμι ξεσκισμένο και γεμάτο σκόνη. Το μέτωπό του ήταν δεμένο μ' ένα μαντήλι και μια πλατιά κηλίδα αίματος φαινόταν σ' αυτό.

Η Κλάρα χλώμιασε, βλέποντάς τον, κι' έκανε εξ' ενστίκτου μια κίνηση προς τα πίσω.

Συγχρόνως μια λάμψη εκπλήξεως και θαυμασμού πέρασε από τα μάτια του ξένου. Βιάζοντας το καπέλλο του, υποκλίθηκε με άνεση πραγματικού ευπατρίδου.

—Συγχωρήστε με, σινιόρε, είπε. Σας τρώμεζα ζωές... Μά αν νένθ' αν άτύχημα στο αυτόκίνητό μας... Η εξαδέλφη μου κι' η κυρία συνοδός της τραυματίστηκαν κι' έτρεχα να ζητήσω συνδρομή...

Η Κλάρα είχε ανακτήσει έντοματάς της την ημερία της. —Από δω πού πάτε, κύριε, είπε, απομακρύνοντάς από το γαριό... Δεν υπάρχει από δω, παρά το σπίτι του παππού μου. Μά

σ' ένα περιβάλλον κοντά μου... Πάω να τους ειδοποιήσω και να τους στείλω στον τόπο του ατύχηματος. Έπειτα, καθώς το σπίτι μας, εινε το πιο κοντά, θα μπορούσε, αν θέλετε, να μεταφέρετε σ' αυτό τις πληγμένες... Θα είμαι μάλιστα ευτυχής να τις περιποιηθώ, ως ότου να φτάση ο γιατρός.

—Σινιόρε, πώς να σας ευχαριστήσω;

—Κάνω το καθήκον μου, απάντησε απλά η Κλάρα. Πέστε μου μόνο ποτέ συνέβη το ατύχημα;

—Στο δρόμο, στην παρυφή του δάσους... απάντησε ο ξένος. Τρέχω να καθυστερήσω την εξαδέλφη μου και την κυρία συνοδό της. Ερχαστήν γλίτες φορές, σινιόρε, για την τόση καλωσύνη σας.

Κι' αφού υποκλίθηκε ακόμα μια φορά, απομακρύνθηκε. Συγχρόνως η Κλάρα πήρε το δρόμο του σπιτιού της. Περνώντας από ένα περιβάλλον, ειδοποίησε για το ατύχημα τους εργάτες, που δούλευαν εκεί και σ' ένα λεπτό έφτασε στο μικρό σπίτι της, το χαμένο στα τριανταφυλλιά, όπου ο Πάολο ζούσε ειρηνικά, καταδεδεμένος.

Καθώς διηγόταν την περιπέτεια στον παππού της, που την άκουγε εξαφνιασμένος, έτοιμαζε συγχρόνως το δωμάτιό της κι' ένα μικρό πλατύ δωμάτιο για τις πληγμένες. Όλα ήταν πια έτοιμα, όταν έφτασε ο ξένος, προηγούμενος των πληγμένων.

—Είμαι βέβαιος πως εινε Γάλλος.

Τα λεπτά χαρακτηριστικά της Κλάρας έγιναν ελαφρά σκληρά, καθώς του απάντησε:

—Ναι, το κατάλαβα από τον τόνο της φωνής του...

Ο Πάολο προχώρησε προς τον ξένο και τον υποδέχτηκε με μερικά ευγενικά λόγια, που τάπε με κάποια στενωχάρια. Η Κλάρα, βλέποντας να φτάνουν η πληγμένη ος αυτοσχέδια φορέα, ανέθηκε στην κάμαρή της. Εκεί δέχτηκε τις δυο γυναίκες, απ' τις οποίες η μία, η πιο ηλικιωμένη, δεν είχε πάθει, παρά μερικά στραμπουλήγματα, χωρίς σοβαρότητα, ενώ η άλλη φαινόταν πως είχε κάταγμα της κνήμης.

Η τελευταία, ήταν μια νέα δεκαοχτώ περίπου χρόνων, μικροκαμωμένη κι' αδύνατη, με κίτρινη επιδερμίδα. Είχε άσθονα μύρα, μαλλιά κυματιστά, κάτω απ' τα οποία χαίνονταν σχεδόν το πρόσωπό της και μάτια γαλάζια. Ζωηρά και φλογερά. Καθώς ανέκτησε τις αισθήσεις της, κούταζε επίμονα κι' επί πολλή ώρα την Κλάρα, στην οποία έκανε δυσάρεστη εντύπωση αυτό το βλέμμα, όπου της φάνηκε πως διάβαζε ένα είδος έχθρας.

—Τι έχω; ρώτησε με φωνή ξερή.

Μιλούσε Γαλλικά, μά η Κλάρα ήξερε αυτή τη γλώσσα, την ο

ποια είχε μάθει στο μοναστήρι.

—Ποτέ το σοβαρό, ελπίζω, δεσποινίς. Έξ' άλλου θα φτάση λίγο ο γιατρός και θα σας περιποιηθή καλύτερα από μένα.

—Ακούσατε το ένα πόδι χωρίς άλλο; Έκανε η νέα. Από καιρό η εξαδέλφη μου ο Τζιλ μου προφήτευε αυτό το πράγμα και κατέπερα ακόμα, με τη μανία πούχω σ' αυτόκίνητα...

Μια λάμψη όργης και σαρκασμού πέρασε απ' τα γαλάζια της μάτια. Και ρώτησε:

—Κι' αυτός, ο Τζιλ, τραυματίστηκε;

—Ναι, στο κεφάλι, απάντησε η Κλάρα. Μά πιστεύω να μην έλειψε σοβαρό.

Ο γιατρός έφτασε εκείνη τη στιγμή. Κούνησε το κεφάλι του, καθώς εξέτασε το κάταγμα του ποδιού και είπε πως το καλό που έπρεπε να κάνουν, ήταν να φωνάξουν ένα χειρουργό από τη Φλωρεντία.

—Είτε λοιπόν σοβαρό; ρώτησε σ' άσχημα Ιταλικά η νέα, που διατηρούσε όλο το πρόσωπό της άπαθες.

—Το κάταγμα εινε πλήρες, σινιόρε, και δεν μπορώ ν' αναλάβω καμιά εύθυνη θεραπεία...

—Μά δεν μπορώ να μεταφερθώ στη Φλωρεντία...

—Αυτό, κατά τη γνώμη μου, θα ήταν τρέλλα... Οι γονείς σας δύνανται εκεί;...

—Όχι, ήμουν μόνη μαζί με τη μίστρες Σμύτον, την κυρία συνοδό μου... Ο πατέρας μου θάρρη εδω τον έρχομενο μήνα...

—Πέστε μου, γιατρέ, ισχυρίζεστε ότι πρέπει να μείνω εδω; Κι' έριξε μια περιφρονητική ματιά στο απλό δωμάτιο της Κλάρας. Έπειτα πρόσθεσε:

—Έξ' άλλου, δα δεχόντουσαν να με νοσηλεύουν;

—Στη στιγμή που η μεταφορά σας σ' επικίνδυνη, θα το κάνουμε αυτό εύκολα, δεσποινίς! απάντησε η Κλάρα με μια περήφανη αξιοπρέπεια.

Η ξένη της έριξε μια παρατεταμένη ματιά, που έλαμπε από κακία.

—Ασού ειν' έτσι, τί να γίνη; είπε, υποκρίνοντας ανυπόμονα τους ώμους της. Θα ελπίζω ότι ο χειρουργός δεν θα φάει το ατύχημα, όπως έσείς, δόκτωρ, κι' έτσι ειν' έτσι ότι δεν θα αναγκαστώ ν' αποχωρήσω από τη σινιόρε...

—Κλάρα Νεράντι! είπε η νεαρή πουλάδα, απαντώντας στην ερώτησή, που έκανε ο τόνος της ξένης.

—Αυριβάλλω, δεσποινίς, αποκρίθηκε ο γιατρός, κουνώντας το κεφάλι του. Πάω να τηλεφωνήσω άμέσως στο κατέβω ότι με το αυτόκίνητό του θα έφτασε να βρίσκεται το βράδυ εδω.

Και αποσύρθηκε, αφού περιποιηθήσε δυο μπορούσε τις δυο γυναίκες. Κάτω, βρήκε τον Πάολο και το σωφέρ των ξένων, που ήταν ο μόνος, ο οποίος είχε βρή άθικτος από το ατύχημα.

μαντήλι με το οποίο είχε δέσει την πληγή του.

—Μά δεν εινε και τόσο άσημαντη! είπε η νέα. Αυτή η πληγή έχει ανάγκη περιποιήσεων.

—Ε, τότε περιποιηθήτε την, σινιόρε! Έγκαταλείπομαι στα χέρια σας! φώναξε ο Τζιλ, μ' ένα χαμόγελο, που γλύκανε την ειρωνική και ψυχρή έκφραση της φυσιογνωμίας του.

Η Κλάρα, αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή, την έπέδεσε. —Όταν τελειώσε ο κ. ντε Σέμπ φώναξε:

—Τι ευτυχία, που δεν με περιποιήθηκε ο γιατρός με τα χοντρόχερά του. Θά μ' έκανε να μαρτυρήσω, ενώ τα άθρα αυτά δαχτυλάκια ήταν τόσο ανάλαφρα... Άξίζουν, μά την αλήθεια, να τα ευχαριστήσω...

Και, άρπάζοντας το χέρι της Κλάρας, φίλησε την άκρη των δακτύλων της.

Εκείνη έκανε μι' απότομη κίνησι προς τα πίσω και τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα.

—Τι κάνετε, κύριε; φώναξε με φωνή τρεμάμενη.

Τα μεγάλα της μάτια, που έλαμπαν από όργη, καθρεφτίζαν έπάνω στο Τζιλ, ο οποίος τα είχε χάσει λίγο. Μά, ανακτώντας γρήγορα την ετοιμότητά του, σηκώθηκε ζωηρά από την πολυθρόνα στην οποία είχε καθήση για να τον περιποιηθή η Κλάρα.

—Μά, σινιόρε, θρίσκετε λοιπόν ότι σας προσέβαλα με την εκδήλωσή αυτή της ευγνωμοσύνης μου; είπε με τόνο γεμάτο εκπλήξι και θλίψη.

—Μια απλή χωρική σαν έμένα, δεν έχει συνηθίσει σ' χειροφυλάματα, κύριε! απάντησε η Κλάρα με μια περήφανη κίνησι του κεφαλιού.

—Συγχωρήστε με!... Θα λυτούμαι κατ'ακαρδία, αν μνησικακούσατε έναντι μου για ό,τι συνέβη.

—Στη στιγμή που μετανοείτε, σινιόρε, το καθήκον μου εινε να λημονήσω.

Και, γέρνοντας λίγο το κεφάλι της με μια ψυχρή αξιοπρέπεια, βγήκε από τη σάλλα.

Ο Τζιλ γύρισε τότε προς τον γέρο Πάολο, ο οποίος είχε μείνει σιωπηλός, λίγο εξαφνιασμένος, κατά τη διάρκεια της σύντομης αυτής σκηνης.

—Φοβόμαι πως, παρ' όλ' αυτά, η σινιόρε θα μνησικακή έναντι μου, είπε με τόνο ελαφρό που τον διέφευδε η στενοχωρημένη έκφρασι των ματιών του.

—Οχι! Οχι! Κύριε... Ξέρετε, η Κλάρα εινε πολύ σοβαρή και την πρώτη στιγμή άγριψε λίγο, γιατί της φίλησε το χέρι ένας ξένος. Μά θα της περάση...

—Τό ελπίζω... Έπανελάθε της ότι αυτό που έκανα, δεν ήταν έλλειψις σεβασμού απέναντί της... Και τώρα, πέστε μου, πού θα βρω την εξαδέλφη μου;

Ο Πάολο τον ώδηγησε στο άνω δωμάτιο, ως την πόρτα του δωματίου, του οποίου είχε καταλάβει η ξένη. Ο Τζιλ μίλη μεσα στην απλή κάμαρη, την οποία ο ήλιος που βασίλευε, γέμιζε με

μια τριανταφυλλένια λάμψη.

Η εξαδέλφη της, προσπαθώντας ν' ανασκηκωθεί στα μαζιλάρια της, έπλωσε τα δυο της χέρια προς αυτόν.

—Τζιλ, είσαι πληγμένος; τον ρώτησε.

—Η φωνή της έτρεμε από συγκίνησι και μια λάμψη αγωνίας τέρασε τα γαλάζια της μάτια.

—Μά, καθώς βλέπεis, Μάττυ, είμαι... Και σ' μου φαίνεται είσαι χειρότερα από μένα... Υποφέρεis πολύ;

—Ναι, αρκετά. Και σ' ο, Τζιλ;

—Εγώ, λίγο. Η νεαρά οικοδέσποινα, περιποιήθηκε την πληγή μου όπως έπρεπε... Πάντως, στο εξής, δεν θα ξαναμπώ σ' αυτόκίνητο, που τ' οδηγεί μια τρελή σαν έμένα.

Κάθε ίχνος συγκινήσεως έσβυσε έξαφνα από την ψυή της νέας κόρης, ενώ απαντούσε με πείσμα:

—Κάνετε καλά, που με ειδοποιήσατε. Δεν θα σας ξαναπροσκαλέσω, γιατί δεν μου άρεσε να μου άρνονταν... Πρέπει μάλιστα να σας ευχαριστήσω, γιατί, παρ' όλο το θυμό σας, ήρθατε να με δείτε...

—Πράγματι, έχω λόγους να είμαι θυμωμένος μαζί σου. Μά θυμήθηκα ότι, επειδή αποποιήσαι ο πατέρας σου, τον αναπληρώνα κοντά σου.

—Μπα! Έκανε η Μάττυ, ύψωνοντας ελαφρά τους ώμους της. Σας απαλλάσσα αυτόν τον καθήκονταν. Αλήθεια!... Είθε ένας λαμπρός εξαδέλφος, Τζιλ.

—Τόσο λαμπρός, όσο κι' εγώ, που δεν διατάξεις για να ικανοποιήs ένα καπρίτσιο σου, να εκθέτης σ' κίνδυνο τη ζωή του άλλου.

—Τι αξίζει η ζωή! είπε ειρωνικά η Μάττυ. Ενδιαφέρεσαι λοιπόν τόσο για τη δική σου;

—Αυτό εξαρτάται. Εινε μέρες που τη μισώ.

(Ακολουθεί)

Είδε μπροστά της έναν άνδρα, νέο, ψηλό και σβέλο...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο 'Ινδός, βλέποντας τη νέα να όρμα έναντίον του για να να ποδίση, θέλησε να την συγκρατήσει. Η 'Ιζολίνα δεν τ'έχασε. Σήκωσε το μαχαίρι της έτοιμη να τον χτυπήσει... Ο 'Ινδός πήδησε προς τα πίσω για ν' αποφύγει το χτύπημα. Έτσι το σχοινί με το οποίο ήταν δεμένο το λευκό έλλογο τεντώθηκε. Η 'Ιζολίνα δεν έχασε τον καιρό της. Έκοψε μ' ένα χτύπημα του μαχαίριού της το σχοινί, πήδησε κατόπιν πάνω στο έλλογο κι άρχισε να τρέχει μακριά σαν άστρα-πη...

Μά κι' ο 'Ινδός δεν έμεινε με τα χέρια σταυρωμένα.

Βλέποντας την 'Ιζολίνα να φεύγει, έβγαλε ένα θέλος απ' τη φαρέτρα του, το έβαλε στο τόξο του, την έσημάδεψε και την έτόξευσε.

Η άγωνία μου δεν είχε πιά δρια. Τα μάτια μου ήταν καρφωμένα καθώς έτρεχα στην 'Ιζολίνα. Θά την χτυπούσε το θέλος; Σπάνια άποτυγχάνουν στίς περιπτώσεις αυτές οι 'Ινδοί, οι οποίοι είνε μοναδικοί, άφθοστοι τοξοί.

Ευτυχώς όμως τη φορά αυτή έγινε ίσως κάποιο θαύμα. Το θέλος δεν χτύπησε την 'Ιζολίνα. Ούτε και το λευκό έλλογο έκοψε το δρόμο του.

Ευχαρίστησα το Θεό κι' εξακολούθησα να τρέχω. Θά περνούσα κι' εγώ κοντά από τον 'Ινδό εκείνον. Έχοντας το αυτό υπ' όψιν μου, άρπαξα από κάτω μία 'Ινδική λόγχη και μόλις πλησίασα τον Έρυθρόδερμο του την έβούθισα στα πλευρά.

Συνέχισα κατόπιν τον δρόμο μου, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσα κατόπιν του λευκού έλλογου, το οποίο είχε περάσει τώρα από το μέρος που θριασκόντουσαν τ' έλλογο των 'Ινδών κι' έτρεχε άνοιχτά στην πεδιάδα.

Από τα 'Ινδικά έλλογα, πολλά είχαν λυθή και εκάλπαζαν δεξιά κι' άριστερά άφηνισμένα. Μά και οι φύλακές των ήταν άνάστατοι, μίν έξροντας τί συμβαίνει.

Πενήντα Κομάγγι και πολεμιστά, έτρεχαν τώρα ξοπίσω μου. Τους άκουγα να κραυγάζουν:

—Βακόνι!... Βακόνι!...

Και οι φύλακες των άλλογων έκαναν το ίδιο όταν περνούσα πλάι τους. Έφώναζαν κι' αυτοί:

—Βακόνι!... Βακόνι!...

Μά δεν στάθηκα στιγμή.

Ευχαριστημένος γιατί μ' έπαιρναν για τον Βακόνι, εξακολούθησα να τρέχω πίσω από το λευκό έλλογο. Μά ή 'Ιζολίνα ήταν καλή ίππεύτρια και είχε πειά άπομακρυνθή άρκετά. Το μόνο ευάριστο ήταν, ότι τραβούσε προς το δάσος που άπλωνόταν κοντά στο λόφο, στον οποίο περίμεναν οι σύντροφοί μου. Αποφάσισα κατόπιν αυτού να κατέβω στο ποτάμι, να περνώ στο έλλογό μου, όσο ήταν ακόμα καιρός, και να τρέξω κατόπιν της 'Ιζολίνας.

Το μέρος που είχα άφήσει το Μόρο μου θριασκόταν στο δρόμο μου. Έστριψα προς τα εκεί και πήδησα κάτω από την όχθη. Φανταστήτε όμως την έκπληξή μου, όταν είδα εκεί, αντί του Μόρου μου, το έλλογο του Βακόνι, το έλλογο του 'Ινδού αϊχμαλώτου μας!...

Διάβολε! Πώς είχε γίνει αυτό; Ποιος σατανάς είχε αντικαταστήσει το έλλογό μου, τον πιστό μου Μόρο, με το πεισματάρικο έλλογο του Βακόνι;

Η όργή μου, ή λύσσα μου για την αντικατάστασι αυτή, δεν είχαν δρια. Κύταξα παντού γύρω για το Μόρο. Δεν φαινόταν πουθενά. Άρα ή αντικατάστασις αυτή ήταν έργον ανθρώπου, των φίλων μου, του γέρο Ρούθη... Άλλά για ποιά σκοπό;

Δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα. Πάντως δεν υπήρχε άμφιβολία. Οι φίλοι μου είχαν φέρει το έλλογο αυτό στο ποτάμι. Και για να κάνουν ένα τέτοιο πράγμα, τόσο άπρόοπτο και τόσο επικίνδυνο θά είχαν το λόγο τους.

Πάντως δεν είχα καιρό για σκέψεις. Πήδησα λοιπόν πάνω στο έλλογο του Βακόνι και εκάλπασα προς την πεδιάδα.

Όταν θνήκω άνοιχτά στην πεδιάδα είδα πλέον από πενήντα 'Ινδούς να τρέχουν κατόπιν της 'Ιζολίνας, κυνηγώντας την με λύσσα. Μπρός απ' όλους αυτούς πήγαινε ένας καθάλαρης, καλπάζοντας φρενιασμένα.

Κατάλαβα άμέσως ποιος ήταν αυτός. Τον άνεγνώρισα εύκολα κάτω από το φως της σελήνης.

Ήταν ο 'Ισσου Ρόγιο, ο προδότης, ο εξωμότης.

Ο άρκετός αυτός με είδε και ώρμησε έναντίον μου κραυγάζοντας:

—Δούλε!... Σ' υφταίς για όλα... Γυναϊκόκαρδε, θέλει να νανόρε, θά πεθάνης!... Η λευκή αϊχμάλωτος άνήκει σε μένα! Τ' άκούς, Βακόνι; Και σύ... σύ...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει την φράση του.

Κρατούσα ακόμα την 'Ινδική λόγχη, με την οποία είχα πείσει τον 'Ινδό που έτόξευσε την 'Ιζολίνα. Σήκωσα άμέσως λά το τρομερό αυτό όπλο και πριν ο 'Ισσου Ρόγιο με πιάσει, το έρριξα έναντίον του.

Είχα έξασκηθή επί Ξε μήνες στο σύνταγμα των Άμερικών άκοντιστών στο ριζιμο του άκοντιού. Κι' έτσι ή 'Ινδική λόγχη έκαμε καλά τη δουλειά της. Βρήκε τον 'Ισπανικό Άλκα στο στήθος και τον τρύπησε πέρα-πέρα!

Ο άρκετός εξωμότης σωριάστηκε στη γη άνασκελα, έρριπτας αίμα, ενώ το έλλογό του εξακολούθησε να τρέχει στην ανοιχτή πεδιάδα, χωρίς άναθάτη...

Στο μεταξύ αυτό είκοσι από τους 'Ινδούς μ' έπληθυναν απόστασι δέκα μόνον θημάτων. Έκτός αυτών, και πολλοί άλλοι έφταναν καλπάζοντας. Υπήρχε κίνδυνος να περικυκλωθώ.

Τη στιγμή αυτή, την τόσο κρίσιμη, μια σωτηρία έφανερωφώσε το μυαλό μου. Όλοι με πίστευαν για το Βακόνι, αυτός ακόμα ο 'Ισσου Ρόγιο είχε άπατηθή. Δεν μού έμεινε να περνώ παρά να έπωφεληθώ του λάθους αυτού, της άπιστης της των Κομαγγών.

Σταμάτησα άποτόμως το έλλογό μου, γύρισα προς τους κυκτας μου και τους φώναξα σε γλώσσά μου:

—Σταθήτε!... Είμαι ο Βακόνι!... Είστε σ' έκείνον που θέλτε τολμήσει να μ' άκολουθήσει.

Δεν ξέραν άν οι 'Ινδοί καλάκουσαν τα λόγια μου.

Πάντως είδαν την άπειλητική χειρονομία, την οποία έκαμα συγχρόνως και σταμάτησαν. Λοιπόν ήθελα κι' εγώ. Έκαμα άλλη μία χειρονομία, κάτι σαν άπειλή κι' άπομακρυνθή από σπηρουινιάζοντας το έλλογό μου εκάλπαζα προς το μέρος που είχε κατευθυνθή ή 'Ιζολίνα, προς να τολμήσει και να μ' άκολουθήσει.

Όλα τ' άνωτέρω συνέβησαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κι' έτσι το λευκό έλλογο δεν έμεινε προφτάσει ν' άπομακρυνθή πολύ. Το διέκρινα άμέσως, κάτω απ' το φως της σελήνης.

Η 'Ιζολίνα τραβούσε προς το δάσος. Έπρεπε συνεπώς να την φτάσω, πριν εισχωρήσει μέσα σ' αυτό.

Άλλά δυστυχώς το 'Ινδικό έλλογο, το οποίο ίππευα, δεν είχε τα χάρισματά του Μόρου μου. Δεν έτρεχε όσο εκείνος, μού έκανε πεισματάρα.

Έτσι το λευκό έλλογο κέρδιζε δρόμο. Άξαφνα, άριστερά της 'Ιζολίνας, διέκρινα

έναν ίππεά να καλπάζη προς το μέρος μου, σαν δαιμονισμένος, θέλοντας να μού κόψη το δρόμο.

Ποιος ήταν αυτός πάλι και τί σκοπούς είχε;

Έλαβα τα μέτρα μου, για κάθε ένδεχομένο, και με το πιστόλι στο χέρι συνέχισα το δρόμο μου. Όταν προχώρησα κάμποσο, διέκρινα καλά και το έλλογο και τον ίππεά. Ήταν ο γέρο Ρούθης άπάνω στο Μόρο μου. Συναντηθήκαμε κοντά στο δάσος και χωρίς πολλά λόγια και εξηγήσεις, αλλάξαμε τ' άλογά μας. Ο Ρούθης πήρε το 'Ινδικό έλλογο και γώ πήδησα στον πιστό μου Μόρο.

Κατά το όλιγόλεπτο αυτό διάστημα, ο γέρο Ρούθης πρόφτασε να μού φωνάξει:

—Έμπρός, λοχαγέ μου!... Έχετε πάλι το λαμπρό σας έλλογο. Καλπάστε γρήγορα, σαν τους χίλιους διαβόλους και προφτάστε τη γυναίκα κόρη. Γρήγορα, λοχαγέ μου και μίν άνησυχήτε για μιά. Θά τρέξουμε κατόπιν σας και θά σας προφιάσουμε.

Δεν είχα άνάγκη από λόγια για ν' άρχισω να τρέχω σαν τρελλός. Έπρεπε να προφτάσω την 'Ιζολίνα και θά την πρόφτασα τώρα που ίππευα τον θαυμαστό Μόρο μου.

Συγχρόνως έμάντευα γιατί ο Ρούθης άλλαξε τα έλλογα, γιατί έπληρε το Μόρο από το ποτάμι και μού άφησε το 'Ινδικό έλλογο. Η σκέψη του ήταν πολύ έξυπνη. Άν οι 'Ινδοί μ' έβλεπαν να καθάλλικεύω ένα άλογο στο γι' αυτούς έλλογο, θά ύποψιαζόντουσαν ίσως και θά κατάλαβαν πως δεν είμαι ο Βακόνι. Βλέποντας με όμως πάνω στο έλλογο του Βακόνι, γελάστηκαν εύκολάτερα.

Η πονηρία του γέρο Ρούθι, με είχε σώσει από έναν ακόμα κίνδυνο...

ΙΖΟΛΙΝΑ!... ΙΖΟΛΙΝΑ!...

Έκάλπαζα πλέον όλοταχώς κατόπιν της 'Ιζολίνας.

Για μία ακόμα φορά, ο Μόρος μου συναγωνιζόταν στο τρέξιμό με το λευκό έλλογο των λειμώνων.

Η 'Ιζολίνα προηγείτο άκόμη άρκετά.

Ευτυχώς υπήρχε το φεγγάρι, το οποίο μού επέτρεπε να την διακρίνω. Διεπιστώσα άκόμη ότι ο Μόρος μου κέρδιζε διαρκώς έδαφος. Αυτό ήταν ευάριστο...

Δυστυχώς ή 'Ιζολίνα δεν ήξερε ποιος ήταν ο ίππεύς που εκάλπαζε κατόπιν της.

Ήθελε να της φωνάξω. Άλλά ή φωνή μου θά γινόταν μέσα στην πεδιάδα, χωρίς να μ' άκούσει...

Διαρκώς κέρδιζα δρόμο. Ο Μόρος μου έκανε θαύματα, έτρεχε σαν νάχε φτερά, σαν να καταλάβαινε τί αξία είχε ή γρηγοράδα του στο κυνηγητό αυτό.

Επί τέλους ή άπόστασις που με χώριζε από την 'Ιζολίνα δεν ήταν πειά και πολύ μεγάλη. Μπορούσα να της φωνάξω και ίσως άκουγε τη φωνή μου.

Άρχισα λοιπόν να κραυγάζω μ' όλη τη δύναμι των πνευμόνων μου:

—'Ιζολίνα!... 'Ιζολίνα!...

Μά είτε γιατί δεν άκουγε τη φωνή μου ή αγαπημένη μου, είτε γιατί φοβόταν καμιά πλεκτάνη, καμιά πονηρία, δεν σταματούσε. Έξακολουθούσε να τρέχει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Μά κι' εγώ έκανα το ίδιο και ύστερα από λίγο την είχα πιάσει περισσότερο.

Τη στιγμή αυτή μού ήρθε τόν σκέψις να χρησιμοποιήσω τον θρόγγο μου, ριχνοντάς τον λοξά και πιάνοντας το κεφάλι του λευκού έλλογου. Άλλά δεν πρόλαβα να θάλω σ' έφαρμονή το σγέδιό μου, γιατί είδα το λευκό έλλογο να παραπατά ή άξαφνα και να σωριάζεται κάτω μαζί με την 'Ιζολίνα.

Το άπρόοπτο αυτό μ' εύχαρίστησε και χωρίς να χάνω καιρό εκάλπασα έμπρός.

Όταν έφτασα κοντά στην 'Ιζολίνα, ή αγαπημένη μου είχε σηκωθεί από κάτω, ενώ άντιθέτως το έλλογό της έμεινε ξαπλωμένο στη γη.

Στο χέρι της κρατούσε το μαχαίρι, με το οποίο είχε χτυπήσει τον 'Ισσου Ρόγιο.

Πήδησα άμέσως κάτω απ' τ' έλλογό μου και θέλησα να πλησιάσω την λατρευτή μου.

Άλλά ή 'Ιζολίνα δεν μ' άνεγνώρισε.

Και σηκώνοντας ψηλά το μαχαίρι της, μού φώναξε μ' άπειλητική φωνή:

—Άγριε, μίν τολμήσης να με πλησιάσεις, γιατί θά το πληρώσης με τη ζωή σου!...

—'Ιζολίνα! φώναξα. Δεν μ' άναγνωρίζεις λοιπόν;

—'Ιζολίνα στάθηκε κατάπληκτη.

Το μαχαίρι που κρατούσε της έφυγε απ' το χέρι.

Είχε γνωρίσει τη φωνή μου.

Και με φωνή πούτρεμε από συγκίνηση, με φωνή γεμάτη λαχάρα, μού φώναξε:

—Έρρίκε!... Έρρίκε!...

—'Ιζολίνα!... Άγαπημένη μου 'Ιζολίνα!...

Ριχτήκαμε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, μεθυσμένοι από ευτυχία...

Ο Θεός μας είχε λυπηθή.

Ο Θεός είχε κάμει το θαύμα του.

Κρατούσα στην άγκαλιά μου την αγαπημένη μου, έπειτα από τόσες λύπες, τόσες συμφορές, τόσες περιπέτειες.

Δεν είχα τη δύναμι να μιλήσω.

Ενόμιζα πως έβλεπα δεινρό.

Κοντά μου στεκόταν, γεμάτος άφρους από το τρέξιμο ο Μόρος, δαγκώνοντας περήφανα το χαλινάρι του.

Κι' ο λευκός ίππος των λειμώνων;

Το όρασί, περήφανο ζώο θριασκόταν ζαπλωμένο κάτω, άγκομαχώντας βαρεία.

Στην κοιλιά του ήταν καρφωμένο ένα θέλος. Το θέλος που είχε ρίξει έναντίον της 'Ιζολίνας ο 'Ινδός πολεμιστής...

Όστε το άτυχο ζώο είχε τραυματισθή! Κι' όμως μπόρεσε να μεταφέρει την 'Ιζολίνα μακριά και να την σώσει!...

Η 'Ιζολίνα, βλέποντάς το να άγωνιά, άποσπάστηκε από την άγκαλιά μου και το φίλησε στο μέτωπο. Το έλλογο στήριξε άπάνω της τα μεγάλα μάτια του, τεντώθηκε για μία ακόμα φορά κι έμεινε άκίνητο.

Ήταν πειά νεκρό!

Τα μάτια της αγαπημένης μου είχαν θουρκώσει.

Την πήρα από το χέρι και την σήθησα να άνέβη στο Μόρο. Ήππευσα κι' εγώ και τοιμαστήκαμε να τραβήξουμε έμπρός.

Τη στιγμή αυτή παροβόλητο άλλογων άνήλικης.

Η 'Ιζολίνα άνησυχησε.

Γύρισα, κύταξα προς το δάσος της πεδιάδας και διέκρινα μερικούς ίππους να καλπάζουν προς το μέρος μας.

—Οί 'Ινδοί! ψιθύρισε ή αγαπημένη μου.

—Όχι, είπα, δεν είνε 'Ινδοί. Είνε φίλοι μας. Είνε οι γένναί οι σύντροφοί μου.

Και πράγματι αυτοί ήταν.

Επί κεφαλής των θριασκόταν ο γέρο Ρούθης, ο οποίος όταν έφτασε κοντά μας, χαρέτησε την 'Ιζολίνα και μού είπε:

—Λοχαγέ, άς μίν γάνουμε τον καιρό μας. Οι 'Ινδοί δεν θριασκονται και πολύ μακριά. Μπορούν να ξεφουτρώσουν άξαφνα μπροστά μας, άν καταλάβουν το παιχνίδι που τους παίζαμε...

Ο γηραιός κυνηγός είχε δίκιο.

Το σύνθημα της άναχωρήσεως έδόθη κι' έτραβήξαμε καλπάζοντας προς τα έμπρός.

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΩ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΤΟ ΥΠΕΡΧΩ, ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

«Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»

'Ινδοί, θηρία, κυνηγοί, δραματικές περιπέτειες, έρωτες, μισή, ήρωισμοί, τραγώδεις της ζούγκλας και της έρήμου, κλπ. κλπ.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΚΑΙ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΥ. — ΟΙ ΑΝΑΣΥΡΘΕΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ. — ΤΑ ΔΩΡΑ. — ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ. — ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ. — ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Την Πέμπτην (16 Αυγούστου) ἐγένετο εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ὡς εἶχεν δοσθῇ, ἐνώπιον πλήθους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνοστῶν μας, πολλῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων, ἡ κλήρωσις τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας».

Ἡ κλήρωσις διεξήχθη ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἐπιτροπῆς, ἀποτελεσθείσης ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας κ. κ. Γεωργίου Δανηλίδου, Βουλῆς 18, Νικολάου Καραμπίνης, Παράσχου 65, Νικολάου Κοσμῆ, Μεγίστης 47, Παναγιώτας Παγκάλου, Κηρύτου 14, καὶ Σοφίας Μπαρμπάτη, Μητροπόλεως 48α. Ἡ ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ ἐξέλεξε πρόεδρον αὐτῆς τὸν κ. Δανηλίδην.

Ὁ κ. Δανηλίδης ἀνέθεσε εἰς τὸν μικρὸν Σταυρομιχαῖλ Δημητρήλιν, κατοικοῦντα ἐναντι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Περιστερίου, νὰ ἀνασφύρῃ ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν πρῶτον ἀριθμὸν.

Ἡ συγκίνησις τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦτο καταφανεστάτη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων.

Ὁ χαριτωμένος μικρὸς Δημητρήλης ἐπληρώσας εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἀνέσυρε, ἐν μέσῳ αἰσιῆς, τὸν ἀριθμὸν 36.215, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα αὐτοκίνητον κλειστόν, ἀξίας 150.000 δραχμῶν.

Ἀκολούθως ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Δανηλίδου ἡ μικρὰ μαθήτρια δεσποινὶς Σοφία Ἀνδρικοπούλου, ὁδὸς Ἀρείου Πάγου 18, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 2ον ἀριθμὸν 62.313, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓν οἰκοπέδον ἀξίας 50.000 δραχμῶν.

Ἡ ἰδίᾳ χαριτωμένη μικροῦλα ἀνέσυρε ἐπίσης τὸν 3ον ἀριθμὸν 31.098, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ραδιόφωνον «Ἀγνώστη Κέντ Ράδιο», ἀξίας 15.000 δραχμῶν.

Κατόπιν ἐκλήθη ὁ μικρὸς Χρήστος Αἰγινήτης, Ἀριστοτελείου 5α, καὶ ἀνέσυρε ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν 4ον ἀριθμὸν 28.317, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα τάπητα ἀξίας 8.000 δραχμῶν.

Ὁ ἰδὸς μικρὸς φίλος τοῦ «Μπουκέτου» ἀνέσυρε καὶ τὸν 5ον ἀριθμὸν 20.117, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον ἀξίας 4.000 δραχμῶν.

Ἐκλήθη κατόπιν ὁ μικρὸς Γεώργιος Κοτσάμπας, Μενάνδρου 76, ὁ ὁποῖος ἀνέσυρε τὸν 6ον ἀριθμὸν 40.597, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον φορητὸν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Ἀκολούθως ἐκλήθη ὁ παριστάμενος ἀναγνώστης μας κ. Νικόλαος Μαρίνος, ὁδὸς Ἀλβανίας 69, ὁ ὁποῖος ἀνέσυρε τὸν 7ον ἀριθμὸν 55.354, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον φορητὸν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Ἵστερον ἐκλήθη ἡ κ. Ἐλένη Δημητρήλη, Περιστέρει, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 8ον ἀριθμὸν 45.466, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Ἐπειτα ἐκλήθη ἡ κ. Σοφία Βάχου, Ἀρτέμιδος 37, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 9ον ἀριθμὸν 48.024, ὁποῖος κερδίζει ἓν ἀδιάβροχον ἀνδρικόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Κατόπιν ἐκλήθη ἡ κ. Βαρβάρα Ρίζου, Ἀρδανίων 5, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 10ον ἀριθμὸν 43.732, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ἀδιάβροχον γυναικεῖον ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Ἡ ἰδίᾳ κυρία ἀνέσυρε τὸν 11ον ἀριθμὸν 63.952, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὑφασμα ἀνδρικόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Μετὰ ταῦτα ἀνεσφύρθησαν παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀνδρικοπούλου οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ κατὰ σειράν :

Ὁ χαριτωμένος μικρὸς Σταυρομιχαῖλ Δημητρήλης, κάτοικος Περιστερίου, ὅστις ἐκέρδισε μίαν σειράν ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου»

12ος) Ὁ ἀριθμὸς 33.269, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὑφασμα γυναικεῖον ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

13ος) Ὁ ἀριθμὸς 51.768, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὑφασμα μεταξωτὸν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

14ος) Ὁ ἀριθμὸς 72.201, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐπίσης ἓνα ὑφασμα γυναικεῖον μεταξωτὸν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

15ος) Ὁ ἀριθμὸς 20.152, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν πτωσίαν πλάκες γραμμόφωνον ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

16ος) Ὁ ἀριθμὸς 70.994, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γυναικεῖο καπέλλο ἀξίας 1.000 δραχμῶν.

17ος) Ὁ ἀριθμὸς 51.009, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα καπέλλο γυναικεῖο ἀξίας 1.000 δραχμῶν.

18ος) Ὁ ἀριθμὸς 76.940, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα κορσέ γυναικεῖον ἀξίας 500 δραχμῶν.

19ος) Ὁ ἀριθμὸς 36.185, ὁ ὁποῖος

κερδίζει 3 ζεύγη κάλτσες γυναικεῖες μεταξωτές, ἀξίας 500 δραχμῶν.

20ος) Ὁ ἀριθμὸς 44.228, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐπίσης 3 ζεύγη κάλτσες γυναικεῖες, ἀξίας 500 δραχμῶν.

21ος) Ὁ ἀριθμὸς 74.758, ὁ ὁποῖος κερδίζει δυοῖς 3 ζεύγη κάλτσες ἀξίας 500 δραχμῶν.

22ος) Ὁ ἀριθμὸς 84.584, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ὀμπρέλλαν ἀνδρικήν ἀξίας 500 δραχμῶν.

23ος) Ὁ ἀριθμὸς 43.147, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ὀμπρέλλαν γυναικεῖαν ἀξίας 500 δραχμῶν.

ΤΑ ΕἰΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

Κατόπιν, προκειμένου νὰ ἐξαχθῶσι 600 ἀριθμοὶ, κερδίζοντες ἀνὰ μίαν σειράν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», ἀξίας 225 δραχμῶν ἑκάστη, ἡ ἐπιτροπὴ, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶχε παρῆλθῃ ἡ ἡμέρα, ἀπέρριψε, τῇ συγκαταθέσει καὶ τῇ Διευθύνσας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας», ὅπως ἀνασφύρῃ ἐκ τῆς κληρωτίδος δύο ἀριθμοὶ καὶ κερδίσουν πάντες οἱ ἀριθμοὶ τῶν λαχείων τῶν ληγόντων εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τῶν. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη νὰ ἀνασφύρῃσι πέντε εἰς αὐτοὺς ἀριθμοὶ καὶ νὰ κερδίσουν πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς τὰ τρία τελευταῖα ψηφία τῶν.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἀνεσφύρθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος οἱ τῆς δεσποινίδος Ἀνδρικοπούλου, κατὰ πρῶτον οἱ δύο ἀριθμοὶ 22.845 καὶ 23.414.

Ἐπομένως, ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν λαχείων τῶν ἀνεγνωστῶν μας, οἱ ληγόντες εἰς 45 καὶ 14, κερδίζουν ἓνα μίαν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης ἐξήχθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος οἱ ἐξῆς πέντε ἀριθμοὶ : 54.086, 22.327, 87.638, 84.582 καὶ 61.366. Ἐπομένως, ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ ὅποιοι λήγουν στὰ τρία τελευταῖα ψηφία τῶν, ἦτοι εἰς 086, 327, 638, 582 καὶ 366, κερδίζουν καὶ αὐτοὶ ἀνὰ μίαν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

ΚΑΙ ἈΛΛΑ ΔΩΡΑ

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ἐξήχθησαν δύο ἀκόμη ἀριθμοὶ, οἱ 19.878 καὶ 69.127.

Πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς 78 καὶ 27 κερδίζουν ἓνα ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Προσέτι ἐξήχθη ὁ ἀριθμὸς 22.489, πάντες δὲ οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς 489 κερδίζουν ἐπίσης μίαν σειράν ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΕΒΑΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΥΚΕΡ

Κατόπιν ἀνεσφύρθη ὁ ἀριθμὸς 48.804. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς 04, στὰ δύο τελευταῖα δηλαδὴ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, κερδίζουν ἀπὸ ἓνα σῶμα τοῦ περιφημοῦ μνηστοργήματος τοῦ Πάβ. Φεβάλ, πητρός, «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Τέλος ἀνεσφύρθη ὁ ἀριθμὸς 48.615. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς 15 κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τσίμον τοῦ ἀθανάτου μνηστοργήματος τοῦ Μαρίν Στόικω, «Ὁ Καπετὰν Βουκόλας».

Η ΤΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

Ληξάσης τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου, ἡ ἐπιτροπὴ ὑπέγραψε τὴν ἐξῆς βεβαίωσιν :

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀποτελοῦντες τὴν ἐκλεγείσαν ἐπιτροπὴν τῶν παρευρεθέντων ἀναγνωστῶν «Μπουκέτου» καὶ «Οικογενείας», κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου, τὴν γενομένην τὴν 16ην Αὐγούστου 1934, βεβαίωσαν ὅτι ἡ κλήρωσις διεξήχθη ἐν πληρεῖ τάξει, ὡς ἐν τῇ ἐποπτείᾳ μας, καὶ μετὰ τὸν αὐστηρότερον ἐλεγχον.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Γεώργιος Δανηλίδης. Τὰ μέλη Νικ. Κοσμῆς, Ν. Καραμπίνης, Παναγιώτας Παγκάλου, Σοφία Μπαρμπάτη.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ

Ἐκ τῶν παρισταμένων κατὰ τὴν κλήρωσιν

Ἡ κ. Παναγιώτα Παγκάλου, Κηρύτου 14, ἡ ὁποία ἐκέρδισε μίαν πλήρη σειράν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΝΥΧΤΑ

(Ἀγνώστη μετάφρασις τοῦ ποιήματος τοῦ Ὁσίου, ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου)

Μαύρη εἶνε ἡ νύχτα δολόμουρη, κατὰ χεῖρας κατεβαίνει
Μέσ' στὸ σκοτάδι τ' οὐρανοῦ, ἐν ἄστρῳ δὲν προβαίνει
Εἶνε σὴ λήμνη ταραχή, θολοῦρα καὶ φοβέρα
Νὰ βόγγη ἀκούω μέσ' στὰ κλαδιά τοῦ λόγγου, τὸν ἀέρα
Μακρυὰ-μακρυὰ, σὺν θλιβερῷ παράπονῳ γροικίεται
Ὁ χείμαρρος ποῦ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν πετιέται
Ἀπὸ τὸ δένδρῳ ποῦ ἔρημο, μνήμα ἔρημο φυλάει
Τῆς νύχτας τὸ ἄχαρο ποῦλιν, βαρεῖα μοιρολογαί
Γιὰ δὲς το πῶς σηκώνεται πέρα ἀπὸ τὸ περιγιάλι
Εἶνε στοιχεῖα, σιέεται, πετᾷ, ξαναγυρᾷ πάλιν
Μέσ' στὴ νύχτα θὰ διαβῇ, ἀπόψε πεθαμένους
Ἀκούς τὸ σκύλο ποῦ ἀλυχτὰ στὸ λόγγῳ τρουαγμένος ;
Τρέμει τ' ἀλάφι στὸ βουνὸ καὶ τὸ κεφάλιν γέρνει,
Ποῦ κρύος ἀέρας καὶ βροχὴ ἀκόπιαστα τὸ δένρει.
Στοῦ βράχου τὴν χαραματιὰ, ἡ ἀγρία φωνάζει,
Τὸ κεφαλάκι τὸ ποῦλιν μετὰ τὰ φτερά σκεπάζει
Καὶ τὸ θεοῖ τ' ἀμείρωτο μέσ' στὴ σπηλιά τραδιάται.
Πάλιν τῆς νύχτας τὸ ποῦλιν τὸ ἄχαρο γροικίεται
Νὰ σκούζη ἀργὰ λυπητέρ' εἰς τὴν ἑλῆν ἀποκάτου
Κι' ὁ λύκος ν' ἀποκρένεται μετὰ βογγητὸν θανάτου
Δέρνει ἡ λαχτάρ' τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχτοῦ διαβάτη,
Ποῦ μάταια μέσ' στὴ σκοταδιὰ ζητᾷ τὸ μισοπάτι
Βάλτος ἐδῶ, γκρεμὸς ἐκεῖ ἀντίκρου βράχου ἀράδα
Τρέμει τὴς πέτρης τὴς σπηλιῆς, τῆς νύχτας τὴν μαυράδα
Ἀγανακτῶντας, τρέμοντας, δεξιὰ, ζερβά κινεῖται
Βλέπει ἐν' αὐλάκι πρὸς αὐτὸ, σπουδαχτικὰ τραβάει
Τὰ δέντρα ξεριζώνονται καὶ οὐλοῦν οἱ βράχοι,
Ὁ ἀέρας πέρνει τὰ κλαδιά, ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴν ῥαχί
Ἐν ἄγριον φάντασμα θεριοῦ ποῦ ἀντίκρου μεγαλώνει
Καὶ μέσ' στὸ στήθος μου ἡ καρδιὰ κλίνηται πᾶναι.
Νύχτα γεμάτη τρικυμία, καὶ ταραχές καὶ ἀντάρες
Κρυφές κραυγὲς νυρῶν, καὶ ἀνήκουστες τοῦρες
Πετοῦν οἱ ἱστικοὶ τῶν νεκρῶν στὸ λόγγῳ ὁποῦ ἂν περάσω
Τὴν κατοικίαν σου, ἀδελφί μου, ἀνοιξε, νὰ συχάσω.

ΜΑΡΙΑ

(Τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου)

Μόλις ἔφεγγε τ' ἀστέρη
Εἶδα κάταστρο λιθάρη
Τῆς ἀγῆς γλυκὴ-γλυκὰ,
Κι' ἀπὸ πάνω ἓνα σταυρό.
Μόνους ἔχυνε τ' ἀέρι
Μοναχὸς στήν ἐρημίαν
Στὴν ὥραια πρωτομαγιά.
Ἐγὼντίασα σιμά,
Εἰς τὸ μνήμα σου, Μαρία,
Καὶ τὸ φίλησα γλυκὰ.

Πρὶν ἀρχίσουν τὰ τραγούδια,
Τὸ ξεφάντωμα, οἱ χοροὶ
Πρῶτὴ ἐπρόβαλε Μαρία
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθὴ τὰ σπαρμένα
Πρῶτὴ ἐπρόβαλε εἰς.
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.
Τὰ μαλλιά σου ἐφέταν πλῆθος
Ἐκ τὸν κάταστρο λαμό,
Καὶ σοῦ στόλιζε τὸ στήθος
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθὴ τὰ σπαρμένα
Ρόδο ὥρατο παρθενικό.
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.
Καὶ στὸ χροῖσμά σου, Μαρία,
Πάλιν ἀπέρασα ἀπ' ἐκεῖ,
Ἀπ' τὴν ἐρημὴν ἐκκλησίαν
Δι' ἀνάμνησιν σκληρῆ.
Τὸ ἓνα σύμβολο θανάτου,
Τ' ἄλλο νεότης κι' ὄψις
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.
Μ' ἀντὶ ναῦρα ὥρατο σῶμα,
Θεοῦ βλέμμα ἐρατικό.
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.
Ἐκοίτα ἓνα μοναχό.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

(Τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου)

Ἐύπνια, γλυκεῖά μ' ἀγάπη,
Κι' ἡ νύχτα εἶνε βαθεῖα,
Κοιμάται ὅλη ἡ φύσις
Μιὰν ἄκρη γῆς θὰ εὐρύσκει
Κ' εἰν ὅλα σιωπηλά.
Νὰ ζήσωμε μαζὺ,
Μόνον τὸ ἄγνῳ σεγγάρι
Ἐύπνια, γλυκεῖά μ' ἀγάπη,
Ποῦ σὺν ἐμὲ ἀγρυπνᾷ,
Μέσ' τ' οὐρανοῦ ἀρμενίζει
Ἡ νύχτα εἶνε βαθεῖα,
Τὴν ἡσυχίαν ἔρημια,
Μὰς καρτερᾷ ἡ βαρκοῦλα
Στὴν ἀκροθαλασσίαν.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Η ζωή της Νατάσας Ράμποθας. Πώς περνάει τις μέρες στη Γένοβα. Από μπαλλarina, έκτη γυναίκα του άρχιου «Ρούντν», Η τραγικές μέρες της στο Παρίσι. Πώς γνώρισε τον Βαλεντίνο. Η άπιστις του Ρούντν. Η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου κλπ. κλπ.

Ε μιά ολάνθιστη βίλλα της Γένοβας, μακριά από τις κοσμικές δεξιότητες, τις γιορτές και το θόρυβο, ζή κλεισμένη στη μοναξιά της η όμορφη Νατάσα Ράμποθα, η έκτη γυναίκα του άρχιου «Ρούντν». Τότε πειά δεν την συγκινεί. Περιμένει τον θάνατο με την έγκαρτέρησι και την άδιαφορία μιάς γυναίκας που γνώρισε τη ζωή, που δοξάστηκε και που άσπαθήθηκε από τον μεγαλύτερο γόητα της εποχής μας, τον Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Η Νατάσα Ράμποθα έχει μία περιπετειώδη ιστορία γεμάτη από δραματικά επεισόδια, μεγάλες χαρές και λύπες. Είχε αρχίσει το καλλιτεχνικό στάδιο της ως μπαλλarina του αυτοκρατορικού θεάτρου της Πετρούπολεως. Ήταν μιά εξαιρετικά όμορφη και καλή χορεύτρια και δεν άργησε μετά λίγα χρόνια να προσληφθή ως πρωταγωνίστρια για τα πρώτα Ρωσικά φίλμ. Εκείνο τον καιρό όμως έστρεψε η Έπανάστασις κι η Νατάσα Ράμποθα ξεριζώθηκε από τη Ρωσία και βρέθηκε έρημη κι άπροστάτευτη στο Παρίσι.

Αρχισαν τότε για εκείνην μέρες τρομερές δυστυχίας και πείνας. Πουθενά δεν εύρισκε δουλειά. Την είχαν προλάβει η χιλιάδες των πριγκητών και των εύγενών, που είχαν σπεύσει να γίνουν γκαρσόνια, υπάλληλοι, σωφέρ, νούμερα των νυκτερινών κέντρων. Τέλος, ύστερα από πολλές αναζητήσεις, κατώρθωσε να προσληφθή ως χορεύτρια σ' ένα λαϊκό νυκτερινό κέντρο και να μπορέση να συντηρηθή. Αν δεν είχε όμως ακόμη άποψη-τευθή από τη ζωή της και δεν είχε πείσι κι' εκείνη στο Σηκουάνα, όπως πολλοί από τους δυστυχισμένους συντρόφους της, αυτό το έκανε γιατί είχε την έλπιδα, ότι μιά μέρα θα ξανακέρδιζε τη ζωή της.

Η Νατάσα Ράμποθα είχε εξαιρετική επιτυχία στον Ρωσικό κινηματογράφο, γιατί είχε μεγάλη φωτογένεια. Δεν θα μπορούσε λοιπόν να προσληφθή σε κανένα «στούντιο». Εκείνο τον καιρό, η Αμερική απόθινε κυριολεκτικώς τους «άστέρους» της όδους. Ήταν οι νέοι θεοί των εκατομμυριούχων «γιαγκνδών». Η όμορφη Ρωσίδα πήρε τότε την απόφασις κι' έγραψε σε μιά κινηματογραφική εταιρεία του Χόλλυγουντ, ζητώντας να την προσλάβουν έστω κι' ως «κομπάρσα». Κι' η απάντησι δεν άργησε ναρθή. Την προσκαλούσαν στην πόλι του κινηματογράφου, γιατί χρειαζόντουσαν ένα σωρό Ρωσίδες για τα διάφορα φίλμ, που είχαν ως υπόθεσι την τραγική κατάρρευσις της Ρωσικής Αυτοκρατορίας.

Από εκείνη τη στιγμή, η Νατάσα Ράμποθα άρχισε να βλέπη εύτυχισμένες μέρες. Η μιά χαρά, διαδέχονταν την άλλη. Όλο το Χόλλυγουντ την αγαπούσε κι' όλοι την λάτρευαν για την εξαιρετική όμορφιά της και το ταλέντο της. Ήταν η «Ρωσίδα με τα χρυσά μάτια». Γιατί πράγματι τα μάτια της Νατάσας Ράμποθας είχαν ένα φωτεινό χρυσό χρώμα.

Η Νατάσα Ράμποθα είχε γ' νει πειά μιά από τις πιο επικίνδυνες γυναίκες του Νέου Κόσμου. Οι τραγικοί έρωτές της άσασχολούσαν κάθε τόσο τις στήλες των εφημερίδων κι' η περιπετειώδης ζωή της είχε άναστατάσει την πόλι των «αστέρων». Η «Ρωσίδα με τα χρυσά μάτια», ήταν η πιο όμορφη «μοιραία» γυναίκα του Χόλλυγουντ.

Ο Βαλεντίνο

αν κολακεύονταν για όλη αυτή τη λατρεία που του έδειχναν ή θα μαστρίες του, ακόμη κι' αυτές ή μεγάλες «βεντέτες» του Χόλλυγουντ.

Η Νατάσα Ράμποθα έν τούτοις είχε μείνει άσυγκίνητη και δεν της έκανε καθόλου εντύπωσι αυτός ο άνθρωπος, που κατακτούσε μ' ένα χαμόγελο τις γυναικείες καρδιές. Στο «στούντιο», στις κοσμικές δεξιότητες, στα νυκτερινά κέντρα που τον συναντούσε, τον κύτταζε μ' ένα άδιάφορο βλέμμα.

Αυτό, φυσικά, σκανδάλισε τον Ροδόλφο Βαλεντίνο.

—Ποιά ήταν λοιπόν αυτή ή γυναίκα, που είχε μείνει άδιάφορη στο χαμόγελό του; σκεφτόταν.

Κι' ένα θράδυ, ζήτησε από τους φίλους του να του την αυστηρούν.

«Η Ρωσίδα με τα χρυσά μάτια» έπαιξε ένα δολόκληρο μήνι με την καρδιά του μεγάλου «γόητος». Ποτέ δεν του σκέφθηκε να συμπάθειά της και ποτέ δεν του είχε πη ένα τρυφερό λόγο. Ο άμορφος «Ρούντν», που είχε μιά φλογερή ιδιοσυγκρασία, δεν μπόρεσε ν' άνθξει σ' αυτό το μαρτύριο της εξυπνης Ρωσίδας. Μια μέρα, τρελλός από τον έρωτά του, της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

Η Νατάσα Ράμποθα έκρυψε όσο μπορούσε τη χαρά της, τη παρακάλεσε να την αφήσι λίγο καιρό να δ σκεφθή κι' έπειτα δέχτηκε την πρότασί του. Οι γάμοι τους γιορτάστηκαν μ' άφορταστη μεγαλοπρέπεια στο Χόλλυγουντ. Μιά δολόκληρη βδομάδα οι «άστέρους» διασκεδάζονταν στην όμορφη βίλλα του μεγάλου «γόητος». Όσο για τη Νατάσα Ράμποθα, ήταν η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Μά ή εύτυχία της δεν κράτησε πολύ. Μόλις ο Ροδόλφος Βαλεντίνο κατάλαβε ότι ή γυναίκα του τον αγαπούσε μ' ένα φλογερό και περιπαθή έρωτα, όπως όλες ή γυναίκες της μακρινής πατρίδος της, άρχισε να μη την θρίσκει πειά τόσο όμορφη! Ίσως έπ' δεν του απέκάλυπτε το αίσθημά της, θα πού κρατούσε περισσότερο καιρό κοντά της. Μά αυτό το δεν το σκέφθηκε ποτέ. Έτσι, ύστερα από λίγο, ο άμορφος «Ρούντν» ξέχασε τη γυναίκα του και ξαναγύρισε στις τρελλές έρωτικές περιπέτειές του.

Αρχισε τότε για τη Νατάσα Ράμποθα μιά ζωή γεμάτη πίκρες και δάκρυα. Όλη τη μέρα κλεινόταν στη βίλλα της κι' έκλαιγε πικρά την έγκατάλειψή της. Και αυτό το μαρτύριο της διήρκεσε μέχρι του θανάτου του μεγάλου γόητος. Όλες ή πολυπληθείς θαυμάστριές του έβλεψαν το θάνατο του όμορφου «Ρούντν». Στην κηδεία του ή βαθύπλουτος Αμερικανίδες έβγαζαν τα βαρύτιμα περιδέραια και τα κοσμήματα τους και στόλιζαν μ' αυτά τον άσπαθμένο τους νεκρό. Πολλές μάλιστα είχαν αυτοκτονήσει από την μεγάλη απελπισία τους. Μά όλα τα πράγματα σ' αυτό τον κόσμο έχουν ένα τέλος. Κι' ή μεγάλες λύπες κι' ή βενθείες πληγές της καρδιάς, γιατρέυνονται με το πέρασμα του χρόνου. Έτσι όλες αυτές ή θαυμάστριές του όμορφου «Ρούντν» δεν άργησαν να τον ξεχάσουν και ν' αγαπήσουν με το ίδιο πάθος τους σημερινούς Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ.

Μόνον μιά γυναίκα δεν μπόρεσε να ξεχάσι το μεγάλο έρωτά της: ή Νατάσα Ράμποθα, ή χήρα του Βαλεντίνο. Άπονημένη, με μαύρη την καρδιά της από τη θλίψη, έγκατέλειψε το Χόλλυγουντ και κανείς δεν έμαθε πειά τίποτε γι' αυτήν. Είχε αυτοκτονήσει; Ποιός ξέρει! Μά ποιάς τώρα θα ενδιαφερόταν γι' αυτήν;

Πέρασε άρκετός καιρός και έαφνικά μια συνταρακτική είδησι άναστατάωσε τους δημοσιογράφους όλου του κόσμου. Η Νατάσα Ράμποθα, ή «Ρωσίδα με τα χρυσά μάτια», ή χήρα του Βαλεντίνο, ζούσε μιά μελαγχολική ζωή σε μιά μικρή βίλλα της Γένοβας!

Είχα την τύχη να δώ και να μιλήσω με τη Νατάσα Ράμποθα. Μου διηγήθηκε όλη την τρομερή ιστορία της ζωής της, που σ' ανέφερα πιο πάνω, με μιά άργη και μελαγχολική φωνή, που μου ράγιζε την καρδιά. Η χήρα του Βαλεντίνο εξακολουθεί να

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	72	10 + 20 = 146	72
6423	259	25	29
22	29	29	29
24	29	29	29

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Το ύπουργείον Γεωργίας καθήρτισε διάταγμα, διά του οποίου καθιερύεται ο τρόπος της διαθέσεως των ειδικών κρατήσεων έκ της συγκεντρώσεως σίτου, για την ανάπτυξη και βελτίωσι της σιτοπαράγωγής.

Με το διάταγμα αυτό, εξασφαλίζεται στις τοπικές Γεωργικές Εργασίες ή εύχθεια να αναπτύξουν την απαιτούμενη πρωτοβουλία, για την διάδοσι των πιο προοδευτικών μεθόδων καλλιέργειας σ' όσο το δυνατόν μεγαλύτερη κλίμακα και με τις μικρότερες δαπάνες και θυσίες.

Με ώρισμένες διατάξεις του διατάγματος αυτού, αντιμετώπιζονται επίσης κατά τρόπον επιστημονικόν, αλλά και πρακτικόν η κυριώτερος έλλειψις της σιτοπαράγωγής και χορηγούνται τα μέσα της άποτελεσματικής θεραπείας των. Λαμβάνεται, επίσης, πρόνοια για την βελτίωσι των καλλιεργητικών μεθόδων, για την προμήθεια έλλεικτής ποιότητας σπόρων, για την καθάρσιμ και την απολύωσιν τους, για την περιποίησι των ανών κλπ. Και, τέλος, χορηγούνται τα μέσα της έκτελέσεως των άποστραγγιστικών και άρδευτικών έργων.

Επιζέον, ότι το διάταγμα αυτό, το τόσο εύεργετικό για τους άγρότας και γενικώς για όλους μας, θα ψηφισθή συντομώτα από τη Βουλή κι' ότι ή εφαρμογή των μέτρων που λαμβάνονται δι' αυτό για την ανάπτυξη και βελτίωσι της σιτοπαράγωγής μας, θ' αποδώσουν τα προσδοκώμενα άποτελέσματα.

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Κατά τη συζήτησι του νομοσχεδίου «περί οργανώσεως του άνθρωπινου άγώνος» διεπιστώθη, ότι οι φυματικοί της Ελλάδος άνέρχονται σε 250 χιλιάδες (1) κι' ότι κάθε χρόνο πεθαίνουν στον τόπο μας 15 ως 16 χιλιάδες παιδάκια, νέοι και γέροι, με την φρικτή αυτή σθητική άρρώστειά!

Η τρομερή αυτή διαπιστώσις, ότι δηλαδή σε κάθε 26 κατοίκους της χώρας μας ο ένας είνε φυματικός, αποδεικνύει πόσο παραμεληθήκε ως τώρα ή ύπόθεσις του άντιφυματικού άγώνος στην Ελλάδα.

Η Βουλή άνεγνώρισε εύτυχώς, ότι ο άγών αυτός δεν είνε δυνατόν να διεξαχθή με προχειρότητες και με «μιζέριες», ότι άπαιτεί και χρήμα πολύ και όργανωσιν εύρυθμήν.

Η άναγνώρισις αυτή, τιμά το Κοινοβουλευτικόν Σώμα, γιατί ο άγών κατά της φυματώσεως είνε μιά από τις κυριώτερες παραγωγείας του Κράτους και πρέπει προς ένισχυσιν του να διεπεί ένα μεγάλο κονδύλι από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Πρέπει έκ παραλήλου να τονισθή, ότι οποιαδήποτε μέτρα κι' άν ληφούν σκετικώς, δεν θά δοθή άποτελεσματικό χτύπημα στον το φρικτό αυτό κακό, το όποιο ύπονομεύει αυτή

καταστροφή την «μοιραία» όμορφιά της, με τα μάτια της δεν έχουν πειά είνε το φωτεινό χρώμα της εύτυχίας. Είνε γεμάτη θλίψη και κάθε τόσο γεμίζουν δάκρυα.

Έφυγα από το Χόλλυγουντ, μου είπε, κλεινόντας τη συνέντευξή της, γιατί όλοι με είχαν ξεχάσει, ακόμη κι' αυτοί οι πιο πιστοί φίλοι του άνδρός μου. Κανείς δεν μ' έλεγε Νατάσα Ράμποθα. Για όλους ήμουν ή δυστυχισμένη χήρα του Βαλεντίνο. Πού ήταν πειά να τον αγαπούν και να τον σκέπτονται. Έτσι καταρρέα στην Γένοβα, άγόρασε αυτή την όμορφη βίλλα, τη στόλισε με τις φωτογραφίες του αγαπημένου μου «Ρούντν» και ζώ μιά τρυφή ζωή, μακριά από τον κόσμο. Τίποτε άλλο δεν όφρασε πειά για μένα έδω κάτω. Ζώ με την άνάμνησι του άνδρός μου, που ήταν ο μοναδικός, με κι' ο τελευταίος έρωσ μου.

Κι' ή Νατάσα Ράμποθα μου έδωσε το χέρι μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο στα χείλη. Η συνέντευξίς μου είχε λήξει. Κατάλαβα ότι ή χήρα του Βαλεντίνο ήθελε να μείνη πάλι στη μοναξιά της. Φίλησα λοιπόν με συγκίνησι το λεπτό χέρι της, που τόσες φορές είχε γαβδίσει ο μεγαλύτερος Δόν Ζουάν της εποχής μας, κι' έφυγα από εκείνη την όμορφη, με και τόσο μελαγχολική βίλλα της Γένοβας.

Η Νατάσα Ράμποθα είνε ή μόνη γυναίκα, που άγάπησε πραγματικά τον Ροδόλφο Βαλεντίνο και που εξακολουθεί να κλαίη για το μαρτύριο τέλος του.

ΕΡΡΙΚΟ ΜΠΑΡΡΕΣ

την ύπότασι της φυλής μας; άν δεν κοπούν σύρριζα ή γενεσιουργές αίτες του. Κατά την άντιληψί μας, ο άντιφυματικός άγών τότε μόνο θά στεφθή με πλήρη επιτυχία, όταν εξασφαλισθούν στοιχειώδεις όροι ύπάρξεως για τους εργαζόμενους και άνέργους των πόλεων και της υπαίθρου. Φτηνό ψωμί, ανθρώπινοι όροι εργασίας, προστασία των άνηλικών και των γερόντων, ριζικό χτύπημα της έλνοσας είνε, κατά τη γνώμη μας, τα πρώτα και κυριώτερα χρέη του Κράτους, ενός Κράτους πολιτισμένου, άπέναντι του λαού.

ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΚΑΙ ΑΔΙΚΗ

Το Συμβούλιο του Αύτονόμου Σταφιδικού Όργανισμού, για να καλύψη το τεράστιο έλλειμμα του Όργανισμού, έπρότεινε στην Κυβέρνησι, να αύξηθ ή φορολογία του οινόπνεύματος, κατά 4,5 δραχμ. το κιλό του ποσίου οινόπνεύματος, κατά 70 λεπτά το κιλό του φωτιστικού οινόπνεύματος.

Έπί του προκειμένου, δυστυχώς, δεν έχουμε να πούμε τίποτε άλλο, παρά μόνον, ότι πολύ εύκολα ύποδεικνύονται ή φορολογίες στην Ελλάδα. Ας προσέξ η Κυβέρνησις κι' άς άποφύγη να εφαρμόσ ημιά τόσο παράλογη κι' άδικη ύπόδειξι.

—ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Η Κυβέρνησις, για να εξασφαλίσ ή εθνική έργον του Έλληνικού Τουρισμού, άπεφάσισε να αύξησι την έτησια κρατική έπιχορήγησι προς την προοδευτική αυτή όργανωσι σε 10 εκατομμύρια. Συγχρόνως εξασφάλισε στον Τουρισμό τους έξής πόρους:

Όλόκληρο το έσοδο της άποκλειστικής έκμεταλλεύσεως των Τουριστικών έκδόσεων κι' όλόκληρο το έσοδο άπ' τις γιορτές που όργανώνει ο Όργανισμός.

Έπίσης παρεχώρησε σ' αυτόν το άποκλειστικό προνόμιο της παραγωγής οποιασδήποτε φύσεως κινηματογραφικών ταινιών στην Ελλάδα, το δικαίωμα της οργανώσεως Λαχείου και το δικαίωμα της άποκλειστικής έκμεταλλεύσεως των αξιοθεάτων χώρων, που βρίσκονται γύρω από άρχαιολογικούς τόπους, σε άρεινές περιοχές, σε παράλια μέρη και σε νησιά.

—ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Κατά τη στατιστική της Διευθύνσεως του Έμπορικού Ναυτικού, ο Έλληνικός έμπορικός στόλος άποτελείτο την 1ην Ιουλίου έ. έ. από τα έξης υπολογισμένα πλοία (άνω των 30 τόνων):

Ατμόπλοια 585, όλικής χωρητικότητας 1.596.744 τόνων και ίστιοφόρα 696, όλικής χωρητικότητας 55.790 τόνων.

Από τα ατμόπλοια όμως αυτά, ήταν υπό διαγραφήν 16 ατμόπλοια, όλικής χωρητικότητας 44.873 τόνων.

Κατά την 1ην Ιουλίου έ. έ. τα βενενα στους λιμένες του έσωτερικού και έξωωτερικού ατμόπλοια μας ήταν 83 φορτηγά, όλικής χωρητικότητας 227.105 τόνων και 28 έπιβατικά, όλικής χωρητικότητας 29.279 τόνων.

—ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ

Κατά την συνεδρίσιν του Ταμείου Μονίμων Όδοστρωμάτων, στην οποία παρευρέθησαν ο ύπουργός της Σιδηροδρομικής Π. Ραλλής και ο κ. Κραμπάς, ως άντιπρόσωπος του Δήμου Αθηναίων, άπεφασίσθη όριστικώς ή διάθεσις 1.500.000 δραχμών για την άπαλλοτρίωσι του χώρου των Στύλων τρώ Όλυμπίου Διός, άπάνω στον όποιο βρίσκονται τα γνωστά παρατήγηματα έργαστήρια κλπ.

Ευχόμεθα να πραγματοποιή ή ταχύτερον ή άπόφασις αυτή.

—ΟΤΑΝ ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Η στατιστική της κινήσεως των λιμένων της Αργεντινής κατά το πρώτο πεντάμηνο του 1934, φέρνει πρώτην την Άγγλική σημαία και δεύτερη την Έλληνική.

Η όλη κίνησις των λιμένων της Αργεντινής κατά τους πρώτους 5 μήνες του 1934, ήταν 1140 ατμόπλοια, καθαράς χωρητικότητας 4.148.455 τόνων.

Απ' αυτά, τα 384 πλοία, καθαράς χωρητικότητας 1.527.603 τόνων ήταν Άγγλικά και 159 πλοία, καθαράς χωρητικότητας 443.674 τόνων Έλληνικά, τα 73 πλοία, καθαράς χωρητικότητας 398.717 τόνων Ιταλικά κλπ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΔΑ RADIUM, της λατρείας Χρυσούλας Έλισαβέτ, που πωλείται εις τα κεντρικώτερα καταστήματα της πόλεως μας, είνε ή μόνη άθώα, λεπτή και με φυσικά μέσα χρωματισμένη, χωρίς τις τοξικές χρωστικές.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις και εκτελεί πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν ευνοϊκούς όρους.

Οι έχοντες συναλλαγές και συμφέροντα εν Αμερική δύνανται να άποτεινώνται είτε άπ' εύθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., είτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις πρὸς εἰς τὸ Κεντρικὸν Κἀτάστημα (Υ.πηρεσίαν Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν 182 κριθὼς εἰς τὸ τέρμα, ὅπου χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκούντων, κατὰλληλον δι' οἰκονομικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο ὀρόφων, καὶ κουζίνας μεθ' ὀλων, ὀδῶν, ἀερίοφωτος καὶ ἡλεκτρικῶν.

Πληροφορίαι παρὰ τῶν κ. Ι. Σάλλη (ὁδὸς Πατισσίου 9α, μέγαρον Ἀφθονίου) ἑκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 π. μ. 21-283.

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρὸς Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς

Ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Κόλου

κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Διεύθυνσις

Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τριφυλίας

Ὡραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΑΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΊΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2
ΧΗΜΙΚΟΣ
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ ἈΘΗΝΑΣ 11 ῥαφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέντατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὰς.

Ὁ πῶς μεγαλειώτατος αὐτὸς ἑκάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς γλυκὸ ὄνειρο ἑκάθε θεοποιήσεως εἶναι πῶς νὰ γίνῃ ὁραία, πῶς νὰ γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπισύρῃ θεαυμασμὸν στὶς διάφορες ἐξώσεις καὶ συναναστροφές. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπνευσθῶν

στὴς ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα ῥέματα, δείγματα Παριζιάνικης καλαιστορίας καὶ μοντερνισμοῦ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνικὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΑΛΛΗΝΑΙΩΝ 11

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς πᾶσι διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράμματε: «Μπουκέτος», Λέκα 7, Ἀθήναις.